

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La major part dels homes són més
capaços de grans accions que no
pas de bones accions»
Montesquieu

Any XXIX • Núm. 1.478 • 2,10 €

17 • gener • 2008

El president de la CEE va participar en la IV Jornada
per al Clergat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa

Mons. Blázquez encoratja el clergat

La IV Jornada interdiocesana per al Clergat de les tres diòcesis germanes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, celebrada el 4 de gener, va comptar amb un convidat d'excepció: Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola. Al llarg de la seva intervenció, seguida amb gran interès pels nombrosos preveres i diaques que omplien l'Aula Magna del Seminari, Mons. Blázquez va reflexionar sobre *La situació actual dels preveres a la llum dels deixebles d'Emmaús*. Va destacar les principals dificultats que els preveres troben avui dia

en l'exercici del seu ministeri, però també va recordar que el Caminant d'Emmaús «ve al nostre costat per interpretar-nos la història i el que passa, el que ens fa patir i ens fa estar tristos». Déu, en aquest sentit, dona paciència en les dificultats i obediència als seus designis: «Visquem tots nosaltres el nostre camí d'Emmaús amb dignitat cristiana i apostòlica. (...) Déu és el Senyor del temps i la història, de les edats de l'home, de les etapes de la història salvífica i només Ell té a les mans la decisió de com i quan va intervenint.»

Pàg. 3 i 4

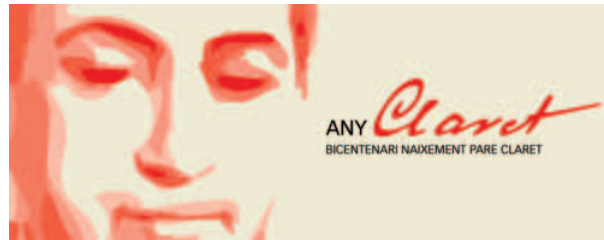
Mons. Saiz: «Calen testimonis per a la nova evangelització»

Amb motiu de la publicació de la seva primera carta pastoral com a bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz ha concedit a *Catalunya Cristiana* una extensa entrevista on repassa l'actualitat diocesana i els principals reptes de futur del bisbat egarenc. Amb el títol *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI*, la nova proposta pastoral del bisbe Saiz esdevé una invitació entusiasta a respondre amb radicalitat i convicció a les noves necessitats evangelitzadores de l'Església de Terrassa i de tota l'Església universal.

Pàg. 16

Amb motiu de l'Any Claret el Papa envia un missatge als Claretians

Amb motiu de la celebració dels 200 anys del naixement del seu fundador, sant Antoni Maria Claret (Sallent, 23 de desembre del 1807), el papa Benet XVI ha enviat un missatge a la congregació

dels Missioners Claretians: «La vida, els ensenyaments i l'exemple d'aquest preclar pastor constitueixen un extraordinari patrimoni espiritual, no només per als qui s'inspiren directament en el seu carisma, sinó per a tota l'Església. Per això, aquesta commemoració del seu naixement i el reconeixement ple d'amor i agraïment pel seu lliurament generós han de ser motiu d'un renovat impuls en el vostre camí de santedat i en el vostre compromís missioner.»

Pàg. 23

La comunitat de Taizé aplega 40.000 joves a Ginebra

Del 28 de desembre a l'1 de gener 40.000 joves van participar en la trobada que anualment convoca la comunitat de Taizé en una ciutat europea. En aquesta ocasió, la cita va tenir lloc a Ginebra, on el prior de Taizé, el Gmà. Alois, va convidar els joves a ser instrument de reconciliació entre els cristians. Un grup de joves del santuari de Santa Eulàlia de Barcelona (parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina) ens expliquen la seva experiència en aquesta trobada.

Pàg. 26

El millor cinema espiritual del 2007

Peio Sánchez, director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona, repassa les deu millors pel·lícules amb valors transcendents de l'any que acabem de tancar. L'acurada selecció recull films estrenats durant l'any 2007 i que, normalment, ja es poden trobar en format DVD. Les

deu pel·lícules escollides narren històries que, tant pel seu fons com per la seva forma, situen l'ésser humà davant de les grans qüestions del sentit i l'obren al misteri, en ocasions, directament reconegut com a Déu personal.

Pàg. 19, 20 i 21

Sumari

Pàg. 5 Discurs d'inici d'any de Benet XVI al Cos diplomàtic

Pàg. 7 Els jesuïtes comencen la 35a Congregació general

Pàg. 17 Tarragona: en marxa el Centre d'Orientació Familiar

Pàg. 18 Sant Feliu: presentada la nova delegació d'Ensenyament

Pàg. 30 Exposició «Europa en art» al Museu Diocesà de Barcelona

Editorial

Tensió després de la Jornada de la Família

La multitudinària assistència a la concentració en defensa de la família, que es va realitzar a la plaça Colón de Madrid el diumenge 30 de desembre passat, i els discursos d'alguns dels bisbes en l'esmentat acte, han provocat una allau de crítiques en molts mitjans pròxims a l'esquerra més anticlerical i, el que és pitjor, un enduriment en les relacions entre l'Església espanyola i l'actual govern, amb el qual mai no hi ha hagut gaire sintonia, però que ha arribat a un altre dels seus moments més delicats.

La clau de tot això cal atribuir-la a les dates en què ens trobem. Aparentment l'Església no fa més que convocar els seus fidels en un acte en defensa de la família coincidint amb la festa litúrgica de la Sagrada Família, però la proximitat de les eleccions generals provoca un nerviosisme molt gran entre els que saben que la victòria no està assegurada i qualsevol moviment no previst pot ser inoportú en el desig de repetir victòria electoral. Només així es poden entendre les declaracions de diversos membres del Partit Socialista molt crítiques amb alguns dels màxims representants de l'episcopat espanyol. Alguns comentaristes polítics més ofuscats afirmen que el president Zapatero ha aprofitat també electoralment l'acte de la família per intentar aconseguir aquests vots de l'electorat més anticatòlic, que acostumen a coincidir amb molts dels qui es queden a casa o voten a favor de formacions més a l'esquerra del PSOE.

Sigui com sigui, l'enrenou que s'ha creat després de la concentració de la plaça Colón ha estat considerable, i el debat, lluny de centrar-se en el tema en qüestió, és a dir, en la família, s'ha diluït en qüestions ben allunyades, com ara les relacions entre l'Església i l'estat, sobre si els bisbes poden parlar o han de callar, o sobre la legitimitat de l'Església per convocar actes com el del 30 de desembre passat. Però molt poc s'ha parlat de la família, per exemple escoltant què faria el principal partit de l'oposició en el cas de guanyar les eleccions pel que fa a lleis com la del

«divorci exprés» o la dels matrimonis homosexuals, aprovades per l'actual govern, o el tema de l'avortament, etc. Tot ha quedat en una batalla dialèctica entre Govern i representants de l'Església, amb les eleccions de fons, que és el que tristament interessa als partits polítics. Volen guanyar unes eleccions i per a aconseguir-ho recorren al que sigui.

El Sant Pare, per la seva banda, en el discurs tradicional al cos diplomàtic a començaments d'any, va reiterar la seva denúncia «als atacs preocupants contra la integritat de la família, fonamentada sobre el matrimoni entre un home i una dona». Per a Benet XVI, tots els governs, independentment de la seva ideologia, «han de defensar aquesta institució fonamental, cèl·lula bàsica de la societat». Aquestes declaracions papals haurien passat completament desapercebudes en un altre moment, però en produir-se en l'actual moment de tensió es llegeixen també en clau política. Per a alguns, «el Papa s'alinea amb Rouco i García-Gasco contra el Govern» i per a altres, «el Papa també renya Zapatero en el tema de la família». El més probable és que el Pontífex no estigués pensant expressament en Espanya, ja que la defensa de la família és una cosa universal i sempre present en els discursos del Papa, però ateses les circumstàncies, aquestes paraules s'han convertit en un element més de debat i controvèrsia.

És probable que el clima polític es continuï endurant davant de la proximitat de les eleccions, però entre els qui realment es juguen el govern, és a dir, entre el PSOE i el Partit Popular. L'Església, per expressar la seva opinió lliure i coherentment, ha estat instrumentalitzada per haver obert uns durs debats ideològics, que a poc a poc tindran com a únics protagonistes els polítics. Tant el govern com l'oposició saben que les coses estan molt ajustades i jugaran fort en aquesta campanya electoral. Ens esperen, per tant, dies molt durs, però esperem que l'Església quedi lluny d'aquest enfrontament cos a cos per decidir el futur president de govern.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La major part dels homes són més capaços de grans accions que no pas de bones accions»

(Montesquieu. Jurista, filòsof i polític francès. 1689-1755)

No sempre caminen plegades «grandesa i bondat». «Un cor bo —deia l'escriptor anglès Bulwer Lytton— val més que tots els caps d'aquest món.» Amb massa freqüència és la vanitat, «l'autoestima exagerada, l'ego prepotent i pretencions», el que indueix molts a activitats i empreses que són dignes d'admirar, «però els promotors dels quals només les van emprendre per a això, perquè se n'admiressin i, en conseqüència, per ser ells admirats». Tot i que socialment satisfets, «individualment se senten buits, solitaris». I

d'una manera o una altra experimenten aquesta gran veritat de Montaigne: «A qui no posseeixi la ciència de la bondat, qualsevol altra ciència li resultarà perjudicial.» És a dir, a la llarga, tot el que han fet «no els omplirà» perquè no serien reconeguts «pels seus valors íntims, per la seva puresa d'intencions, per la seva bondat», que és el que en el fons admiren sincerament les criatures. Deia Marc Aureli: «Mira dins teu. Allà hi ha la font del bé, que mai no s'esgotarà si continuament hi excaves.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La IV Jornada interdiocesana per al Clergat de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa va recordar el màrtir Josep Casas Ros i va comptar amb la presència de Mons. Ricardo Blázquez

Els bisbes de les tres diòcesis i Mons. Ricardo Blázquez van presidir la jornada.

L'Aula Magna del Seminari va acollir un gran nombre de preveres i diaques diocesans.

Les arrels comunes de tres presbiteris diocesans

Bisbes, preveres i diaques de les tres diòcesis germanes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa es van reunir en la Jornada interdiocesana per al Clergat que cada any se celebra durant les festes de Nadal. Si bé des de fa uns anys formen tres presbiteris diocesans diferents, aquesta jornada vol recordar les

arrels comunes que els uneixen i els llaços d'amistat i d'història compartida que mantenen vius. A més, en aquesta quarta edició la Jornada interdiocesana per al Clergat va tenir lloc al Seminari diocesà de Barcelona, un espai comú d'estudi, de pregària i d'amor a Déu i als germans.

Una de les raons per les quals la IV Jornada interdiocesana per al Clergat va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona era per tal de fer més viu el record del màrtir Josep Casas Ros, seminarista de Barcelona (1916-1936) beatificat el 28 d'octubre passat juntament amb 497 màrtirs més de la persecució religiosa. «Volem recordar-lo aquí mateix, on ell i nosaltres hem residit, hem estudiat, hem pregat», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach en nom també dels bisbes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. El cardenal inaugurava així una jornada que justament volia ser d'acció de gràcies pel testimoni de fidelitat, de perdó i de fraternitat del jove beat Josep Casas Ros.

Molts dels preveres i diaques assistents a la jornada van reviu, tal com va destacar l'arquebisbe de Barcelona, records entranyables del seu pas pel Seminari de Barcelona: «Records intensos de lliurament al Senyor que ens va cridar en la nostra joventut, records de respostes generoses a la crida, records dels esforços per tal de preparar-nos per ser pastors, intensament i radicalment, amb la força de la joventut, per imitar el bon Pastor durant tota la nostra vida, fins que el Senyor ens cridi.»

Records, però també una mirada esperançada en el futur. D'aquí que el cardenal Martínez Sistach insistís en la

necessitat d'una pastoral vocacional entusiàstica, referint-se a les resolucions del Concili Provincial Tarraconense. «Tot jove cristià s'hauria de plantejar, almenys una vegada a la vida, si Déu vol que visqui la seva vida cristiana com a sacerdot», va dir l'arquebisbe, però també va afegir que cal que un sacerdot, els pares, els catequistes... li plantegin aquest camí vocacional.

Mons. Ricardo Blázquez, un regal de Reis

Com que la IV Jornada interdiocesana per al Clergat es va celebrar el dia 4 de gener, dos dies abans de la festa de l'Epifania, el cardenal Lluís Martínez Sistach va parlar de la presència de Mons. Ricardo Blázquez com d'un obsequi de Reis.

Mons. Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Epis-

copal Espanyola, va mostrar al llarg de la seva intervenció el seu tarannà afable i conciliador, va agrair en tot moment la invitació per participar en aquesta jornada a Barcelona i es va expressar en un to espiritual però també actual en abordar *La situació actual dels preveres a la llum dels deixebles d'Emmaús*.

A l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona tots els seients eren ocupats quan Mons. Blázquez va començar a parlar i, malgrat l'aforament complet, un gran silenci va regnar durant tota l'estona que va durar la seva intervenció. Quan va acabar, forts aplaudiments van ressonar a tota la sala.

Referint-se al tema dels deixebles d'Emmaús, Mons. Blázquez va dir que era un passatge literàriament preciós i inesgotable des del punt de vista dels suggeriments espirituals i apostòlics, i tal

com va deixar clar només en començar, la seva voluntat era fer-ne una lectura des de la situació actual dels preveres.

Els deixebles d'Emmaús tornaven entristits i desesperançats després de contemplar la crucifixió de Jesús. Quan a poc a poc, amb el cap, amb el cor i amb la vida, van anar comprenent que la crucifixió responia a les Escriptures i, per tant, als designis de Déu, van passar de la desesperança a la reanimació del cor. Jesús els havia interpretat el sentit dels esdeveniments.

«També nosaltres —va dir Mons. Blázquez— tenim la nostra creu apostòlica que pot presentar-se amb diverses modalitats segons les nostres circumstàncies personals, socials, històriques...» Aleshores «el Caminant s'acosta als que anem pel camí de la vida i s'atura amb nosaltres per parlar-nos del significat de la nostra creu apostòlica».

«No hem de perdre les formes»

En referir-se a la situació actual, el bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola va dir que actualment els preveres viuen dues formes de creu en el seu ministeri que fan patir profundament: d'una banda, el desinterès i la indiferència religiosa que es viu en l'actual context social i cultural, fins al punt que la dimensió religiosa ja no té carta de ciutadania; de l'altra, la feblesa institucional i la manca de suport social i cultural per a una dimensió imprescindible per a l'home com és la religiosa.

Malgrat això, Mons. Blázquez va recordar que el Caminant d'Emmaús «ve al nostre costat per interpretar-nos la història i el que passa, cosa que ens fa patir i ens fa estar tristos». Déu, en aquest sentit, dóna paciència en les dificultats i obediència als seus designis: «Visquem tots nosaltres el nostre camí d'Emmaús amb dignitat cristiana i apostòlica. No perdem les formes i sobretot no caiguem en l'amargura d'acusar i donar les culpes de la nostra

L'Eucaristia va tenir lloc a la capella del Seminari.

La pintura de Josep Casas Ros es va col·locar al costat de l'ambó de les lectures.

situació a dreta, a esquerra, a dalt i a baix. Déu és el Senyor del temps i la història, de les edats de l'home, de les etapes de la història salvífica i només Ell té a les mans la decisió de com i quan va intervenint.»

De la ceguesa del cor a la redescoberta

Els deixebles d'Emmaús, asseguts a la taula, van reconèixer finalment Jesús resuscitat en el moment de la fracció del pa. Van passar de la ceguesa del cor a la redescoberta. El relat ens situa, doncs, en un ambient litúrgic, va dir Mons. Blázquez, en el sentit que l'Eucaristia és un lloc primordial per redescobrir i reconèixer el Senyor: «El precepte de la missa dominical no és moralisme, sinó que salvaguarda la vida dels cristians, que no podem viure sense la trobada eucarística amb el Senyor i amb l'assemblea dominical.»

Plens de joia després d'haver redescobert Jesús, i malgrat que era una hora intempestiva, els deixebles van desfer el camí fet i van tornar al costat dels seus companys a Jerusalem per dir-los: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Així, va dir Mons. Ricardo Blázquez, «la desesperança es venç amb el contacte del Messies crucificat i ressuscitat. (...) L'Església ha nascut d'aquest moviment d'esperança, però no d'una esperança il·lusa, sinó d'una esperança que sap encaixar la creu del Messies.

El cardenal va beneir la pintura del jove beat.

D'aquesta vivència apostòlica participem nosaltres».

Celebració de l'Eucaristia

Després de la ponència del bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola, la capella del Seminari va acollir la celebració eucarística presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i els bisbes assistents.

El record de Josep Casas Ros, que va ser assassinat quan només tenia 20 anys, encara es va fer més viu durant l'Eucaristia. El cardenal Lluís Martínez Sistach va beneir la pintura que representa el beat Josep Casas Ros, obra de Joan Torras Viver, i que havia estat col·locada al costat de l'ambó de les lectures. Més endavant, ocuparia el seu lloc definitiu: a la capella del Sant Crist, davant de la pintura del beat Josep Maria Peris, rector del Seminari.

Reportatge: **Carme Munté**

El retrat del beat Josep Casas i Ros

La celebració de l'Eucaristia a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona va ser especialment emotiva per a la família del jove seminarista Josep Casas Ros. Amb la benedicció del retrat en pintura del beat, els seus dos germans i nebots van poder revivre part de l'emoció viscuda el 28 d'octubre durant la massiva beatificació celebrada a Roma.

En presentar la seva obra, el pintor Joan Torras Viver va explicar les dificultats que va afrontar a l'hora de fer un retrat en pintura del jove Josep Casas i Ros. La principal dificultat va ser descobrir que no podia comptar amb cap fotografia bona i de qualitat que li permetés contrastar-ne els trets físics i de fesomia, molt especialment els ulls i la mirada. Per això reconeixia que havia estat una sort poder comptar amb la valuosa opinió i el referent de Mn. Xavier Casas, germà del beat, que malgrat el pas del temps en recorda el gest i l'expressió. «Després de diferents esbossos crec que hem assolit una fesomia prou reeixida i contrastada pel seu germà», va dir el pintor.

El retrat reproduïx el jove seminarista vestit de seglar i de color fosc, ja que era un estudiant de primer any de Teologia. Està dempeus i talment com si fes un pas endavant, en actitud d'anar a l'encontre del Senyor. El braç dret aixecat i la mà oberta, tot donant testimoni i fent ofrena de la seva vida.

Tal com explica l'autor, «el retrat és clar i lluminós, i la seva composició senzilla i realista, entenedora per a tothom, lluny d'un estil infantívol o d'abstraccions oníriques com podem veure massa vegades en algunes imatges. He procurat realitzar una faç serena i una mica somrient. A la mà esquerra porta uns llibres d'estudi, de color daurat, ja que la tradició representa així la saviesa. El fons de tot el retrat és d'un color porpra pàl·lid, que suggereix el color del martiri, i al seu darrere la palma tradicional».

Els germans Casas Ros juntament amb l'autor del retrat.

La reflexió de tres preveres

Els preveres i diaques presents a la IV Jornada interdiocesana per al Clergat es van mostrar molt satisfets pels llaços d'amistat que es palesen durant aquesta cita anual i també per la intervenció de Mons. Ricardo Blázquez, que va aprofundir sobre la necessitat de passar del desencant a l'enardiment del cor.

MN. JORDI SÁNCHEZ BOSCH,

prevere de Barcelona i membre de la Pontifícia Comissió Bíblica, va destacar en parlar de la situació actual que els mitjans de comunicació fan un flac favor a la valoració de la institució eclesial: «Ens ho pinten tan malament que al final ens ho acabem creient...»

Això no obstant, va dir que la situació no és tan diferent de la viscuda en altres èpoques: «El nucli fidel era més o menys el mateix, la diferència és que en altres èpoques entorn d'aquest nucli hi havia gent que per pressió sociològica o per rutina formaven part de l'Església i ara se n'han allunyat.»

«Jo no em sento gens ni mica desanimat», va afegir Mn. Jordi, «perquè per davant tinc prou camp per treballar».

MN. JOSEP M. DOMINGO,

prevere de Sant Feliu de Llobregat i director del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes, va enumerar els principals signes de desencant del presbiterat diocesà: l'envelliment del clergat; l'escassetat de noves vocacions; la impermeabilitat i la poca receptivitat de la societat a l'anunci evangèlic i a la vida cristiana, i també la resistència que trobem a l'interior mateix de l'Església per fer una reforma evangèlica en la línia del Concili Vaticà II i del nostre Concili Provincial Tarraconense.

Davant d'això, Mn. Domingo va destacar la necessitat de confiar en la presència de Jesús i del seu Esperit que guia l'Església. «Aferrats en aquesta esperança, ni que haguem de travessar un temps de boira, sabem que finalment Ell ens guiarà cap a una sortida renovada.» Els motius d'esperança, va afegir, són els petits signes de renovació que veiem en la vida eclesial: les noves iniciatives de participació del laïcat, una Església més fraternal, els senyals de proximitat envers els pobres, les iniciatives evangelitzadores més directes, un nombre menor però significatiu de joves i d'adults que es prenen molt seriosament la vida cristiana i l'anunci evangèlic...

Aquesta és l'esperança cristiana: el Senyor no abandona la seva Església i Ell mateix ens marcarà els camins per sortir d'aquesta boira. «Talment com quan anem a la muntanya i ens trobem el bosc espès i la boira baixa, però sabent que a dalt de tot hi ha el sol i el cim.»

MN. EMILI MARLÉS,

prevere de Terrassa i assessor acadèmic del Seminari de Terrassa, no va obviar les dificultats amb què es troba el clergat actual però va voler posar més de manifest els signes d'esperança.

Va destacar que es nota una certa recuperació i redescoberta del sagrament de la reconciliació, cosa que esdevé una font de renovació personal. Altres signes positius, va prosseguir, són els catecúmens, les persones que per diversos motius es van allunyar de l'Església però que ara retornen amb molta alegria i obertura de cor.

Malgrat que és cert que la societat s'allunya del Senyor, Mn. Emili Marlés va dir que cal defugir els discursos pessimistes per tal d'anunciar l'Evangeli des del convenciment i la fidelitat al missatge. També va recordar que al llarg de la història el cristianisme ha travessat èpoques encara més difícils i que cal saber acceptar aquest temps de sequedat amb alegria i esperança. «El Senyor vol anunciar l'Evangeli a la nostra societat i nosaltres hem de col·laborar en aquest anunci.»

Vaticà

església en el món

El dret natural garanteix la seguretat, segons el Papa

■ Discurs al cos diplomàtic amb motiu de l'inici de l'any

CIUTAT DEL VATICÀ.— En repassar la situació internacional acompanyat dels ambaixadors acreditats davant del Vaticà, Benet XVI va confessar el 7 de gener la seva preocupació per la fragilitat de la seguretat i va proposar el dret natural com a garantia de la convivèn-

cia. En la seva tradicional intervenció, en què va passar revista a algunes de les situacions més candents del planeta, el Papa va commemorar els seixanta anys de la Declaració Universal dels Drets de l'Home, «un dels títols de glòria més grans de les Nacions Unides».

Després d'haver analitzat les dificultats que travessa la pau en regions com Terra Santa o en països com l'Iraq, el Líban o el Pakistan, el Bisbe de Roma va constatar «amb claredat la fragilitat de la seguretat i l'estabilitat al món». «Els factors de preocupació són diferents; això no obstant, tots testimonien que la llibertat humana no és absoluta, sinó que es tracta d'un bé compartit, la responsabilitat del qual és cosa de tots», va reconèixer. «En conseqüència —va aclarir—, l'ordre i el dret són elements que la garanteixen. El dret només podrà ser una força eficaç de pau si els seus fonaments continuen sòlidament ancorats en el dret natural, donat pel Creador.» Per aquest motiu, va assenyalar, «mai no podem excloure Déu de l'horitzó de l'home i de la història. El nom de Déu és un nom de justícia, representa una crida urgent a la pau».

Segons el Pontífex, «aquesta presa de consciència podria ajudar, entre d'altres coses, a orientar les iniciatives de diàleg intercultural i interreligiós». «Aquestes iniciatives són cada cop més nombroses i poden estimular la col·laboració en temes d'interès mutu, com la dignitat de la persona humana, la recerca del bé comú, la construcció de la pau i el desenvolupament», va informar als ambaixadors. Entre d'altres coses va recordar amb gratitud la carta que, el 13 d'octubre passat, li van adreçar 138

El Papa va rebre el cos diplomàtic acreditat davant del Vaticà.

personalitats musulmanes. «A tots els continents —va dir—, l'Església catòlica es compromet perquè els drets de l'home siguin no únicament proclamats, sinó aplicats.» El Papa va demanar que «els organismes creats per defensar i promoure els drets de l'home consagrin totes les seves energies a aquest objectiu i, en particular, que el Consell dels Drets de l'Home sàpiga respondre a les expectatives suscitades després de la seva creació».

Benet XVI va fer una crida al compromís per la seguretat global que exigeix, entre d'altres coses, avançar en el desarmament. «Un esforç conjunt per part dels Estats per aplicar totes les obligacions concretes, i per

impedir l'accés dels terroristes a les armes de destrucció massiva, reforçaria, sens dubte, el règim de no-prolifерació nuclear i el faria més eficaç», va assegurar. El Papa va celebrar «l'acord assolit per desmentir el programa d'armament nuclear a Corea del Nord i va animar a adoptar mesures adients per reduir armes de tipus convencional i per afrontar el problema humanitari plantejat per les bombes cluster». I és que per al Bisbe de Roma, «la pau no pot ser només una simple paraula o una aspiració il·lusòria».

«La pau és un compromís i una forma de vida que exigeix que se satisfacin les expectatives legítimes de tothom com l'accés a l'alimentació, a l'aigua i a l'energia, a la medicina i a la tecnologia, o bé el control dels canvis climàtics.» «Només així podem construir el futur de la humanitat; només així afavorim el desenvolupament integral per avui i per demà.» «El desenvolupament és el nou nom de la pau», va dir citant l'encíclica *Populorum progressio* escrita fa quaranta anys per Pau VI. Per això, va assegurar, «per tal de consolidar la pau cal que els resultats macroeconòmics positius, obtinguts el 2007 per nombrosos països en via de desenvolupament, siguin sostinguts per polítiques socials eficaçes i per la posada en pràctica de compromisos d'assistència per part dels països rics». (Zenit)

Atemptats contra la vida

En la part central del discurs, el Papa va assenyalar que els atemptats contra la vida humana constitueixen una de les principals amenaces contra la pau mundial. «No puc deixar de deplorar, una vegada més, els atacs continus perpetrats, a tots els continents, contra la vida humana», va dir el Pontífex. «Voldria recordar, juntament amb tants investigadors i científics, que les noves fronteres de la bioètica no imposen una elecció entre la ciència i la moral, sinó que exigeixen més aviat un ús moral de la ciència.»

«D'altra banda —va prosseguir—, recordant la crida feta per Joan Pau II amb motiu del gran Jubileu de l'any 2000, m'alegra que, el 18 de desembre passat, l'Assemblea General de les Nacions Unides adoptés una resolució per la qual es crida els Estats a instituir una moratòria en l'aplicació de la pena de mort, i desitjo que aquesta iniciativa estimuli el debat públic sobre el caràcter sagrat de la vida humana.» «Deploro, una vegada més, els atacs preocupants contra la integritat de la família, fonamentada sobre el matrimoni entre un home i una dona», va continuar el Papa, i va recordar que «els responsables de la política, de l'orientació que siguin, han de defensar aquesta institució fonamental, cèl·lula bàsica de la societat. Què més podem dir? Fins i tot la llibertat religiosa resulta freqüentment amenaçada». «Hi ha, en efecte, indrets on no es pot exercir plenament. La Santa Seu, la defensa i demana respecte per tot-hom», va agregar. (ACI)

«La globalització no és sinònim d'ordre mundial»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va afirmar el 6 de gener que la humanitat està «lacerada per embats de divisió, atropellaments i conflictes d'egoismes», i va advertir que «no podem dir que la globalització sigui sinònim d'ordre mundial, tot el contrari». Durant la missa de la festa de l'Epifania, a la basílica de Sant Pere, el Papa va qüestionar que «els conflictes per la supremacia econòmica i per acaparar els recursos energètics i les matèries primeres fan difícil la feina dels que a tot nivell malden per construir un món just i solidari». Després d'assegurar que en el món globalitzat s'accentua la divisió de béns injusta, va considerar que «cal una esperança més

Benet XVI va celebrar la missa de l'Epifania.

instaurar un desenvolupament just i sostenible». Va estimar que per canviar radicalment l'ordre econòmic, cal ser sostinguts per una «gran esperança». En l'Àngelus, Benet XVI va assegurar que «homes i dones de totes les generacions» necessiten una orientació i han de seguir una estrella en les seves vides. (AICA)

gran que permeti preferir el bé comú de tots al luxe de pocs i a la misèria de molts». Benet XVI va explicar que al món d'avui «la moderació no és únicament una regla ascètica, també un camí de salvació per a la humanitat», i va emfatitzar que «és evident que només adoptant un estil de vida sobri, acompanyat d'un compromís seriós per una distribució equitativa de les riqueses, serà possible

Trobada entre autoritats vaticanes i musulmanes a la primavera

CIUTAT DEL VATICÀ.— El president del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós, el cardenal Jean-Louis Tauran, ha anunciat que la trobada entre autoritats del Vaticà i representants del grup d'intel·lectuals i clergues musulmans que van escriure una carta a Benet XVI l'any passat, es farà a la primavera. El cardenal Tauran ha explicat que un grup reduït dels 138 erudits que van firmar la carta vindran al Vaticà a «finals de febrer o a principis de març», per organitzar la reunió de primavera en què es discutirà no únicament la relació entre catòlics i musulmans, sinó principalment la incorporació al món musulmà de conceptes com el de la dignitat de la persona humana, els drets individuals i la dignitat de la dona. El purpurat ha assenyalat que l'agenda de la trobada abraçarà tres temes principals: el respecte a la dignitat de cada persona, el diàleg interreligiós basat en una entesa recíproca, i instruccions de tolerància entre els joves. (ACI)

P. MANEL NIN, O.S.B., RECTOR DEL PONTIFICI COL·LEGI GREC DE ROMA (PCG)

«La litúrgia llatina, en tota la seva sòbria esplendor i bellesa, reïx a fascinar molta gent»

—Com va arribar a interessar-se per la tradició oriental?

—El meu interès per les Esglésies orientals va començar pràcticament des de la meua entrada al monestir de Montserrat. Hi va haver tres elements que van «despertar» aquest interès: en primer lloc, el meu mestre de novicis i altres monjos em van fer descobrir el món dels Pares de l'Església amb tota la seva riquesa i actualitat per a la vida de les Esglésies cristianes. En segon lloc, el descobriment del monaquisme com a fenomen comú entre l'Orient i l'Occident cristians, fenomen que vol d'alguna manera ser llavor d'unitat i de comunió entre totes les Esglésies cristianes. En tercer lloc, en entrar jo a Montserrat el 1975, hi havia la presència de la comunitat de monjos a Tantur, a les portes de Betlem a la Terra Santa, i cada mes ens enviaven una crònica de la seva activitat; va ser a través d'aquesta crònica, llegida mensualment al refector, que vaig descobrir la realitat viva i actual de l'Orient cristià.

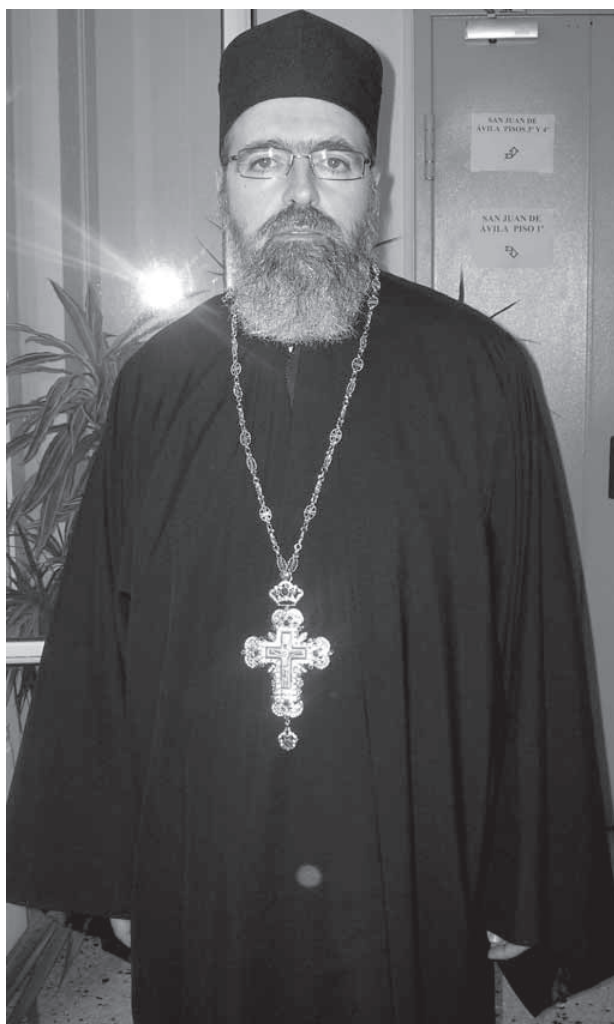
—I com va anar a parar de Montserrat al Pontifici Col·legi Grec?

—Des del 1897 el PCG va ser confiat pel papa Lleó XIII als benedictins en la persona de l'abat primat. Des que vaig arribar a Roma el 1984, tot i viure a Sant Anselm, vaig començar a participar en la vida litúrgica del PCG. Des del primer dia me'n vaig enamorar, d'aquella tradició litúrgica? Segurament que sí. Vaig trobar-me amb la vida litúrgica d'un món oriental cristià que no ha viscut ni a nivell teològic ni litúrgic ni canònic cap mena de trencament traumàtic amb la gran Tradició eclesial que ens ve dels orígens.

—Sovint la gent no acaba d'entendre la comunitat catòlica de ritu bizantí. Se la confon amb els ortodoxos. Com explicaria a un fidel no versat en teologia ni en història eclesiàstica les diferències entre catòlics de ritu llatí i de ritu oriental?

—Sovint al món oriental cristià se'l presenta amb el nom genèric de «cristians ortodoxos». En quasi totes les Esglésies cristianes orientals hi ha una branca catòlica en comunió amb el Papa, bisbe de Roma, i una branca ortodoxa, que no hi està en plena comunió; aquest fet de la doble branca eclesial es dona en quasi totes les Esglésies orientals: bizantines, siríaqes, coptes... En cadascuna d'aquestes Esglésies orientals, siguin catòliques o bé ortodoxes se celebra la pròpia i

El Pontifici Col·legi Grec de Roma (PCG) va ser fundat el 13 de gener de l'any 1577 amb una butlla del papa Gregori XIII. Actualment acull seminaristes provinents del sud d'Itàlia, Terra Santa, el Líban, Síria, Hongria... els quals pertanyen a l'Església catòlica oriental de tradició bizantina. Entre els membres del PCG la llengua de comunicació és l'italià, però la llengua de la litúrgia és el grec. Des de fa mes de vuit anys el rector d'aquest ens és el benedictí català Manel Nin.

mateixa litúrgia, s'hi viu la mateixa tradició teològica i espiritual. La pregunta sobre les diferències entre catòlics de ritu llatí i de ritu oriental prefereixo girar-la a l'inrevés i respondre que allò que tenen en comú catòlics llatins i catòlics orientals és la comunió amb el Papa, manifestada en la celebració dels mateixos sacraments certament, celebrats de manera diversa. Diversitat en la celebració litúrgica, i també en la praxi canònica, en tant que la catolicitat de les Esglésies orientals no ha suposat perdre, per exemple, el doble clergat: cèlibe i casat.

—Pel que fa als ortodoxos sembla que mai no han acabat de veure els catòlics orientals amb bons ulls. Fins i tot en qüestions de diàleg ecumènic hi ha comunitats ortodoxes que no els volen tenir en compte i diuen: «Si són catòlics, que segueixin el ritu llatí, si no, que es facin ortodoxos.» Per què aquesta incomprensió?

—Per part d'algunes Esglésies ortodoxes l'acceptació d'una branca de la mateixa tradició eclesial que ja estigui en plena comunió amb el Bisbe de Roma no és quelcom fàcil ni de comprendre ni de

viure. I això per dues raons: d'una banda la manera com el retorn a la comunió romana —el fenomen que s'ha anomenat «uniata»— va tenir lloc a partir del segle XVI, fenomen que va generar una nova realitat eclesial de divisió i de trencament, en lloc de dur a la comunió plena. De l'altra, algunes de les Esglésies orientals catòliques han sofert —de manera volguda o imposada— un procés de llatinització sobretot a nivell litúrgic que les ha allunyades de la branca ortodoxa. A això cal afegir-hi, sobretot a l'Europa oriental durant els anys dels règims comunistes, el fet que les Esglésies ortodoxes van col·laborar —o s'hi van veure obligades— amb el règim polític, mentre que les Esglésies orientals catòliques, en refusar un pas forçat a l'ortodòxia, van viure anys de persecució i de martiri; penso en Ucraïna, Romania. La nova vitalitat d'aquestes Esglésies després de la «caiguda del mur» ha creat tensions noves i imprevistes.

—D'altra banda, hi ha catòlics a Occident que senten com una mena de fascinació per la litúrgia bizantina, com si fos un vestigi antic o fins i tot exòtic, però alhora quan Benet XVI ha reintroduït la missa tridentina amb el seu darrer *motu proprio*, això ha causat moltes perplexitats entre alguns fidels. Com ho veu vostè?

—Sovint les litúrgies de les Esglésies orientals fascinen per la seva bellesa teològica (la profunditat dels textos litúrgics), musical (l'harmonia del cant bizantí), artística (la bellesa de la iconografia bizantina)... Crec que cal afirmar sense complexos de cap mena que també la litúrgia llatina, celebrada tal com preveuen els llibres litúrgics tant d'abans com després de la reforma del Vaticà II, en tota

la seva sòbria esplendor i bellesa reïx a fascinar molta gent, per la seva bellesa teològica (la profunditat dels textos litúrgics), musical (la sòbria bellesa del cant gregorià), artística (la bellesa de la iconografia romànica o dels cicles de mosaics romans o sicilians)... La pregunta potser cal girar-la vers la tradició llatina, i qüestionar-se honestament per què en molts llocs i situacions s'ha arribat a tal «pobresa» en la formulació teològica, en la celebració litúrgica i musical que hom no hi sent ni fascinació ni atracció. Certament que la litúrgia d'una Església cristiana no és només fascinació o atracció, però són aspectes que cal sempre tenir en compte.

—I com valora la comunitat catòlica de ritu bizantí el *motu proprio* de Benet XVI sobre la missa tridentina?

—He pogut comentar-lo tant amb orientals catòlics com ortodoxos i, tot i que han subratllat que és quelcom que toca només la tradició llatina de l'Església catòlica, uns i altres ho veuen com un desig vàlid de Benet XVI de retrobar una tradició litúrgica que havia estat deixada de banda. Personalment hi veig el voler del Papa de subratllar la necessitat d'una lectura del Vaticà II, i concretament de la reforma litúrgica volguda per aquest concili, en continuïtat i no trencament amb la gran tradició de l'Església llatina.

—Què pot aportar l'espiritualitat catòlica oriental als fidels de les Esglésies d'Occident?

—Retrobar el camí de pregària, de lectura de la Sagrada Escriptura, de vida cristiana que ens ve de la gran Tradició dels Pares, comuna a Orient i a Occident.

—La situació dels cristians en terres d'Orient és cada cop més crítica. No hi ha cap senyal esperançador?

—Les guerres al Pròxim Orient, mogudes per tèrbols interessos econòmics i polítics, porten a una persecució i martiri —com és ara a l'Iraq—, o a un èxode —Terra Santa, el Líban...— que fan que els cristians en aquelles terres es vegin reduïts en nombre. Cal esperar amb confiança que l'Occident se n'adoni i hi reaccioni.

Marta Nin

VATICÀ

Gairebé tres milions de pelegrins van veure el Papa el 2007

CIUTAT DEL VATICÀ.— Gairebé tres milions de pelegrins van veure directament el papa Benet XVI durant el 2007 a Roma. Poc després de la primera audiència general del 2008, que es va dur a terme a l'Aula Pau VI el dimecres 2 de gener, la Casa Pontifícia va anunciar que 2.830.100 persones van participar en les audiències generals i especials, a les celebracions litúrgiques i a l'*Àngelus* tant al Vaticà com a Castelgandolfo. A les 44 audiències dels dimecres de l'any passat van, hi participar 729.100 pelegrins; mentre que 209.000 més van participar en audiències especials; 442.000 van participar a les celebracions litúrgiques i 1.450.000 als *Àngelus*. El còmput no inclou els viatges del Papa a l'interior d'Itàlia o a la resta del món. La primera audiència general del 2008 va comptar amb la presència d'una mica més de 7.000 pelegrins, xifra que equival a la capacitat màxima de la famosa aula dissenyada per Nervi. (ACI)

Itàlia

Els jesuïtes celebren la 35a Congregació General

■ El cardenal Rodé demana a la Companyia una «llum» per restaurar el sentit de la unitat eclesial

ROMA.— Ben a prop de la basílica de Sant Pere es reuneixen aquests dies 225 membres de la Companyia de Jesús per escollir el nou preposít general que guiarà l'orde fundat per sant Ignasi de Loiola. El superior actual, Peter-Hans Kolvenbach, va presentar la renúncia al seu càrrec a Benet XVI després d'haver liderat la Companyia de Jesús durant 25 anys.

Una solemne cerimònia de dues hores i mitja celebrada a la romana església del Gesù, on reposen les despulles de sSant Ignasi, va inaugurar aquesta 35a congregació. La missa va ser presidida pel cardenal Franc Rodé, prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i per a les Societats de Vida Apostòlica. Presents a l'altar hi havia també el pare general, Peter-Hans Kolvenbach, i els tres cardenals jesuïtes que resideixen a Roma: l'espanyol Urbano Navarrete, juntament amb Roberto Tucci i Thomas Spidlik.

El cardenal Rodé va començar l'homilia remarcant el caràcter excepcional de les congregacions de la Companyia de Jesús, comparat, sobretot, amb la resta d'ordes i instituts de vida consagrada. Sant Ignasi va deixar clar en les seves constitucions que la Congregació General havia de tenir lloc només per escollir el general o per tractar assumptes d'extrema importància o qüestions difícils que afecten la Companyia. Si els nostres lectors consideren que, en més de quatre-cents anys d'història, la d'aquests dies és la 35a congregació, ja es podran fer càrrec, doncs, del caràcter peculiar d'aquestes trobades. El prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada va continuar elogiant la «saviesa, la prudència, el compromís i la lleialtat» del pare Kolvenbach en aquests 25 anys de govern, i li va agrair la seva «fidelitat» així com la «rectitud» i el seu exemple d'«humilitat i pobresa».

Rodé va remarcar el valor «fonamental» de l'elecció del nou preposít per a la

L'església del Gesù va acollir la missa d'obertura.

vida de la Companyia, i va citar sant Ignasi, que deia «*como el bien o mal ser de la cabeza redonda a todo el cuerpo... cuales fueran éstos [els superiors], tales serán a una mano los inferiores*». Després de considerar les virtuts que, segons sant Ignasi, ha de tenir tot superior general així com el temes que tractaran els delegats reunits a Roma, Rodé va subratllar la importància de la Companyia en la vida de l'Església: «Hi ha molts instituts de vida consagrada que participen de l'espiritualitat ignasiana, que miren amb atenció les vostres eleccions; hi ha molts futurs sacerdots que es preparen en les vostres universitats i ateneus per exercitar un ministeri; hi ha moltes persones que dins i fora de

l'Església acudeixen als vostres centres de formació.» La Companyia, en definitiva, com a punt de referència de l'Església i de la societat.

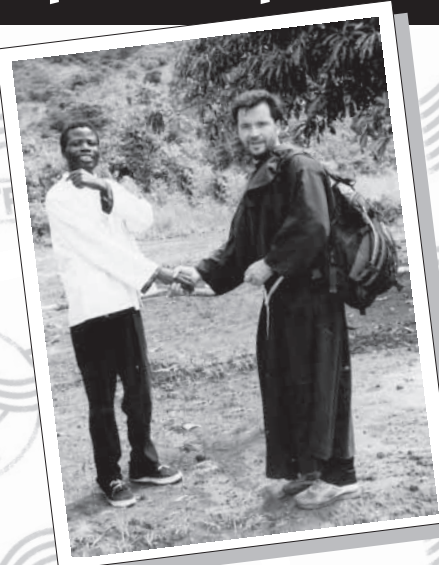
En diferents passatges de l'homilia, el cardenal va invocar l'Esperit Sant per tal que il·lumini els treballs de la 35a congregació. En qualitat de prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i per a les Societats de Vida Apostòlica, el celebrant va remarcar les llums i ombres de la vida consagrada en els nostres dies, constatant d'una banda «el do diví» de la vocació sacerdotal i religiosa, però també un cert decaïment «en alguns membres de les famílies religioses» del «*sentire cum Ecclesia* del qual parlava sovint sant Ignasi». Aleshores va demanar als jesuïtes: «L'Església espera de vosaltres una llum per restaurar el *sensus Ecclesiae*. La vostra especialitat són els exercicis espirituals de sant Ignasi. D'aquesta obra magnífica de l'espiritualitat catòlica formen part integrant i essencial les regles del *sentire cum Ecclesia*.»

En aquest sentit, Rodé va afirmar: «L'amor al'Església en tota l'extensió de la paraula—sigui l'Església poble de Déu, sigui l'Església jeràrquica—no és un sentiment que va i ve segons les persones que la componen o segons la nostra conformitat amb les disposicions emanades per aquells qui el Senyor ha posat per governar l'Església. L'amor a l'Església és un amor fonamentat sobre la fe, un do del Senyor (...). L'amor a l'Església pressuposa la fe en l'Església. Sense el do de la fe en l'Església no pot existir l'amor per l'Església.»

Rodé també va senyalar la seva tristesa en constatar un «creixent allunyament de la jerarquia», i va remarcar com «l'espiritualitat ignasiana de servei apostòlic *sota el Romà Pontífex* no accepta aquesta separació». L'homilia també va ser una crida als «exegetes i estudiosos de teologia» per tal de no dissociar-se de la «vigilància del Sagrat Magisteri» de l'Església. Alhora va posar en relleu la importància d'evitar la separació de «fe i cultura», i la necessitat d'impregnar la cultura de l'Esperit cristià per afavorir la difusió de l'Evangeli. Per acabar, el cardenal va demanar als jesuïtes que fossin, com el seu fundador, «contemplatius en l'acció». Després de la missa, el pare Kolvenbach va encendre un ciri davant l'altar de sant Ignasi, símbol de la pregària de tota la Companyia de Jesús en aquests dies i va llegir una oració que va cloure amb la petició de poder «en tot estimar i servir el Senyor».

Marta Nin

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VENEÇUELA

Assassinat un sacerdot

CARACAS.— El sacerdot Pedro Daniel Orellana Hidalgo, de 50 anys, va ser trobat mort a casa seva el 6 de gener. En el cos del sacerdot hi havia signes de violència, les mans les tenia lligades, tenia una mordassa a la boca i rascades. El pis estava en desordre i n'havien robat objectes personals. Originari de Caracas, el sacerdot va desenvolupar durant molts anys la seva feina pastoral a l'arxidiòcesi de Cumaná. Al seu retorn a Caracas va tenir càrrecs administratius i va ser docent a l'Ucsar i a la Unefa (Universitat Nacional Experimental de la Força Armada). Actualment no tenia cap càrrec eclesiàstic i celebrava la missa a la parròquia Cor Immaculat de Maria, al barri de El Rosal. (Fides)

Espanya

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

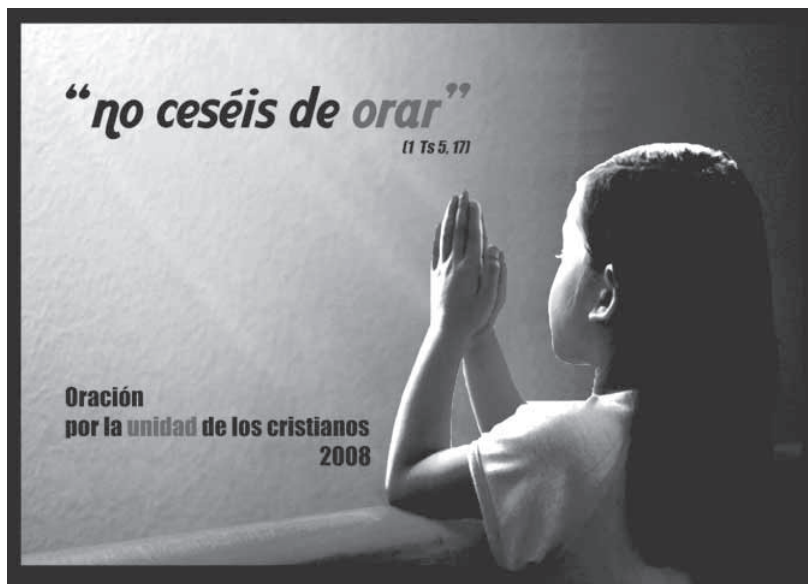
■ «No deixeu de pregar», lema de l'octavari 2008

MADRID.— Fa cent anys el pare Paul Wattson, sacerdot episcopal (anglicà) i cofundador de la Societat de l'Expiació, inaugurava un octavari de pregària per la unitat dels cristians, que es va celebrar, per primera vegada, del 18 al 25 de gener del 1908. Des de llavors, s'han recorregut diverses etapes i s'han vençut innumbrables obstacles. Les diverses Esglésies i comunitats cristianes s'han anat incorporant a aquest camí de pregària per la unitat visible perduda de l'Església.

El lema d'enguany és de la primera carta de Pau als cristians de Tessalònica: «No deixeu de pregar» (1Te 5,17), que destaca el paper de la pregària en la vida de la comunitat dels creients, ja que permet als seus membres aprofundir en la seva relació amb Crist i amb els altres. Aquesta recomanació de l'apòstol recorda que la vida en una comunitat cristiana només és possible a través d'una vida de pregària.

Amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, els bisbes membres de la Comissió de Relacions Interconfessionals de la Conferència Episcopal Espanyola han publicat un missatge

en el qual reflexionen sobre l'ecumenisme espiritual. En un primer moment, els prelats fan un recorregut pels progressos en la reconstrucció de la unitat de l'Església i assenyalen que l'ecumenisme teològic «suposa actualment un avanç important, que hem d'agrair amb humilitat a la misericòrdia de Déu. Juntament amb el diàleg teològic, l'ecumenisme pastoral ha ajudat Esglésies i comunitats eclesials a unir esforços per un servei millor al poble de Déu i una articulació més qualificada

Cartell de l'octavari.

de la presència pública de l'Església en la societat contemporània».

El missatge recorda que fruit del diàleg religiós és el document de la Comissió mixta de l'Església catòlica i de l'Església ortodoxa *Comunió eclesial, conciliaritat i autoritat*, en el qual catòlics i ortodoxos han arribat a un primer principi d'acord sobre el primat del Papa, «que necessitarà encara molta reflexió abans que es pugui parlar d'acord ple». També es recull la III Assemblea Ecumènica Europea d'Esglésies celebrada l'any passat a Sibiu, Romania: «La convocatòria de Sibiu ha volgut

projectar la llum de Crist sobre els pobles i nacions d'Europa que lentament s'allunyen de la tradició cristiana. Es tracta d'una preocupació per Europa que no vol deixar de tenir molt en compte la situació global del món i la recerca de Déu de les grans religions.» Els bisbes assenyalen que l'assemblea de Sibiu convidava les Esglésies a exercir la caritat recíproca,

com a signe visible que les Esglésies ofereixen al món de l'amor de Déu. Això suposa la defensa dels drets humans i a favor de la pau. Especialment els prelats destaquen la defensa de la vida humana, greument amenaçada amb «la pràctica de l'avortament i l'infanticidi, la manipulació de la vida embrionària i la seva destrucció».

Segons els prelats, «quan els cristians donen plegats testimoni de Crist s'obre l'Evangeli predicat per l'Es-

glésia i recula el greu mal del nostre temps, que és el relativisme moral». També posen en relleu que l'ecumenisme no podrà avançar sense la pregària constant i que «hi ha un ecumenisme espiritual que ha contribuït de manera decisiva a la trobada de les Esglésies. (...) La pregària de cada cristià i cada Església és l'aliment de l'avanç cap a la unitat visible». Per això, subratllen que «no podem oblidar que aquesta pregària incessant i sostinguda ha salvat situacions de dificultat quan el desànim ha entelat la marxa de l'ecumenisme». (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Càritas aprova ajudes humanitàries per a l'Àfrica i l'Índia

MADRID.— La intensa activitat desenvolupada al llarg de l'any 2007 per Càritas espanyola en el terreny de la cooperació internacional va culminar amb l'aprovació d'un paquet d'ajudes per un import global superior a 400.000 euros, destinats a donar suport a diverses accions humanitàries a l'Àfrica i a l'Índia.

Una de les partides aprovades, per un import de 100.000 euros, està destinada a donar suport als programes de reconstrucció que du a terme Càritas a Moçambic per reparar les conseqüències provocades al febrer del 2007 per les inundacions registrades a la vall del Zambeze. En aquesta regió, Càritas local ha iniciat diversos projectes de construcció d'habitatges, de rehabilitació de l'activitat agrícola, de canalització d'aigües i sistemes de sanejament, i de prevenció de riscos naturals. Dels fons aportats per Càritas espanyola se'n beneficiaran 35.000 persones durant un any. Una altra de les zones que rebran ajuda és la regió dels Grans Llacs. A la República Democràtica del Congo s'invertiran 50.000 euros en un programa d'assistència humanitària de tres mesos per a unes 100.000 persones desplaçades a la diòcesi de Goma, al nord de la regió de Kivu. Es tracta d'una

comarca on tenen lloc enfrontaments armats violents entre tropes rebels i l'exèrcit congolès, que provoquen l'èxode massiu de la població civil, a la qual la Càritas local presta ajuda de primera necessitat.

A Rwanda, Càritas espanyola destinarà 50.000 euros més a un programa d'educació infantil de l'arxidiòcesi de Kigali, al barri de Kagugu, que permetrà iniciar la construcció d'una escola maternoinfantil per a 240 infants d'entre 3 i 6 anys. La lluita contra la sida centra l'objectiu del projecte que també es recolzarà a la diòcesi de Kaya, a Burkina Faso, on Càritas local desenvolupa des de fa uns quants anys un programa d'ajuda per a malalts, tant en temes de prevenció com de tractament i nutrició. Càritas espanyola aporta a aquest projecte 5.462 euros, el finançament del qual comparteix amb les germanes vedrunes.

D'altra banda, a l'Índia unes 75.000 persones de les sis diòcesis de l'estat de Maharashtra que pertanyen a la casta dels *dàlits* (intocables), són els destinataris d'una partida de 216.495 euros aprovats per Càritas espanyola per donar suport al programa de promoció social d'aquestes comunitats que du a terme Càritas Índia. (C.C.)

Itàlia

El cardenal Martínez Sistach celebrarà una missa a Sant Sebastià Extramurs

■ L'arquebisbe de Barcelona és titular de la parròquia romana des que va ser creat cardenal

ROMA.— Per tal de reforçar els lligams amb la Ciutat Eterna, cada cardenal té la titularitat d'una església romana. Al cardenal Martínez Sistach li va ser atorgada la basílica de Sant Sebastià Extramurs, anomenada també de Sant Sebastià a les Catacumbes perquè s'hi troben algunes de les catacumbes més antigues de Roma.

El proper 20 de gener, festivitat de Sant Sebastià i, per tant, del patró d'aquesta parròquia del sud de Roma, l'arquebisbe de Barcelona celebrarà en aquesta església una eucaristia que està destinada principalment als fidels de la zona, tot i que es preveu l'assistència també d'innombrables membres de la comunitat catalana i espanyola presents a Roma.

La basílica de Sant Sebastià forma part de les set esglésies incloses en els pelegrinatges dels fidels catòlics en els anys sants o jubileus d'ençà que sant Felip Neri va donar inici a aquesta tradició pelegrina. L'església es va construir al segle IV en honor de sant Sebastià, mort màrtir al segle III.

Pel fet de trobar-se a fora de la muralla aureliana, va rebre el nom de basílica de Sant Sebastià Extramurs, i també, per distingir-la d'una altra església dedicada al

màrtir romà que estava ubicada al Palatí.

En aquesta basílica reposen les despulles del sant al qual està dedicada la memòria de l'església, tot i que no sempre ha estat així. Inicialment, les restes del sant descansaven a l'altar major però després de la segona meitat del segle IV van ser traslladades a Sant Pere per temor que les incursions musulmanes acabessin profanant-les. No va ser fins al segle IX que les despulles de sant Sebastià es van tornar a traslladar al seu lloc de culte original.

Actualment les parets de l'església són les originals del segle IV però la resta pertany al segle XVII i és iniciativa del cardenal Borghese. A la capella on descansaven les relíquies del sant hi ha una pedra on, segons la tradició, hi ha dues petjades de Jesús. El Mestre es va aparèixer a Pere en el moment en què aquest s'escapava de Roma per por de morir màrtir. Pere li va demanar al Mestre en veure'l: «On vas, Senyor?» (*Quo vadis, Domine?*) i Jesús li va contestar: «Vaig a Roma a ser crucificat per segona vegada.» Pere va entendre que no havia de tenir por de proclamar l'Evangeli encara que això impliqués el martiri i va decidir no fugir. Segons la tradició, després de l'aparició, van quedar dues petjades de Jesús impreses en una pedra. La

A la basílica reposen les despulles de sant Sebastià.

pedra es trobava a l'església del Quo Vadis, però va ser traslladada a la basílica de Sant Sebastià. Avui a l'església del Quo Vadis en roman només una còpia.

Les catacumbes de Sant Sebastià es van construir en una cavitat sorrenca que es va anomenar *ad catacumbas*, nom que després es va estendre a les altres necròpolis subterrànies de Roma. Els mausoleus més antics pertanyen a la segona meitat del segle II. És l'únic cementiri cristià sempre

accessible i, per aquest motiu, ha estat molt devastat; de fet, dels quatre replans originals, el primer està gairebé tot destruït. Les tombes duen algunes inscripcions en llatí però en grafia grega, o bé, en altres casos, llatina, així com pintures que representen escenes de l'Evangeli o banquets fúnebres.

La basílica de Sant Sebastià acull avui una comunitat de franciscans. Fins als anys trenta i quaranta del segle passat abastava un territori de parroquians molt gran que ara s'ha reduït pel fet que s'han anat construint noves esglésies als afores de Roma.

El rector de la parròquia és el P. Orazio Castorina, el qual va tenir una trobada amb el cardenal Martínez Sistach durant l'últim consistori. El P. Castorina ha declarat a *Catalunya Cristiana* que

el cardenal Lluís Martínez Sistach va semblar-li una persona molt «amable, cordial, senzilla, amical». L'arquebisbe de Barcelona, durant la primera «visita d'amistat» que va fer a la basílica durant el consistori, va explicar al P. Castorina que ell ja havia estat a Sant Sebastià Extramurs però que no en tenia un record ben definit i clar perquè ja havien passat molts anys.

El nostre arquebisbe estava molt content d'haver rebut la titularitat d'aquesta església, també pel fet que, en els anys de persecucions, els cristians traslladaven les despulles dels apòstols Pere i Pau a les catacumbes de Sant Sebastià per por que els romans les destruïssin.

Tot està ja a punt per acollir el proper dia 20 el cardenal Lluís Martínez Sistach, no només al matí de la celebració eucarística, sinó durant tots els dies que l'arquebisbe barcelonès quedarà a Roma, ja que la comunitat franciscana farà d'amfitriona i el cardenal català s'hostatjarà justament al monestir adjacent a l'església romana de la qual és titular.

Marta Nin

EQUADOR

La Conferència Episcopal crida a un any de reconciliació

QUITO.— La Conferència Episcopal Equatoriana (CEE) ha fet una crida a tots els equatorians a fer del país «un model de reconciliació, de justícia i de pau», sobretot en «aquesta època de canvi en què tota la humanitat cerca nous camins de progrés i un nou rumb en la seva acció». En un comunicat firmat pel president de la CEE, Mons. Néstor Herrera Heredia, els prelatos conviden els feligresos a «iniciar aquest nou any amb molta esperança» per tal de «ser davant del món una Església viva, fidel i creïble, en què visquem el nostre ésser cristià amb

alegria i convicció com a deixebles i missioners de Jesucrist».

Així mateix els prelatos animen la feligresia a formar «comunitats vives que alimentin la fe i impulsin l'acció missionera», promovent «un laïcat madur, corresponsable amb la missió d'anunciar i de fer visible el Regne de Déu». Per això demanen que tothom mantingui «amb esforç renovat la nostra opció preferencial i evangèlica pels pobres», l'acompanyament «dels joves en la seva formació i recerca d'identitat, de vocació i de missió» i «enfortir amb audàcia la pastoral de la família i de la vida». (ACI)

KENYA

Els bisbes demanen solucionar la crisi

NAIROBI.— «Estem acostumats a viure plegats com a germans i germanes. No hi ha cap raó per aixecar les mans contra els nostres veïns perquè pertanyin a un grup ètnic diferent o a un altre grup polític. La vida és sagrada. Pertanyem tots a l'única família de Déu.» Així exhorten els bisbes de Kenya la població local a no cedir a la temptació de la violència i de la venjança en un missatge titulat *La meva pau us dono*.

Reconeixent que «en l'arrel de la intensificació de les violències trobem els resultats de les recents eleccions generals» i «que s'han presentat diverses proves de frau electorals», demanen que «es

faci tot el possible per tal de verificar la veritat d'aquestes reivindicacions, amb mitjans diferents de la violència i la destrucció de les propietats».

Adreçant-se a la població kenyana, els bisbes conviden «a abstenir-se de la violència» i de «no pensar que són impotents. Vosaltres podeu fer-hi alguna cosa. Parleu-ne als familiars, als amics, als veïns, a la gent que sabeu que pot solucionar la situació. Una vegada més ens oferim per mitjançar en aquesta difícil situació. Molt particularment fem una crida als nostres preveres i religiosos per afavorir en tot el possible la pau, la justícia i la solidaritat amb els que estan patint». (Fides)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Els nostres germans immigrants

Un estudi de l'ONU de no fa pas gaire assenyalava que fins l'any 2050, la Unió Europea necessitarà 159 milions d'immigrants si vol mantenir el seu ritme econòmic. L'Església celebra anualment la Jornada de les Migracions. Les migracions han existit sempre. Avui, especialment a casa nostra, les estem experimentant d'una manera molt sensible i no sempre pacífica.

Europa necessita treballadors i els immigrants necessiten feina, dues necessitats que obeeixen a interessos ben legítims que han de conduir a una política de convivència harmoniosa i enriquidora a nivell fins i tot de la mateixa Unió Europea. Joan Pau II, en el seu document sobre Europa, afirmava que «davant del fenomen de la immigració es planteja al nostre continent la qüestió de la seva capacitat de trobar formes d'acolliment i d'hospitalitat intel·ligents».

La immigració s'ha qualificat sovint com un problema. Tanmateix és preferible considerar-la com una oportunitat per als països d'acollida i per als mateixos immigrants.

Tant el nostre país com la Unió Europea estan destinats a la convivència amb persones d'altres cultures, ètnies i religions. Tenim una llarga experiència integradora d'una rica diversitat de pobles i cultures que han configurat la nostra casa comuna europea. Per això hem de veure la immigració com una oportunitat d'acollida, d'integració i d'enriquiment mutu.

El moviment migratori per motius econòmics, per tal de cercar feina i subsistència pròpia i de la família, és cada dia més gran. Tanmateix, sembla que, sempre que fos possible, hauria de ser el capital el que emigri per cercar mà d'obra, i no a l'inrevés. Fer possible el desenvolupament dels països pobres evitaria aquest flux constant i creixent d'immigrants d'aquells països. D'aquesta manera s'oferirien a moltes persones possibilitats reals de crear-se un futur millor, sense veure's obligades a emigrar del seu país.

L'herència judeocristiana d'Europa ha configurat for-

tament la nostra cultura i la nostra identitat. La presència majoritària de cristians al nostre continent ha d'influir positivament en la postura de la Unió Europea davant del creixent fenomen de la immigració. El Levític, llibre de l'Antic Testament, afirma: «Al foraster que resideix amb vosaltres el mirareu com un del vostre poble.» I Jesús ha dit clarament: «Veni, beneïts del meu Pare, perquè era foraster i em vau acollir.»

Els cristians som cridats a aportar-hi la fraternitat generada per un Déu que és pare de tots i regenerada per la creu de Jesucrist, el seu Fill. Els cristians han de participar en el debat de la immigració fomentant propostes per tal d'obrir perspectives segures que puguin realitzar-se també en l'àmbit polític. La simple denúncia del racisme o de la xenofòbia no és suficient. El Senyor vol que l'Església sigui signe d'unitat en el cor del món. És sota aquesta òptica que ella contempla la realitat humana de la immigració.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'Any jubilar de sant Fructuós

El diumenge dia 20 de gener, a les 5 de la tarda, a la Catedral metropolitana i primada de Tarragona, tindrà lloc la inauguració de l'Any jubilar que el Sant Pare Benet XVI ha concedit a l'arxidiòcesi amb motiu de l'aniversari del martiri del bisbe de Tarragona Fructuós i els seus dos diaques Auguri i Eulogi. Aquest Any Jubilar conclourà el 21 de gener de 2009, just quan es compliran els 1.750 anys del martiri.

Fructuós era bisbe de Tarragona vers la meitat del segle III, en temps dels emperadors romans Valerià i Gal·liè. Com que es va negar a fer sacrificis a les divinitats de l'Imperi, va ser condemnat a mort junt amb els seus diaques Auguri i Eulogi. El seu martiri es va esdevenir el matí del 21 de gener de l'any 259.

L'Església de Tarragona ha mantingut sempre viva la seva memòria. Es conserven les Actes del martiri, un document contemporani als fets que relaten. Són també les més antigues conservades a la península Ibèrica i un referent hagiogràfic cabdal per a l'estudi del cristianisme

primitiu hispànic. Sant Fructuós i els seus diaques, com els màrtirs de tots els temps, van morir per Jesucrist, per no voler negar la seva fe cristiana. El jubileu és sempre un moment de reflexió, per veure d'on venim i cap a on anem. Com diu el Catecisme de l'Església catòlica, les Actes del martiri són «els arxius de la veritat».

Un any jubilar és un temps de gràcia per a tots els fidels. L'objectiu general proposat per a aquest any jubilar és, prenent el títol de l'últim document dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, «creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor». L'evangeli, la bona nova de Jesús, ha de ser per als cristians la font d'on hem de beure constantment, i, a la vegada, amb l'exemple i la paraula, hem d'anunciar-lo amb nou ardor.

I aquest objectiu general es concreta en una sèrie d'objectius específics, com són apropar la figura d'aquests màrtirs en primer lloc als cristians i a les persones del nostre temps; ajudar a fer una profunda conversió de cor

i rebre la gràcia jubilar; rememorar la profunditat de les arrels cristianes; aprofundir en el ministeri dels pastors i valorar-lo; pregar per les vocacions, i finalment renovar el desig de donar testimoni de Crist en el nostre món amb alegria i fortaleza i amb servei als més pobres i marginats.

Durant tot l'any jubilar poden rebre la indulgència plenària els fidels que, havent rebut el sagrament de la penitència i la comunió eucarística el mateix dia o uns quants dies abans o després, preguin per les intencions del Sant Pare, peregrinin, ja sigui comunitàriament o individualment, a la Santa Església Catedral de Tarragona i allí participin en un acte jubilar, o bé individualment dediquin un temps de pregària, recitin el parenostre, el credo, invoquin santa Maria i s'encomanin a la intercessió dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi. Us convido a tots a fer fructificar en vosaltres la gràcia donada en aquest any jubilar. Esteu convidats a venir a Tarragona i peregrinar als llocs on els sants màrtirs van confessar la seva fe i van patir el martiri. Sereu tots benvinguts.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet

Director general de la Fundació Pere Tarrés

Contractarem un gerent!

Diverses entitats socials i eclesials en algun moment de la seva trajectòria prenen la decisió de contractar un professional que n'assumeixi la direcció general. És una decisió raonable, fins i tot imprescindible si la dimensió de l'organització és suficient i es pretén ser eficaç en les seves finalitats. Ara bé, contractar un directiu no és tan simple com donar veus i escoltar propostes referides a «bones persones» conegudes d'algú que pensa més en la persona que en les necessitats del càrrec. Incorporar un directiu és una decisió molt més complexa, que implica un canvi organitzacional important. Voler-ho fer significa que acceptem també assumir totes les decisions que són necessàries per al nou escenari de direcció i, entre aquestes, fer nosaltres mateixos el canvi necessari des de l'alçada de mires que la nova forma de dirigir l'organització requereix. Per això, l'experiència d'haver viscut el procés de contractació d'un directiu en diverses organitzacions ens ha motivat a redactar aquestes idees.

En primer lloc, voldríem motivar la reflexió sobre el moment en què l'organització necessita aquesta incorporació. Sovint la decisió es pren tard, quan els hàbits adquirits pels col·laboradors de l'entitat són difícils de redreçar, la situació econòmica és problemàtica o l'eficàcia de l'acció de l'entitat es remunta a anys passats. Si cal un professional que dirigeixi el projecte, decidim-ho el més aviat possible, renunciant a personalismes i entenent que aquesta persona pot treballar de forma diferent de la coneguda fins ara a l'entitat.

En segon lloc, és important definir les principals funcions de l'òrgan de govern, que són assegurar la continuïtat de l'entitat i l'acompliment de la missió. També és responsabilitat de la Junta nomenar els directius i donar-los suport en la seva acció. El Patronat o la Junta ha de vetllar perquè hi hagi un pla de treball plausible, amb uns objectius, uns pressupostos sostenibles i un control de la gestió, sempre d'acord amb els valors i l'esperit dels fundadors.

Un cop definides les funcions, la recerca d'un gerent pot

requerir el suport d'un expert en selecció de persones per avaluar objectivament els coneixements dels candidats, les seves habilitats, la seva possible identificació amb el projecte de l'organització i amb els seus valors. S'hauria d'evitar contractar una persona mediocre encara que pugui ser més còmode de governar i s'intueixi que aquest tindrà cura de no pertorbar amb la seva acció allò que agrada als patrons o als socis directius.

Fet el pas d'una correcta selecció, caldrà establir un pla de treball: objectius a curt i mitjà termini, redacció de la missió, de la visió, dels valors, dels objectius estratègics, definició d'indicadors d'avaluació i control.

Però, tot i això, contractar un directiu és també deixar-lo volar, admetre que es pot equivocar, que caldrà prendre mesures que trenquin amb allò que «s'ha fet sempre», renovar equips i persones que poden ser properes als membres de l'òrgan directiu. I quan es prenguin aquestes mesures caldrà estar al costat del nou gerent, havent-lo ajudat prèviament contrastant què és el millor per a l'entitat i, si ho és, deixar-lo fer, demostrant amb fets que s'ha optat seriosament per professionalitzar la direcció de l'organització.

Sovint un dels moments més durs per als membres voluntaris de patronats i juntes és corresponsabilitzar-se de decisions incòmodes, poc amables, i veure com allò que sempre s'havia organitzat d'una forma determinada, «que a tothom agradava», deixa de fer-se o s'aborda de manera diferent. És bo que abans de contractar un directiu es reflexioni sobre la disposició a acceptar els canvis. Si la direcció no està disposada que es qüestioni el funcionament de l'organització, fins i tot les aportacions personals amb la voluntat de ser més eficaços en l'assoliment de la missió, no ens enganyem a nosaltres mateixos, ni a un professional rigorós que opti pel projecte de la nostra entitat. Professionalitzar la direcció implica tota una cadena de decisions prèvies per a l'èxit d'aquesta, així com unes qualitats i rigor en els patronats i juntes directives que si no es donen de forma suficient poden fer fracassar la decisió i el millor directiu.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El cor segons l'evangelí

El cor, en la mentalitat bíblica, «és el centre de les persones, el lloc de l'acció i de la comunió de les persones i de Déu; el nus de les decisions que comprometen tant l'esperit com la voluntat, la llibertat com la fidelitat; la consciència moral com a crida i judici de Déu. En fi, l'home val davant de Déu i de si mateix el que val el seu cor. Per això Jesús posa al centre de la seva religió la responsabilitat que l'home adult pren amb el seu cor davant la paraula de Déu per a la seva salvació o per a la seva perdició: «On hi ha el teu tresor, allí hi haurà també el teu cor» (Mt 6,21)».

La citació anterior és d'un llibre del P. Liégé amb el títol *Viure el cristianisme*. L'autor hi planteja amb claredat el procés de la vida cristiana. Tracta les arrels de la conversió i la imitació de Crist. Es refereix a la pregària com a indret per assimilar la vida divina i afirma que el cristià és el més responsable dels homes i que ha de ser persona d'Església.

Déu ve i crida. Què ha de fer el cor de l'home? Ha de dir les seves disposicions. D'aquí que, segons el Nou Testa-

ment, «el cor serà aleshores obert, il·luminat, decidit, abrusat, obedient, sincer, bell i bo, ample, pur, traspasat, creient, o bé, al contrari, serà cec, endurit, impenitent, sense comprensió, envoltat de tenebres, dubtós, dolent, infidel».

La conversió no pot tocar només les idees, ni només les zones de la sensibilitat i del sentiment. No suposa només un canvi de conducta moral. Cal arribar a la pregonesia del cor i prendre posició davant de la Paraula de Déu que interpel·la l'home. Es necessita un cor que no posi cap mena de restricció al voler diví. «Així, tot el procés de la metanoia-conversió es desenllaça fonamentalment a nivell del cor: és el cor qui acull activament la gràcia d'il·luminació; és el cor qui desaprova o fa penitència; és el cor qui s'adhereix a l'Evangeli i qui reconeix Déu.»

Què és, doncs, convertir-se? Acceptar, implicant-hi la vida, «el món dels judicis i valors de Jesucrist, la concepció de la felicitat i les exigències de vida segons Jesucrist; és acollir en si mateix —en el propi cor— la mentalitat nova que és la de Jesucrist. És fer l'acte de fe».

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Judici final - concert i encíclica

El concert del primer de gener que es transmet per televisió des de Viena l'espero i el contemplo amb una actitud gairebé religiosa. Cal advertir que sempre en diferit. Les meves obligacions ministerials no em permeten fer-ho d'una altra manera. Em fascina tanta bellesa acumulada. Música i ballet són dues realitats que em porten a la Transcendència. La bellesa condueix a Déu i l'experimento vitalment. Des de la que ha sabut crear el compositor, fins a la fidelitat i la passió dels intèrprets, el domini del cos dels ballarins, que supera dificultats de rigidesa i domina la gravetat —en certs moments pots pensar que no pesen—, fins al domini de la llum i dels enquadraments. Tot resulta meravellós. Així deu ser el Cel. Més que qualsevol representació plàstica dels millors artistes, aquest concert, resulta per a mi, paràbola de la meva esperança eterna, imatge del que deu ser l'existència dels éssers estimats que ja han mort, que l'espectacle m'evoca i amb els quals em sento unit en aquell moment. Com que mai no he estudiat música, una partitura em resulta tan intel·ligible com els ideogrames xinesos, el concert m'introdueix en el misteri. M'ho passo d'allò més bé, gratuïtament, plàcidament, saturat. Arriba el final: la marxa Radetski. Aleshores director, professors i fins i tot el públic seriós trenquen les normes i s'uneixen amb el ritme tot picant de mans, gaudint a l'uníson. Pot semblar ridícul el que diré, però ho dic: em sento en l'encontre del final dels temps i ploro d'emoció.

Segona qüestió. Es va anunciar una altra encíclica i se'n va avançar el tema: l'esperança. Vaig suposar que quan ens arribés el text hi trobaria cites de Charles Péguy, el poeta místic d'aquesta virtut, però no va ser així. En començar a llegir el document, em va desconcertar. Era un text dens. Les cites, principalment, d'autors forans. Es nota que la seva formació, la seva erudició, és germànica. De tant en tant, aterra en la realitat simple d'allò purament humà-cristià. S'allunya dels cims teològics i, com una dàdiva generosa, ofereix una reflexió senzilla i sublim. Sorpren que en un text de 21 pàgines, se'n dediqui gairebé una a una dona sorprenent: santa Bakhita. Quan la seva bondat va ser reconeguda, el dia de la seva beatificació, la seva història va passar inadvertida per a molts. A mi em va estranyar aquell rostre mancat d'atractiu i aquella història personal sense fets rellevants. Esclava negra, venuda en diverses ocasions des de petita, sense estudis ni escrits enlluernadors. Vaig sentir dins meu que l'Església es llua en elevar als altars un ésser, aparentement, tan vulgar. M'ha satisfet constatar que una història així ocupi un lloc preminent en el document.

A principis dels seixanta del segle passat, em va dir una germana meua: «Els capellans sempre parlen de l'infern i mai no prediquen el Cel.» No li mancava raó aleshores. D'aquí la meua sorpresa: el text pontifici diu que tractarà sobre el Judici Final. Reconeix que és un tema que ocupa un lloc fonamental en la fe cristiana, també que les representacions plàstiques no n'han reflectit encertadament el missatge. La reflexió del Papa il·lumina serenament l'esperança futura. He tornat a llegir el text revivint en el meu interior el concert del qual parlava. Hi havia harmonia entre tots dos. Començo el trimestre enriquit espiritualment per un i altre.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

«Polònia»

No hi ha dubte que *Polònia* és un programa televisiu d'èxit, basat en la sàtira política. La seva agudesia i inventiva troben en la realitat de l'entorn el millor company de viatge. Toni Soler i el seu equip desenvolupen amb solvència, gairebé sempre a fil de la navalla, un humor intel·ligent i corrosiu. M'interessa reflexionar avui sobre el tractament del tema religiós en aquest programa, especialment sobre la figura de Benet XVI. *Polònia* té les seves claus. La primera, una relativa equidistància. No es pot decantar gaire en favor d'uns o d'altres perquè llavors seria un programa de partit i no una sàtira política de totes les tendències. Cada espectador pensarà que és als seus als qui tracta pitjor, però en veure com apareixen els seus adversaris, en conté l'enuig. La segona, l'objectiu d'incomodar sense restriccions per mantenir-ne l'equidistància. Ha de demostrar que en la seva esfera no hi ha ningú que gaudeixi del privilegi de la immunitat. Per això, afronta els tabús com la monarquia i la religió. Si satiritzen el Rei o el Papa, ningú no se'n salva. Així pensen eludir les crítiques. Tercera, mantenir un acostament crític, temperat per l'humor, a les esferes del poder. Els empresaris sempre intenten buscar punts d'acord amb els polítics per protegir els seus interessos econòmics. *Polònia*, per contra, busca la confrontació que li dona el seu sentit com a sàtira. Quarta, busca la complicitat de l'espectador a costa dels polítics i dels personatges seleccionats. La garantia de la continuïtat del programa només la poden proporcionar l'acceptació social i la quota de pantalla. Els governants que volguessin suprimir-lo, i sens dubte n'hi ha, l'eliminarien d'un cop de ploma, però l'han de tolerar per no fer-se impopulars. Han de contenir el seu rebuig amb una ganyota d'acceptació fictícia.

Polònia no sempre aconsegueix els seus objectius. La crítica intel·lectual, malgrat l'embolcall humorístic, és demolidora, però la complicitat afectiva amb el personatge pot anar en direcció contrària. Franco rep crítiques dures, però resulta (en la sèrie) un personatge simpàtic, especialment per a les generacions joves que no el van conèixer. Pasqual Maragall i Jordi Pujol els surten brodats, com el Rei i alguns altres. Els que avui són a primera fila del govern i l'oposició aconsegueixen sovint una complicitat desigual. En altres, no se sobrepassa la caricatura.

Què pinta en aquest context la figura de Benet XVI? Resulta curiós observar que en molts àmbits se silencia la religió i que a *Polònia*, representació de Catalunya, tingui un lloc una mica rellevant. La presència del Papa, sense que entri en joc la jerarquia local, serveix com a coartada als autors del programa per dir que ningú no se salva de la seva sàtira i per tancar la boca a les crítiques de l'esquerra (governant). El problema és que no dominen el tema. No parlo de la teologia, les llacunes de la qual es van veure amb claredat en la intervenció de l'àngel en el programa d'*Els Pastorets* en confondre virginitat de Maria amb la seva concepció immaculada. Sobre el Papa no hi ha una crítica especial. En alguns moments el converteixen en pallasso, però en la majoria d'ocasions creen un personatge grotesc i desequilibrat. No se'n sap el motiu. Potser, inconscientment, els autors aboquen els seus fantasmes sense aconseguir el retrat d'una persona que es mogui en la discreció i la intel·ligència. N'hi ha que critiquen que els artistes trobin caldo de cultiu en la religió catòlica i no s'atreveixin amb l'islamisme i el judaisme a causa de les conseqüències que els podrien aportar. La crítica té la seva dosi de raó, però en el context català cal acceptar que el cristianisme constitueix un ingredient social molt superior a les altres dues religions monoteistes. Segurament les referències al Papa fereixen la sensibilitat d'un sector important, però, al meu parer i més enllà de tot això, el tractament de la figura de Benet XVI és una mostra de carrincloneria, manipulació i limitació creativa, en una sèrie de grans qualitats i esquitxada de gags antològics.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Lliçons de pobresa

Això que anomenem «pobresa evangèlica», i que fins i tot per als religiosos és qüestió d'un vot, fa anys que em fa pensar molt. Quan era jove tenia un sentit molt diferent per a mi. Realment passava d'una situació familiar que, sense ser de luxe ni molt menys, ni tenir tot el que els meus nebots tenen ara, no trobava res a faltar i ho tenia molt a l'abast. Amb el canvi de vida que suposava la vida religiosa, en no poder fer ús de moltes coses sense permís, i amb unes mancances que jo no havia patit, vaig considerar el vot com d'allò més meritori. Ho confesso. No anava més lluny en les meves consideracions.

Ara puc dir de debò que m'avergoonyeixo de proclamar que fem aquest vot. I no perquè nedem en l'abundància, ni de bon tros, sinó perquè el concepte de pobresa ha canviat molt en el meu cap d'ençà que veig un altre tipus de societat i de mancances.

Al meu barri es pot dir que hi ha pobresa, però no la que jo entenia quan era jove. Sens dubte, molts dels nois i noies que hi viuen han tingut en aquestes festes passades de Nadal i Reis moltes més coses que no pas jo quan tenia la seva edat. Però la seva pobresa no és tant la de les coses com la personal. I és que viure en una societat de consum —i més quan es ve d'una altra, buida de possibilitats— és una autèntica temptació a la qual la majoria sucumbeix. He vist famílies que passen veritables angoixes cada mes per pagar la hipoteca o senzillament per pagar el lloguer de casa seva i, carregats de deutes, deixar-se gairebé l'últim sou en els regals...

Què té a veure tot això amb la pobresa

quan parlem d'aquest nostre «primer món»? Això em pregunto. I em responc: la manca de felicitat, de riquesa interior i de valors és per a mi la pobresa més gran. I, és clar, no la «pobresa evangèlica» que, com a vot, m'agradaria molt més anomenar-la amb un altre nom perquè ens poguéssim entendre. A mi m'agradaria més aviat fer el vot de compartir i de servir.

Aquestes setmanes passades m'han donat lliçons de veritable pobresa. D'una banda, l'alegria de viure la germanor que hem viscut amb els regals simbòlics que ens fem a la nostra comunitat: un escrit, un detall que sabem que agradarà, una ximpleria que fa feliç l'altra... I tot sense gastar més d'un o dos euros, si de cas, per fer fotocòpies. Aquesta és una manera de compartir que fa molt més feliç que tota la parafernàlia que despleguem no només a les festes, sinó quan s'acaben, a les famoses rebaixes que sembla que obliguin a més despeses. I d'altra banda, el detall que veig viure l'altre dia.

Era a psiquiatria d'una de les presons de Barcelona. Arribo i veig un noi que coneixia d'una altra presó, també al mòdul de psiquiatria. Amb la seva cara d'alegria en veure'm i l'abraçada que ens vam fer tots dos ja n'hauria tingut prou. Però n'hi va haver més encara. Enmig de la conversa —no massa congruent a causa de la seva malaltia— em diu: «Saps què et vull regalar? El millor dels meus somriures.» Malgrat que el meu amic no tingui mai res i em demani de tant en tant que li doni una mica de «peculi», és molt més ric que d'altres als quals els ha tocat la rifa de Nadal o la del Nen...

Zoom

Eduard Brufau

El 9 de febrer farà cent anys de la inauguració del Palau de la Música Catalana. Per celebrar-ho, tant l'interior com la façana acaben de ser restaurats i al llarg d'aquest 2008 hi ha previstos diversos actes commemoratius com ara exposicions, conferències i sobretot concerts. Seu oficial de l'Orfeó Català, el Palau de la Música va ser construït entre el 1905 i el 1908 per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner i és un dels màxims exponents del modernisme català. Per les seves peculiaritats úniques, l'any 1997 la Unesco el va declarar Patrimoni de la Humanitat.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Festa de la família a Madrid

■ Bé per l'Església espanyola

Jornada històrica la del 30 de desembre a la plaça madrilenya de Colón. Tal va ser la concentració multitudinària de la Festa de la família, testimoniant, amb la variada presència dels seus membres, que aquesta institució no ha passat de moda.

Amb una organització i coordinació perfecta. Sense anar contra ningú, sense reivindicacions materials, sense connotacions polítiques ni consignes partidistes ocultes, amb transparència absoluta en les finalitats de la seva convocatòria, amb serveis mínims de suport logístic i vigilància de les forces d'ordre, amb un temps curt de preparació, amb mitjans de comunicació escassos, sense cap accident estrany ressenyable, la jornada va constituir un èxit rotund en tots els aspectes.

Aquest esdeveniment mereix l'aplaudiment generalitzat. Sense caure en triomfalismes fàcils, cal dir-se que tota l'Església espanyola —pastors i fidels— han estat a l'alçada de les circumstàncies. Han fet realitat les directrius de Joan Pau II, que va impulsar en els seus viatges a l'Estat espanyol a no tenir por i a «sortir al carrer» testimoniant la fe cristiana.

Com a conclusió d'aquest esdeveniment joiós, destacaria que tant l'Església com la família espanyola continuen més vives que mai i que a totes dues, amb l'ajuda de Déu, els esperen dies d'esperança joiosa. Enhorabona a l'Església espanyola.

MIGUEL RIVILLA SAN MARTÍN
Alcorcón

■ D'on va sortir tanta família?

Entenc les crítiques que es fan des del Govern a la trobada de les famílies que va tenir lloc el diumenge 30 de desembre a Madrid. Crec que els ha agafat amb el peu canviat i encara es pregunten: d'on ha sortit tanta gent? Amb aquest fred que fa i les famílies van prendre els carrers sense complexos, sense barreres, sense por. Amb la crisi econòmica que viuen les famílies amb fills, com han tret forces i euros per anar a Madrid a testimoniar que són lliures i felices?, d'on ha sortit tant parroquià, tant de moviment espiritual, tanta associació familiar, tant de fòrum i tanta plataforma, tan diferent però tan units tots?

Quan pensaven que les tenien emmudides per la pujada d'aliments bà-

CARTES DEL LECTOR

sics, de llum, de gas, d'electricitat, de transport... quan uns quants pensaven que havien aconseguit aïllar-les en minihabitatges, amenaçar-les de suspendre'ls els fills si objecten de falses ciutadanes, obligar-les a dur els fills nadons a les guarderies i als dependents als asils... les famílies s'apleguen i canten i proclamen que les famílies continuen vives, com els seus fills, com els seus malalts, com els seus ancians.

I és clar, als que no volen la llibertat per a tothom els va molestar el que va passar a Madrid, com els molesta que els recordem que «el benestar social» necessita primer el «benestar familiar» per ser eficaç. Perquè aquest és el tema, la família cristiana —font de solidaritat, de pau i d'acolliment— s'ha fet notar públicament perquè de vegades això cal. I això és per a alguns com Pepe Blanco o Carmen Chacón o el Sr. Bermejo... un perill. Si les famílies s'uneixen caldrà pensar-hi en els propers comicis. Si les famílies són presents al carrer, en els mitjans, en el dia a dia de la vida social... caldrà tenir-les en compte, legislar convenientment pel seu bé i adonar-se que existeixen!, que es manifesten!, que coneixen els seus drets i els defensen!

Comprenc el rebot que ha suposat per a alguns haver de reconèixer que la família importa, que continuarà important perquè és plena de vida i a més ho proclama sense pudor. Encara es deuen estar fregant els ulls, però ha estat real i crec que van pel bon camí.

PILAR PÉREZ
Pamplona

■ «Per la família cristiana»

En reconeixement de la Jornada de la família, en la qual per diferents motius no vaig poder participar, vull deixar la meva petita aportació. Vivim immersos en una societat complexa, on se'ns presenta amb força la proposta d'una determinada manera de cultura que vol organitzar la vida social com si Déu no existís, i on, derivat d'aquest context, cada vegada és més freqüent l'afebliment de la identitat cristiana, que afecta també les famílies. Però la família cristiana està cridada, en virtut d'aquesta identitat, a integrar fe i vida, perquè la fe no pot reduir-se a una experiència privada i, per tant, estranya a la vida familiar, i a inserir-se en la comunitat eclesial, perquè ha de ser conscient que no hi ha família cristiana al marge de l'Església.

Per això, la convocatòria d'aquesta celebració, que duia com a lema «Per la família cristiana», m'ha semblat molt oportuna per reforçar la identitat pròpia i mostrar-la, amb goig i

sense complexos, a la plaça pública. Només una família cristiana amb una identitat forta podrà ser, en aquests temps difícils, un signe lluminós de la veritat, la bondat i la bellesa de la proposta cristiana en tots els camps.

VALENTÍN ABELEND A CARRILLO
Salt

■ Ressons de la família

Cal agrair que la televisió i la premsa més enllà de les nostres fronteres s'hagin fet ressò de l'acte en favor de la família celebrat a Madrid per iniciativa del cardenal Rouco Varela.

La família es menysprea des de fa un temps en el nostre estimat món globalitzat. La família, a qui tots li devem el que som, per a bé o per a mal, incideix decisivament en la tutela dels individus fins a l'edat adulta i els fa mereixedors o no de formar part de l'ens social. Les polítiques que no només no sostenen sinó que anul·len o perjudiquen aquesta institució enverinen la convivència a la qual abans o després està cridat a participar cada fill de cada unitat familiar. La família és vital per a la transmissió de valors com l'honestetat, la laboriositat, el desprendiment dels béns aliens, la moralitat sexual i tants altres que fan del nostre camí d'homes una cosa suportable. Prou duresa té la vida com per afegir el mal fer dels fills de les famílies sense estructura ni suport edificats per una política sense escrúpols.

MARÍA D. BRAVO
Barcelona

■ Els fonaments marquen

Diuen que les declaracions de la jerarquia catòlica el diumenge 30 de desembre a la plaça de Colón, a Madrid, han creat inquietuds en alguns sectors cristians creients. També és cert que les declaracions de determinats polítics han creat tensions en votants assidus del socialisme. La família és fonamental a qualsevol ètnia, nació i civilització.

Si els partits polítics no saben respectar les bases de la societat, tinc la impressió que l'abstenció guanyarà les properes eleccions. Volem ser civilitzats i lliures, però ens destrossen amb eslògans o insults. S'imaginem que no sabem pensar? No s'adonen que les conseqüències de les lleis que trepitgen els drets humans són supernegatives i que les veiem amb els nostres propis ulls?

El ciutadà del carrer vol sentir parlar de possibles solucions. També vol saber on és la veritat, però això són figures d'un altre paner... de moment.

VISITACIÓN BERNAL LÓPEZ
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Vaga de fam

—De tant en tant, en els mitjans de comunicació apareix la notícia que tal persona o grup ha iniciat una vaga de fam, normalment per reivindicar alguna cosa que es té per bona. Fins i tot alguns equiparen aquestes vagues de fam portades fins al final a veritables casos de martiri. Què ensenya la doctrina catòlica sobre el tema? Hi ha obligació moral d'alimentar a la força els vaguistes quan perilla la seva vida?

—Hem de preguntar-nos en primer lloc si hi ha una doctrina magisterial catòlica sobre la vaga de fam. Jo crec que no hi ha pronunciament directe, donada la relativa novetat del fenomen, sobretot en la seva dimensió mediàtica. Amb tot, tenim elements per a un discerniment. La vaga de fam, si no és un muntatge o un simple dejuni, implica que el vaguista està disposat a arribar a les últimes conseqüències, és a dir, a morir de fam si no s'atenen les seves reivindicacions, i resulta evident que aquesta mort se la provoca el vaguista ell mateix, perquè ningú no l'obliga a deixar de menjar i, en aquest sentit, s'assimila al suïcidi. Suïcidi lent i amb possibilitat d'evitar-lo, a diferència d'un suïcidi fulminant, però amb intenció de llevar-se la vida. El suïcidi, si es fa amb plena consciència i llibertat, constitueix un pecat gravíssim segons la doctrina catòlica, especialment quan és totalment conscient i intencionat com hem dit. El suïcida renuncia voluntàriament al do de la vida que Déu li lliura. El Catecisme de l'Església catòlica ensenya que «cadascú és responsable de la seva vida davant de Déu que li ha donat. Ell continua essent el seu Amo sobirà. Nosaltres estem obligats a rebre-la amb gratitud i preservar-la per al seu honor i la salvació de les nostres ànimes. Som administradors i no propietaris de la vida que Déu ens ha confiat. El suïcidi contradiu la inclinació natural de l'ésser humà a conservar i perpetuar la seva vida. És greument contrari a l'amor just d'un mateix. Ofèn també l'amor del proïsme perquè trenca injustament els lligams de solidaritat amb les societats familiar, nacional i humana amb les quals estem obligats».

És del tot inapropiat assimilar vaga de fam i martiri. Els màrtirs cristians són fidels a Déu fins a la mort, però no es provoquen ells mateixos aquesta mort. La pateixen, la suporten de mans dels perseguidors per fidelitat a la seva fe, però no la cerquen. Finalment, tot i que les intencions del vaguista siguin les més bones del món, no faran bona una cosa que és radicalment dolenta. El fi no pot justificar els mitjans. Evidentment cal procedir a alimentar el vaguista quan perilla la seva vida. Probablement, al seu moment, se n'alegrarà.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

GENER

20. Diumenge

II de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 49,3.5-6 / Salm 39 / 1 Corintis 1,1-3 / Joan 1,29-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fabià, p. i mr.; Sebastià, mr.

Festa Major: a Castell de l'Areny, Copons, Maià de Montcal, Malla, Moià, Monistrol de Montserrat, Rajadell, Tèrmens i Torrelameu.

21. Dilluns

Sant Fructuós, Auguri i Eulogi (F), Vermell. Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Josepa-Maria de Santa Agnès, rel.

Festa Major: a Balenyà i Brunyola.

22. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 16,1-13 / Salm 88 / Marc 2,23-28. Si es vol: *Santa Agnès (MLI), Vermell; Sant Vicenç (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi, monjo i mr.; Gaudenci, b.; Santes, beata Laura Vicuña, rel.

Festa Major: a Cabanes d'Empordà, Calders, Espinelves, Garrigoles, Llança, Mollet del Vallès, Regencós, Viladasens i Vilamalla.

23. Dimecres

Sant Ildefons (MO), Blanc. Lectures: 1 Samuel 17,32-33.37.40-51 / Salm 143 / Marc 3,1-6. Tortosa: *Sant Francesc Gil de Frederic (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agatàngel, mr.; Climent, b. i mr.; Santes, Emerenciana, vg. i mr.

24. Dijous

Sant Francesc de Sales (MO), Blanc. Lectures: 1 Samuel 18,6-9;19,1-7 / Salm 55 / Marc 3,7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felicià, b. i mr.

25. Divendres

La Conversió de Sant Pau (F), Blanc. Lectures: Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Salm 116 / Marc 16,15-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bretanió, b.; Santes, Elvira, vg. i mr.

26. Dissabte

Sant Timoteu i Sant Titus (MO), Blanc. Lectures: 2 Timoteu 1,1-8 (o bé: Titus 1,1.5) / Salm 95 / Marc 3,20-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, Alberic i Esteve, ab.; Santes, Paula.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'Any

Lectura primera

Is 49,3.5-6

*T'he fet llum de tots els pobles
perquè la meva salvació
arribi d'un cap a l'altre de la terra*

Lectura del llibre d'Isaïes:

El Senyor em digué: «Ets el meu servent; en tu, Israel, faig resplendir la meva glòria.» Ara ha parlat el Senyor, ell que m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent, perquè fes tornar cap a ell el poble de Jacob i aplegués Israel al seu voltant. Als ulls del Senyor jo sóc preciós; el meu Déu és la meva força. M'ha dit: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel. T'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi,
Ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu.

R. *Aquí em teniu: Déu meu
vull fer la vostra voluntat*

Vós m'heu dit a cau d'orella
que no voleu oblacions ni sacrificis,
que no demaneu holocaust ni expiació. **R**

Per això us dic: «A vos em presento,

en el llibre hi ha escrit el que heu fet per mi.
Déu meu, vull fer la vostra voluntat:
guardo la vostra llei al fons del cor.» **R.**

Anuncio amb goig la salvació
a tot el poble reunit.
No puc deixar d'anunciar-la;
vós prou que ho sabeu, Senyor. **R.**

Lectura Segona

1C 1,1-3

*Us desitjo la gràcia i la pau de Déu,
el nostre Pare,
i de Jesucrist, el Senyor*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Corint:

Pau, cridat per voler de Déu a ser apòstol de Jesucrist, i el germà Sòstenes, a l'església de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser sants; a vosaltres que esteu units amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de nostre Senyor Jesucrist, Senyor d'ells i nostre. Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

Al·leluia

Jn 1,14a,12a

*El qui és la Paraula s'ha fet home
i ha habitat entre nosaltres,
Però a tots els qui l'han rebut,
els ha concedit de ser fills de Déu.*

Evangeli

Jn 1,19-34

*Mireu l'Anyell de Déu,
que pren damunt seu el pecat del món*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia cap a ell, i exclamà: Mireu l'Anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món! És aquell de qui vaig dir: «Després de mi ve un home que em precedeix, perquè, abans que jo, ell ja existia.» Jo no el coneixia; però, si vaig venir a batejar amb aigua, va ser perquè ell es manifestés a Israel. Joan testimonià encara: He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no el coneixia, però el qui m'envià a batejar amb aigua em va dir: «Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant.» Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.

«Déu veié que tot el que havia fet era bo» (Gènesi 1,31)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Creació i providència

«La creació és el fonament de tots els projectes divins de salvació, manifesta l'amor omnipotent i sapient de Déu; és el primer pas vers l'Aliança de l'únic Déu amb el seu poble; és l'inici de la història de la salvació que culmina en Crist; és una primera resposta als interrogants fonamentals de l'home sobre el seu propi origen i el seu propi fi. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant són el principi únic i indivisible del món, encara que l'obra de la creació del món s'atribueix particularment a Déu Pare» (Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, n. 51-52.)

«La Providència divina consisteix en les disposicions amb les quals Déu condueix les seves criatures vers la perfecció última, a la qual Ell mateix les ha cridat. Déu és l'autor sobirà del seu disseny. Però, per realitzar-lo, se serveix també de la cooperació de les seves criatures. Al mateix temps, dona a les criatures la dignitat d'actuar elles mateixes, de ser

causa les unes de les altres. A l'home, Déu li dona i li demana, respectant la seva llibertat, col·laborar amb les seves accions, les seves pregàries, però també amb els seus sofriments, suscitant en ell "el voler i l'obrar d'acord amb els seus dissenys d'amor"» (Filipencs 2,13) (Compendi... n. 55-56).

L'home en el món que Déu li dona

No és perquè sí que la professió de la fe de l'Església comença precisament per afirmar que Déu ha creat el cel i la terra, i que el primer capítol del Gènesi és la lectura primera de la Vetlla Pasqual, cada any, en totes les litúrgies cristianes. És la manera de destacar el caràcter «fonamental» d'aquesta realitat. La humanitat viu en un món que li ha estat donat, i aquesta humanitat, àdhuc en la diversitat múltiple, és profundament i radicalment una. La persona humana no és el fruit de la manipulació, o de la construcció, sinó el fruit de l'amor generós de

Déu. De l'únic Déu, del qual tot depèn en el seu ésser.

La persona humana —l'home, en el sentit col·lectiu que inclou home i dona— té sempre, en qualsevol cas i situació, la mateixa dignitat, no pas només perquè li hagin reconegut els altres —pensem en la Declaració universal dels drets de l'home— sinó perquè així ha estat des del principi, segons el voler de Déu. La naturalesa humana no és producte d'una idea, sinó un fet de creació.

A aquesta dignitat correspon la resposta de l'home envers el seu Creador, així com el respecte als altres membres de la família humana, el respecte a si mateix, i el respecte envers totes les coses creades. La història de la humanitat, des dels orígens, és la història de la fidelitat i de la infidelitat de l'home a les actituds que li corresponen en el disseny de Déu, fins a arribar a moments en els quals l'home sembla que hagi oblidat la seva realitat radical de criatura de Déu. Què és el pecat, si no això? Ho diu una definició clàssica: refús de Déu, lliura-

ment a les criatures.

L'obra reconciliadora de Crist ha consistit precisament en aquest «retorn al paradís», no pas terrenal, sinó celestial. Ell és el primogènit entre molts germans, això és, tots els qui en ell i per ell, no solament tenen la dignitat de persones humanes, sinó la dignitat de fills de Déu, cohereus amb Crist de la glòria eterna. A això tothom hi és convidat per la predicació de l'Evangelí, per la conversió i el perdó dels pecats.

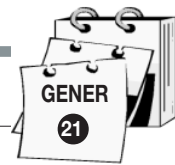
Reflexions per a la vida quotidiana

La creació i la providència de Déu són la referència constant per a la vida de tota la humanitat. Des de l'amor al Déu creador, que manifesta així el seu amor, fins al respecte a tota la creació, en la més autèntica i vertadera mentalitat ecològica. El reconeixement de les altres persones, que és a la base de la convivència pacífica i honrada, i sense el qual sorgeixen les mentides, les guerres, els abusos i l'opressió d'uns sobre els altres. La falsedat de les maneres d'obrar i de les legislacions que no respecten la naturalesa humana en la seva veritat, o la pretensió d'una autonomia de les coses creades que no reconeix precisament que són creades...

(Article publicat el 27 d'abril del 2006)

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascuts a la primera meitat del segle III**
- ❑ **Bisbe de Tarragona i diaques respectivament**
- ❑ **Van morir màrtirs a la foguera l'any 259**
- ❑ **Patró de Tarragona**

Al segle III les comunitats cristianes ja eren força abundants a la Hispània romana, sobretot a les grans ciutats com ara Tarragona, de la qual era bisbe sant Fructuós. L'any 259 l'emperador Valerià I va ordenar perseguir els cristians a tots els racons de l'imperi, i l'aplicació de l'ordre va arribar fins a Tarragona, on el governador de la ciutat va fer arrestar el bisbe i dos diaques, Auguri i Eulogi. Els tres sants màrtirs es van estar sis dies a la presó, durant els quals sant Fructuós fins i tot va dur a terme un baptisme.

Passat aquest temps, els nostres sants van ser conduïts davant del governador, que després d'interrogar-los, i veient que no renunciaven a la fe cristiana, els va condemnar a morir a la foguera. L'execució va tenir lloc poques hores després a l'amfiteatre, enmig

Sants Fructuós,
Auguri i Eulogi

d'una multitud de fidels consternats que hi havien anat per acomiadar-se del seu bisbe i dels dos diaques. Segons les actes del martiri en el moment de morir els tres sants van ser enduts al cel coronats, i poc temps després es van aparèixer a diversos cristians de la ciutat i al governador, que els havia condemnat. En memòria dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi els cristians van aixecar al lloc del martiri una basílica, les restes de la qual encara són perfectament visibles al bell mig de les ruïnes de l'amfiteatre.

Les actes dels sants màrtirs, d'autor desconegut, van tenir una gran predicació durant els primers segles del cristianisme i van ser citades i elogiades per diverses personalitats posteriors, com ara sant Agustí, que en va fer un panegíric.

Terrassa

diòcesis

«A Terrassa vivim la gràcia dels orígens»

■ Mons. Josep Àngel Saiz publica la seva primera carta pastoral: «Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI»

En el seu afany per encoratjar l'acció evangelitzadora de la diòcesi de Terrassa, el bisbe Saiz acaba de publicar la seva primera carta pastoral amb el títol *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI*. La nova proposta pastoral del prelat egarenc esdevé una invitació entusiasta a respondre amb radicalitat als béns i dons rebuts per la diòcesi en els tres primers anys de vida. «És l'hora de la fe i de la missió», assegura

Mons. Saiz a la carta, «tots som cridats a una actitud d'esperança, d'evangelització, des de la vivència de la comunió i la missió compartides». I afegeix amb convicció: «El que més necessitem avui són els fets coherents amb l'Evangeli, cercant sobretot les obres d'amor, al servei de tots aquells als qui puguin arribar, però especialment als més petits, els més oblidats del món i de la societat.»

—Per començar, una pregunta gairebé obligada: per què el tema de la nova evangelització per a la seva primera carta pastoral com a bisbe de Terrassa?

—Quan era capellà i em preguntaven per les meves prioritats pastorals, jo sempre deia que eren dues: l'acció caritativa i social de l'Església i la necessitat avui d'una nova evangelització. Aquesta urgència per la nova evangelització tenia en part el seu origen en la meua joventut. I és que de molt jove vaig fer un Curset de Cristiandat i vaig viure molt intensament aquest moviment, de tarannà evangelitzador i querigmàtic.

—Joan Pau II definia la nova evangelització com l'anunci de la Bona Nova a partir d'uns nous mètodes, un nou llenguatge i sobretot a partir d'un nou ardor evangelitzador... Com s'hauria de concretar això a Terrassa?

—Terrassa és una diòcesi de nova creació, tot i que del segle V al VIII va existir la diòcesi d'Ègara. La meua inquietud com a pastor sempre ha estat saber quina és la voluntat de Déu, per a mi i per a la diòcesi, en el moment present. Crec que tots som cridats a construir una diòcesi segons la voluntat de Déu i segons necessita l'Església, avui i aquí. Hi ha una expressió de la *Novo millennio ineunte*, que em va quedar molt gravada, cal «recordar amb gratitud el passat, viure amb passió el present i obrir-nos amb confiança al futur». La nova evangelització no es pot viure de qualsevol manera en una societat no exempta de dificultats. No la podem viure mediocrement, tè-

biament, sinó que ens hem de lliurar generosament al seguiment de Jesucrist, perquè en cas contrari ets arrossegat pel consumisme i el materialisme regnant. Només es pot viure cristianament avui dia amb passió, amb intensitat, amb un seguiment decidit de Jesucrist, que des de la unió amb Ell ens empeny a participar de la seva missió. En aquest sentit, el primer capítol de la carta pastoral es titula: «Com el Pare m'ha enviat també jo us envio a vosaltres.» Amb aquesta expressió d'enviament missioner, Jesús no només ens envia sinó que ens fa partícips de la missió

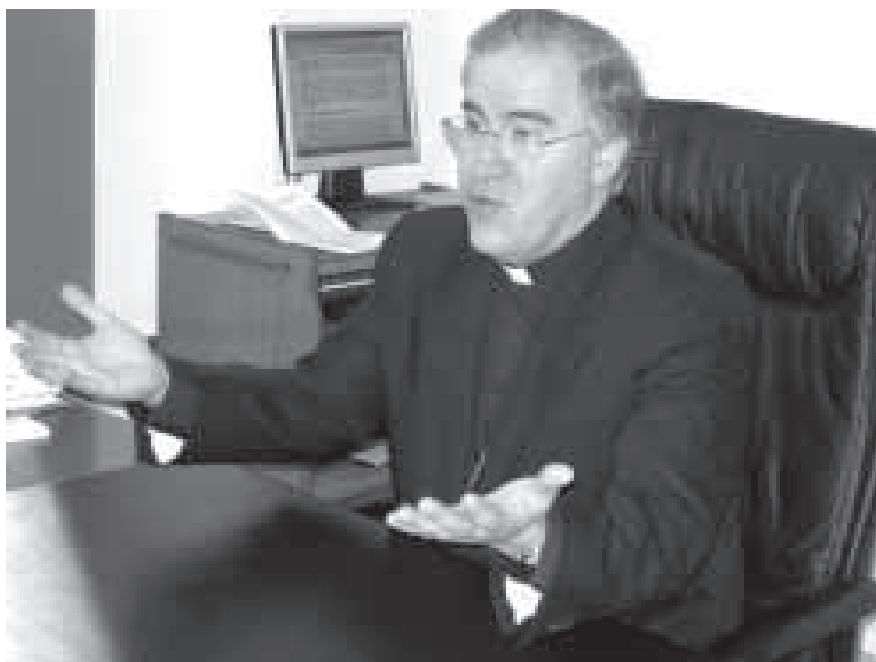
que el Pare l'ha encomanat a Ell. A la persona que s'ha trobat amb Jesucrist, que n'ha quedat fascinat i que ha experimentat un canvi de vida, no li queda més remei que seguir-lo i viure aquesta missió intensament i amb passió. L'apòstol evangelitzador no es pot entendre des de l'home *light*, sinó que ha de ser-ho amb fermesa, amb intensitat, amb passió.

—Vol dir amb això que Terrassa és també avui terra de missió?

—Sí, és clar, a Terrassa es viuen avui les tres situacions que Joan Pau II descriu a la *Redemptoris missio*: persones que no coneixen Jesucrist; persones que potser han estat batejades i que coneixen la fe catòlica però que pel que sigui n'estan allunyades, i les persones que viuen la seva fe dins de l'Església. Aquestes tres situacions obren tres nivells diferents de missió: la missió *ad gentes*, que és la missió cap als qui no coneixen Jesús; la nova evangelització, que és la missió adreçada als allunyats; i la dinamització de la fe, per als que ja són catòlics.

—Tot i ser terra de missió, com vostè diu, per a molts Terrassa ha esdevingut en els últims temps una mena d'«oasi eclesial»...

—Tant de bo! [Riu] La veritat és que jo no tinc temps de fer massa comparacions. Tinc molta feina. Intento pregar, estudiar i després estic absolutament absorbit per l'activitat pastoral. El que és innegable és que hi ha un clima general d'esperança, d'il·lusió... Jo l'anomeno «la gràcia dels orígens», la gràcia fundacional. Quan vaig a les parròquies, a les trobades de capellans i de joves, als recessos, als encontres d'entitats diverses..., em trobo un clima molt agradable que em satisfà molt. Hi ha esperança malgrat les dificultats. Al ma-

teix temps, tot i que tenim mancances, hi ha signes molt gratificants: hi ha capellans joves, tenim vocacions al Seminari —aquest any han entrat nou seminaristes i som 28 en total—, tenim una pastoral juvenil força potent, l'acció caritativa i social de l'Església és impressionant... Hi ha futur, hi ha esperança! Endavant!

—Algun bisbe es preguntarà: hi ha secrets o receptes màgiques per a aquests bons fruits?

—No, no... El secret és que cadascú a la diòcesi, des del bisbe fins a l'últim infant que hem batejat, intenti viure la seva vocació i el seu carisma, la missió encomanada, amb fidelitat i humilitat, posant-hi tot l'amor i tota la intensitat de vida. Jo sempre recomano la humilitat, la senzillesa, el treball amb fermesa..., i en el cas de la vocació, evidentment, que plantegem als joves aquesta opció. En un àmbit més personal, com a bisbe, intento viure sempre en sintonia amb el meu lema episcopal: *Duc in altum* (aneu mar endins). Així, el més important de calar les xarxes no és fer-ho des de les pròpies evidències o constatacions, sinó des de la confiança en la paraula de Jesús. Nosaltres, com a diòcesi acabada de crear, som també convidats a anar mar endins en el nou mil·lenni amb una paraula d'esperança. Som conscients de les dificultats, del materialisme i consumisme que ens envolta, i de la nostra pròpia feblesa, però malgrat això, confiem en la paraula del Senyor.

—És estrany que el títol de la seva primera carta pastoral no hagi estat *Duc in altum*...

—Són aspectes diferents. Aquest *Duc in altum* és un eix importantíssim de la meua vida espiritual, però la carta se centra en la nova evangelització.

—Per què ha titulat la carta *Testimonis de Jesucrist en la societat del segle XXI*?

—La nova evangelització l'han de portar a terme els testimonis, els apòstols. I l'apòstol és testimoni enviat. Nosaltres no repetim de memòria coses que sabem i que hem après, sinó que donem testimoni del que hem vist i experimentat. Només són creïbles les paraules del qui ha estat testimoni de Jesucrist. Així, només podem evangelitzar i ser apòstols si hem experimentat Crist en la nostra vida.

—La nova carta i pla pastoral de la diòcesi estan en sintonia amb el darrer document dels bisbes catalans: *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb un nou ardor*?

—Sí, està escrita en la mateixa línia. Hem d'enterrar el discurs pessimista i mancat d'esperança, que en el fons tampoc no és gens cristià, per afrontar amb entusiasme els nous reptes evangelitzadors. Som ben conscients de totes les limitacions personals, de totes les mancances eclesials, de totes les dificultats ambientals, però és Jesús qui ens envia. Per tant, a nosaltres el que ens toca és calar les xarxes i treballar.

—Es comenta entre el clergat que el bisbe Saiz és proper i trempat, però alhora molt exigent... És cert, això?

—Si així ho diuen... [riu]. Jo visc amb normalitat les relacions personals, des de l'afecte i la proximitat, però a la vegada sóc exigent, començant per mi mateix. No es tracta, però, d'exigir per exigir. El Senyor ens envia perquè donem fruit i un fruit que duri, tot i que també és cert que quan el Senyor encomana una missió dona la gràcia per poder dur-la a terme. El que valia per a Elies, els profetes, Abraham, Moisès, Josep, Maria o els apòstols, val també per a nosaltres ara.

—En aquest testimoniatge al qual convidava en la seva carta pastoral, suposo que també hi entra el bisbe.

—Sí, és clar! Malgrat les meves limitacions i mancances, el Senyor m'ha encomanat una missió que estic cridat a dur a terme amb les capacitats que m'ha donat i sobretot amb la seva gràcia. Ho intento fer amb tota la intensitat del món, intentant també viure la meua pròpia crida a la perfecció i a la santedat. Exerceixo el meu ministeri intentant viure a fons les actituds del mateix Jesús bon Pastor: «Entre vosaltres estic com el que serveix.» La meua vida només té sentit si és per donar-la, sense cap reserva. Cada dia, doncs, intento renovar aquesta consagració i aquesta entrega al Senyor i als germans.

Samuel Gutiérrez

Tarragona

Es posa en marxa el Centre d'Orientació Familiar

■ Un equip de cinc professionals i voluntaris atendran i aconsellaran les famílies

TARRAGONA.— Emmarcat dins de la Pastoral Familiar, l'arquebisbat de Tarragona ha presentat un servei orientat a l'ajut i a la resolució dels problemes de les famílies i de les persones que en formen part, oferint

ahora assessorament i formació per tal de fonamentar el seu desenvolupament equilibrat i harmònic. Per això s'ha impulsat el Centre d'Orientació Familiar (COF), el segon que hi ha a Catalunya.

Tal com va manifestar Joaquim Domènech, delegat de Pastoral Familiar a Tarragona, es tracta de «reforçar la família com a espai d'amor, de comprensió, d'acolliment i de solidaritat, com a repte de l'Església avui dia».

El servei del COF queda instal·lat en una de les dependències de la Casa dels Concilis, al carrer de les Coques, núm. 1, a la part alta de Tarragona, el qual atendrà en hores prèviament convingudes trucant al telèfon 977 253 137, ext. 26, o a través de l'adreça orientació.familiar@arquebisbattarragona.cat

Segons va explicar Carme Borbonès, una de les impulsores del servei i directora de Càritas, «al COF hi haurà un equip de cinc professionals i voluntaris que atendran tots els membres de la família. Aquí es comparteix una realitat, unes angoixes, per aconsellar i dirigir les persones allà on sigui necessari».

En l'acte de presentació va tenir lloc la intervenció de diferents professionals responsables de les diferents àrees del servei. Així Carmen Payà va apuntar que el centre orientarà sobre sexualitat i bioètica: «Volem pal·liar la desinformació que hi ha al voltant de la regulació de la fertilitat a través dels mètodes naturals.»

D'altra banda, Carme Minguella, advocada, responsable de l'àmbit jurídic, va in-

Recentment es va presentar el nou Centre d'Orientació Familiar.

cidir en el patiment que genera el trencament matrimonial, tant en la parella com en els fills, circumstància que s'ha agreujat «des que va sorgir la llei del divorci exprés». Minguella va qualificar el COF com «un instrument vital de prevenció per evitar el trencament», procurant reconduir aquelles situacions que són reconduïbles.

També es durà a terme una important tasca en la formació de la infància i la joventut. En aquest sentit Maria Cinta Ricart, coordinadora d'aquest àmbit, va assenyalar que «la unitat familiar i la bona relació

entre els pares incideix directament en la formació dels fills», per afegir que quan arriba l'adolescència, amb tota la complexitat que aquesta comporta, «l'evolució dels joves esdevé més suau, o bé es paguen les conseqüències de l'educació en la infància». L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que va tancar l'acte, va posar en relleu la conveniència de la posada en marxa del COF, per la utilitat dels serveis de cara a la comunitat i en benefici de les persones.

Joan Boronat

Reus acollirà la Jornada diocesana de Pastoral de la Salut

REUS.— El dissabte 19 de gener se celebrarà la Jornada diocesana de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Tarragona, en el marc de l'Hospital de Sant Joan de Reus. En aquesta ocasió l'enunciat de la jornada és *El dol, oberts a l'esperança* i es tractarà de com acompanyar en el dol abans i després de la malaltia. La ponència i l'exposició aniran a càrrec de Mn. Alfons Gea, psicopedagog, teòleg i educador, des de les 10 h fins a les 13.45 h, amb temps de descans a mig matí.

Des de la Delegació es remarca que la Pastoral de la Salut és molt més que la mera pastoral de malalts i que el seu àmbit d'actuació va més enllà de les parets de l'hospital. De fet, la considera també «com una dimensió de la vida pastoral que pretén generar salut integral en tota la vida de l'Església». En aquest context, la pastoral del dol adquireix una rellevància particular i és per això que cal una adequada «formació del cor» per actualitzar la caritat envers els qui sofreixen. (J.B.)

Col·locada la primera pedra del nou centre parroquial de Torreforta

TARRAGONA.— El diumenge 16 de desembre l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va presidir l'acte de col·locació de la primera pedra del que ha de ser el nou centre parroquial del barri tarragoní de Torreforta. En primer lloc l'arquebisbe Jaume va oficiar l'eucaristia dominical a la parròquia de Sant Josep Obrer i a les dotze del migdia va posar la primera pedra, al solar del costat del temple. En aquest acte també hi van ser presents el delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona, Xavier Sabaté; el regidor de Relacions Ciutadanes de l'Ajuntament de la ciutat, Manuel López Pasca, i el rector, Josep Miquel Esteban, que van apadrinar aquest nou projecte.

El nou equipament que s'ha de bastir preveu la construcció de quatre edificis amb un gran pati central, que sumen un total de 2.000 metres quadrats construïts. Un dels edificis estarà destinat a diverses sales i despatxos. El segon pavelló acollirà una petita capella. La tercera edificació serà l'habitatge del rector i el quart acollirà una sala d'actes, espai per a exposicions i actes culturals.

El nou centre parroquial substitueix l'antic, que es va construir l'any 1954 i ja enderrocant per causa del seu mal estat i degradació. (J.B.)

SOLSONA

La Mare de Déu de Lourdes visita els fidels de Solsona

SOLSONA.— El dissabte 15 de desembre va tenir lloc l'inici solemne de l'enviament de la Mare de Déu de Lourdes a les llars dels malalts de la diòcesi de Solsona. L'Avé de Lourdes va ressonar amb emoció a l'interior de la catedral basílica de Solsona en l'acte d'inici de l'Any Jubilar, dins la commemoració dels 150 anys de l'aparició de la Mare de Déu a Lourdes.

Uns dies abans, el 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, una quinzena de persones pertanyents a l'Hospitalitat de Lourdes del bisbat de Solsona, al mateix santuari de la Verge, van dur la imatge que visitarà la diòcesi de Solsona per banyar-la a les fonts de la gruta, beneir-la i participar en les processons, tot esdevenint d'aquesta manera «portadora de pau, alegria i esperança».

El recorregut de la Mare de Déu s'iniciava a la catedral de Solsona, el 15 de desembre a les 5 de la tarda, enmig d'una fervorosa solemnitat, on voluntaris i familiars dels malalts van iniciar una procesó per l'absis central, que acompanyats del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, i dels 300 fidels que omplien el temple, van deixar damunt l'altar una gran munió d'espelmes i ciris, i la imatge de la mare de Déu dins d'una capelleta de fusta

que mostrava al davant la imatge de la Mare de Déu estenent la mà a un malalt. Tot seguit, s'inciava una vetlla de pregària, on els fidels van expressar la seva devoció cap a la Verge.

En l'homília, el bisbe de Solsona va recordar que el temps d'Advent, de preparació del Nadal, és un temps «típicament marià», i per tant, molt adient per «a aquesta vetlla de pregària amb la imatge de la Mare, perquè Maria comunica l'alegria de Déu, anunciant sempre la vida nova, consol d'afligits i refugi de pecadors».

Mons. Traserra va valorar la idea encertada de l'Hospitalitat de portar la capella amb la imatge a les famílies amb malalts i necessitats de consol, persones a «les quals el signe de

la presència de Maria els doni la seguretat que aquesta no els abandonarà». Finalment, el prelat els va exhortar a «difondre i parlar d'aquesta iniciativa», per al bé dels malalts i els afligits.

Finalitzada l'Eucaristia, el consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes, Mn. Lluís Ruiz, va oferir la capelleta amb la Verge a la primera de les persones que acollirà la imatge a casa seva, durant un dia, i així, cada dia en una llar diferent, fins que d'aquí a un mes es portarà a una altra parròquia del bisbat, fins a recórrer tota la diòcesi. (R.E.)

Mons. Jaume Traserra va presidir l'emotiva celebració.

Sant Feliu de Llobregat

Presentació de la nova delegació d'Ensenyament

■ El bisbe Cortés ha nomenat Mn. Francesc Tirado com a delegat

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— El 12 de desembre passat va tenir lloc la presentació de la nova Delegació diocesana d'Ensenyament de la diòcesi de Sant Feliu. L'acte, presidit per Mons. Agustí Cortés, es va emmarcar dins la

primera trobada de mestres i professors cristians del bisbat, celebrada al Col·legi Verge de la Salut. El nou delegat d'Ensenyament del bisbat és Mn. Francesc Tirado i Lara, rector de la parròquia Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat.

Després de més de tres anys de funcionament del nou bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés i el seu equip de govern han cregut convenient posar en funcionament la Delegació diocesana d'Ensenyament. L'objectiu principal és potenciar la pastoral educativa i prestar el millor servei possible als professionals de l'educació, així com a les famílies cristianes que demanen l'ensenyament de la religió catòlica per als seus fills, i als centres educatius, ja siguin estatals o l'escola cristiana concertada.

Durant la primera trobada de mestres i professors cristians del bisbat, Mons. Agustí Cortés va presentar els quatre membres de la delegació que duren a terme aquesta missió: Mn. Francesc Tirado i Lara, com a delegat diocesà d'Ensenyament; la germana dominica M. Dolors Garcia, que durant molt de temps va desenvolupar tasques educatives; Mercè Fernández Coca, professora de l'escola del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat, i Manuel Duaso, llicenciat en pedagogia i diplomad en Ciències Religioses a l'Iscreb de Barcelona. El nou delegat, rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat, compta amb una gran experiència en el camp educatiu ja que ha estat durant molts anys professor de l'Institut Pompeu Fabra de Martorell i de l'Institut XXV Olimpíada de Barcelona.

En l'acte de la trobada amb els professors i mestres cristians Mons. Agustí va

La trobada va tenir lloc al Col·legi Verge de la Salut.

comentar les tres línies bàsiques de treball que durà a terme la delegació: el treball administratiu, el pastoral i el pedagògic. Aquesta missió serà realitzada com a servei a tota la comunitat cristiana, però en particular als professionals de l'ensenyament, amb l'objectiu d'ajudar-los a desenvolupar la seva activitat amb eficiència, responsabilitat i confiança. El bisbe va destacar la importància del seu testimoniatge a les escoles i instituts, com a principal canal per transmetre a infants, joves, pares i companys de feina la vida i els valors cristians.

Per la seva banda, Mn. Francesc Tirado va posar la delegació al servei de tots els professors i mestres del bisbat. «Volem ajudar els mestres i professors cristians — va afirmar el nou delegat — en els proble-

mes administratius, pedagògics o educatius que se'ls puguin presentar durant el desenvolupament de la seva feina.» I va afegir: «La missió de la delegació és servir la comunitat cristiana i estar al costat dels professionals de l'educació, de les famílies i dels centres educatius, així com col·laborar intensament amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya per tal d'oferir una educació de qualitat que ajudi tots els infants i joves a assolir una formació humana que faci d'ells persones amadores de valors i de convivència.»

Després d'una breu taula rodona, la primera trobada de mestres i professors cristians de la diòcesi es va tancar amb la celebració de l'eucaristia i amb un petit pìscolabis, tot desitjant als assistents en nom del bisbat, pau i bé, i un molt bon any 2008. (C.C.)

Mor a Montserrat el P. Pere Busquets

MONTSERRAT.— El 21 de desembre va morir a Montserrat el P. Pere (Joan Antoni) Busquets i Sindreu. Nascut a Barcelona, tenia 82 anys d'edat. En feia 54 que era monjo i 49 que havia estat ordenat sacerdot. Va entrar a Montserrat quan tenia 27 anys, un cop va acabar els estudis d'arquitectura.

Abans de la professió monàstica i de l'ordenació presbiteral ja va realitzar diversos projectes arquitectònics per tal de restaurar i dignificar diferents dependències de Montserrat. Entre les seves aportacions més visibles destaca l'edifici del Mirador dels Apòstols. Va contribuir també a l'aplicació de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II a moltes esglésies de Catalunya, de l'Estat espanyol i d'Amèrica Llatina. Es va dedicar igualment a la docència, tant a l'Escolania com a diversos centres superiors d'ensenyament. Del 1963 al 1967 va ser a Colòmbia, a la fundació montserratina de Medellín, on va ser professor d'art cristià i assessor d'arquitectura litúrgica. Va fer el doctorat en teologia moral a París i entre els treballs pastorals que li van ser encomanats al monestir destaquen els cursos de preparació matrimonial i els anys de consiliari dels treballadors de Montserrat.

El 24 de desembre passat va tenir lloc a Montserrat la missa exequial del P. Pere Busquets, presidida pel P. abat. Durant l'homília, el P. Josep M. Soler va recordar que el disseny de l'altar major de Montserrat va ser fet pel P. Pere. Va fer notar el lloc central que hi ocupa la imatge del Crist, una posició molt calculada, que podria ser perfectament una paràbola de la seva vida de monjo: «Anar deixant que el Crist fos el centre real i viu de la seva vida i articular totes les altres coses segons Ell.» «Malgrat la limitació humana, el P. Pere ha procurat anar-ho fent així fins al final, en el si de la nostra comunitat que ell estimava profundament», va dir el P. Josep M. Soler.

Tot i que la seva malaltia l'anava limitant físicament, el P. Pere Busquets, «metòdic i previsor com era», tenia una voluntat ferma de mantenir-se actiu i de desenvolupar normalment la seva activitat intel·lectual i el servei a les tasques comunitàries que la salut li permetia. «La primera i principal ocupació que tinc —segons escrivia a principis d'aquesta tardor passada— és fixar-me més que mai en la pregària: s'apropa un dia molt important i vull estar el més a punt possible.» (C.C.)

20è aniversari del grup musical Ítaca

SANT VICENÇ DELS HORTS.— Era el mes de setembre de l'any 1986 quan un grup de joves, nois i noies de la parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, van ser convidats a formar un grup musical per animar les celebracions de les misses d'infants. Al poc temps aquell conjunt quedaria consolidat com el grup musical Ítaca, que amb el pas dels anys ha

estat, i continua essent, tot un referent en les celebracions litúrgiques de la parròquia.

D'ençà del seu naixement, en aquest viatge musical d'Ítaca, han passat pel grup més de 100 joves que han deixat la petjada del seu entusiasme. Cal destacar la inestimable tasca del seu impulsor, director i animador, el músic Francesc Jornet, que

amb el suport d'altres membres del grup, com ara Roc Escala o la sempre bona ombra de Mn. Mateu Santacana, l'han projectat fins al moment present. Amb les seves veus, el piano, les flautes, la guitarra i el violí, com també el toc alegre i rítmic de la bateria electrònica i algun instrument més, el grup musical Ítaca ha aconseguit que els joves trobin una forma de participar en la cultura i en la religiositat popular adient a les seves realitats i mentalitat del nostre temps.

La festa d'aniversari va aplegar molts dels joves que han passat pel grup Ítaca.

Amb motiu dels 20 anys de la creació del grup, el 25 de novembre passat va tenir lloc a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir un concert d'aniversari. Van sonar peces com *Nirvana*, del Bosco; *Viatge a Ítaca*, de Lluís Llach; *Yesterday*, de J. Lennon i P. McCartney, o *Canticorum Iubilo*, de G. H. Haendel. El concert es va tancar amb la cançó *Que tinguem sort*, de Lluís Llach, per significar el desig de continuar endavant en aquest viatge que solca els mars de la música festiva i religiosa. (Francesc Tirado)

La música del darrer adéu

Música per a funerals

cerimònies religioses i laiques

maite.mer@telefonica.net
Telf. 676.930.024

Peio Sánchez, director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona, repassa les millors pel·lícules de l'any passat

El millor del 2007 en cinema espiritual

El cinema espiritual remet a aquelles històries que tant pel seu fons, com per la seva forma, situen l'ésser humà davant de les grans qüestions del sentit i l'obren al misteri, en ocasions, directament reconegut com a Déu personal. A l'hora de l'elecció d'aquesta mena de cinema, en ocasi-

ons es coincideix amb la crítica cinematogràfica, però és freqüent que també es proposin pel·lícules diferents que han quedat al marge tant dels circuits comercials com dels especialitzats. En aquest cas ens remetrem a pel·lícules estrenades durant l'any 2007 i que normalment ja podem

trobar en format DVD. La nostra selecció recollirà el que podrien ser les millors pel·lícules del cinema espiritual, així com pel·lícules recomanades per al cinema familiar i algun suggeriment especial. De la selecció de les aconsellables, cal dir que majoritàriament són per al públic adult.

LES DEU PREFERIDES

1. La vida de los otros, de Florian Henckel von Donnersmarck

Una de les pel·lícules més importants dels darrers anys ens ha arribat des del cinema alemany, que en aquests moments sobresurt en el panorama europeu. Dirigida per Florian Henckel von Donnersmarck, un jove de 32 anys, suposa una revisió crítica de la història recent de l'Alemanya oriental i de la crisi de la llibertat al segle XX.

El capità Gerd Weisler, magistralment interpretat pel recentment desaparegut Ulrich Mühe, com a oficial destacadament eficaç de la Stasi, la policia secreta de l'antiga República Democràtica Alemanya, és l'encarregat d'espia la parella formada pel prestigiós escriptor Geor Dreyman (Sebastian Koch) i la popular actriu Christa-Maria Sieland (Martina Gedeck). Les activitats oposidores de l'intel·lectual seran descobertes per una vigilància que vulnerarà tota intimitat però que a la vegada descobrirà a l'espia el veritable rostre de les víctimes.

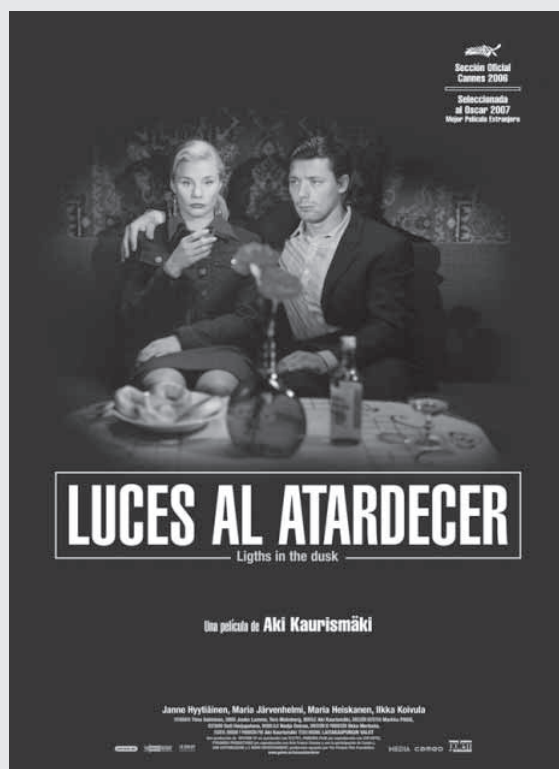
La intriga del guió tindrà com a centre el procés de conversió del policia. Així, en la màxima deshumanització d'un sistema que destrueix víctimes i botxins, emergeix la força de l'ésser humà que des del reconeixement de l'altre està disposat a protegir-lo a costa de la pròpia seguretat. Es tracta d'un poema sobre el valor de la persona, que es reflecteix especialment en el rostre transformat del protagonista, i que mostra com la disposició al sacrifici i l'entrega no necessita més espectadors que la pròpia consciència davant de Déu.

2. Lucas al atardecer, d'Aki Kaurismäki

Aki Kaurismäki ens té acostumat a un cinema que permet una lectura transcendent d'esdeveniments simples i de personatges petits, com si les coses més grans es transparentessin millor en les més insignificants.

La possibilitat d'una lectura espiritual de l'espectador indica fins a quin punt el director amb el seu cinema és capaç de dir fins i tot més enllà de la seva voluntat deliberada d'expressió, cosa que sens dubte ha de ser reconeguda, en sentit legítim, com a art. Així ja ho vam poder descobrir en la cambra de *Nubes pasajeras* o en el soldador d'*Un hombre sin pasado*.

En aquest viatge al fracàs se'ns presenten les desventures de Koistinen, un vigilant jurat d'unes galeries que sucumbeix als enganys d'una dona fatal al servei d'un grup de mafiosos. Aquesta afirmació radical del triomf dels arribistes ressalta les dificultats de les persones senzilles. Només hi ha algunes esclatxes per a l'esperança que es concentren en el personatge de la dona de la botiga d'entrepans, un nen negre i un gos, que al final actuen com a fràgils salvadors compassius. Els personatges de sempre del director finlandès continuen baixant esglaons, però tot i això apareixen entossudits a resuscitar més enllà dels cops. Aquest cinema de la resistència davant de la maldat de les condicions socials ressalta el fons bondadós dels petits i una força misteriosa i inexplicable, que cristianament es diu «gràcia», que acaba per aixecar-los.

3. Disparando a perros, de Michael Caton-Jones

Hem d'assenyalar d'entrada les limitacions polítiques d'aquesta pel·lícula, que parteix d'un plantejament excessivament simplificador de les circumstàncies del genocidi de Rwanda i també, probablement, de les exigències de la filmació a Kigali, amb el consentiment del general Paul Kagame. Els protagonistes són dos homes occidentals: un vell missioner, veraçment interpretat per John Hurt, i un jove cooperant anglès. Tots dos es troben immersos en la fràgil resistència d'un grup de refugiats tutsis a l'Escola Tècnica Oficial de Kigali, que tenen com a única i fugissera protecció un grup de cascos blaus belgues. Basada en fets i personatges reals, com el sacerdot catòlic bosnià Vjekko Curic, el testimoni del qual va servir de referència del pare Christopher, i el que va passar en aquest col·legi salesià, que actualment està tancat.

La denúncia que va donar origen a la pel·lícula, en l'empremta de la famosa *Hotel Rwanda*, de Terry George, convida a superar la indiferència sobre l'Àfrica i a assumir la responsabilitat que Occident va contraure amb el genocidi.

El dramatisme intens ens recorda el valor de les decisions, el sentit de l'entrega, la presència de Déu en el patiment, el valor i la dignitat de cada persona, l'eucaristia com a força en la debilitat, i el sentit de la vida com a regal que s'ha d'aprofitar. Així, doncs, una proposta imprescindible per remoure la consciència benestant.

4. Después de la boda, de Susanne Bier

Aquesta pel·lícula danesa realitzada quasi des dels postulats Dogma —cosa que continua demostrant l'interès d'aquesta proposta nòrdica— ens ofereix una trama dramàtica complexa i sorprenent.

Parteix de la iniciativa de Jorgen, un ric empresari que intenta organitzar el que podria ser «la meua vida sense mi». Per això hi implica de manera inesperada Jacob, un cooperant danès que és a l'Índia en un servei de solidaritat amb nens del carrer el compromís del qual l'ha dut a semiadoptar-ne un, al qual cuida des que va néixer. El que aparentment s'ofereix com una sortida econòmica per al projecte en què participa es converteix en una xarxa de responsabilitats personals que l'obliguen a prendre decisions importants.

La pel·lícula planteja qüestions de fons amb lucidesa i sense perdre la intriga dramàtica. Quin és el sentit de les nostres eleccions? En quina mesura les circumstàncies ens hi obliguen? Fins a on arriba la responsabilitat i on comença l'amor? Aquests interrogants els aborda el director amb sinceritat i sense simplificacions, assumint les limitacions i buscant les possibilitats que permeten progressar el compromís de cada personatge.

Un film on res no és el que és, sembla en principi, però tot porta a una generositat i una maduresa més gran de les persones. Un muntatge arriscat i fragmentat amb la càmera freqüentment en mà ens col·loca en aquesta tensió que dona protagonisme a l'espectador a la vegada que ofereix veracitat a l'hora d'afrontar el patiment i la mort, a més del sentit de la família i de la relació paterno-filial. La interpretació excel·lent del grup d'actors dona autenticitat a una de les millors històries de la pantalla recent.

5. El buen nombre, de Mira Fair

Mira Fair ja ens ha ofert obres importants com ara *Salaam Bombay*, *Mississippi Masala*, *La boda del monzón* o *La feria de las vanidades*. En aquest cas ens presenta una adaptació literària de la novel·la de Jhumpa Lahiri amb un estil reposat, costumista i profund.

Centrada en el personatge del jove Gogol, ens mostra els seus pares, Ashoke Ganguli, un home honest i generós, i Ashima, una cantant de música tradicional, que quan es casen es traslladen a viure a Nova York. L'esforç de fidelitat a les tradicions índies i d'integració dels progenitors contrastarà amb l'estil més individualista, consumista i de buit espiritual del protagonista, que decideix renunciar al seu primer nom com a senyal d'autonomia i plena inserció occidental.

Tot i un metratge una mica excessiu, més de dues hores, i d'algunes trames secundàries un pèl innecessàries, la pel·lícula presenta amb naturalitat ingènua un món de valors morals i transcendents que es condensen especialment en els pares, i molt significativament en Ashoke, la dignitat i el valor profund de la persona. Filmada en alguns moments amb el to desenfadat de *La boda del monzón*, es complementa amb escenes de forta emotivitat.

El reconeixement dels dons que vénen de Déu i que reben com a herència permeten a Gogol conèixer el veritable sentit del seu nom, o el que és el mateix, la seva dimensió transcendent, més enllà del materialisme immediat que l'envolta. En un temps on les persones i les cultures viuen l'amenaça d'una assimilació que arrasa amb la identitat, aquesta proposta convida al reconeixement i la fonamentació en les arrels últimes que constitueixen l'ésser humà com a espiritual.

6. Once, de John Carney

Una senzilla història d'amor més enllà del simplitisme rosa i l'enrevesament tragicoeixencial. Així podem presentar el cinquè llargmetratge de John Carney, cineasta irlandès, avalat per una reconeguda trajectòria televisiva i, en aquest cas, pels premis del públic dels festivals de Dublín i Sundance.

Es tracta d'una pel·lícula que s'ha fet lloc a les sales gràcies al boca a boca dels espectadors. Es va estrenar únicament en dues sales als EUA el mes de maig del 2007 i a finals de juny ja era a 126 sales.

Els actors protagonistes són dos músics que interpreten un cantant i compositor de carrer, que es troba amb una jove mare emigrant txeca, també en això coincideix amb la vida real, a la qual quasi en secret agrada la música i es converteix en inspiració i companyia del primer. Com a musical es distancia de les coreografies complexes que il·lustren cançons que s'insereixen de manera més o menys forçada en la història. Aquí, segons confessa el director, les cançons, algunes de les quals són anteriors al film, generen història i mostren el procés dels personatges. Però, i a la vegada, també el transcurs de la narració va obligar a compondre cançons segons les exigències del desenvolupament.

Les lletres apunten a metàfores i vivències profundes que sintonitzen amb una mirada espiritual i transcendent de la vida i la relació. La trajectòria de la història d'amor col·loca la dona davant la seva pròpia veritat i la necessitat de recuperar els compromisos anteriors. A contracorrent de les propostes de moda, aquest film mostra una amistat que crida a la fidelitat.

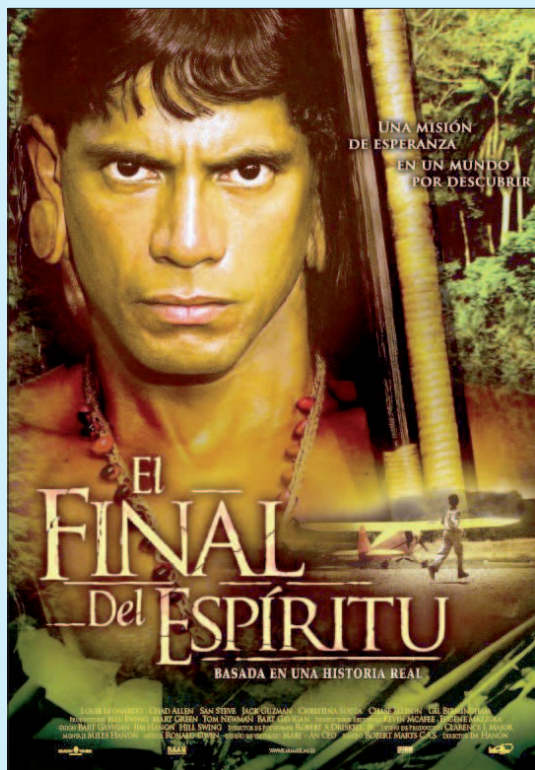
7. Sin destino, de Lajos Koltai

Primer llargmetratge realitzat pel director de fotografia hongarès, es basa en l'obra del premi Nobel de literatura Imre Kertész *Sense destí*. Amb una barreja d'autoreferència i distància irònica se'ns presenta la història d'any i mig de la vida d'un adolescent als camps d'extermini nazis. Des de la immediatesa del patiment, lluny de l'efectisme de *La llista de Schindler* (1993), de Steven Spielberg, o de l'exhaustivitat documental de *Shoah* (1985), de Claude Lanzmann, la pel·lícula de Lajos Koltai ens convida a partir d'una ficció biogràfica a contemplar el poder destructor del mal culpable i la capacitat de resistència inaudita de l'ésser humà. Inquietant en la crítica, assaja diverses mirades com ara la passivitat davant del desastre que s'acosta, o la insolidaritat després de la sortida del camp d'extermini.

El procés de maduració de György, en la seva brutalitat, no en farà un ressentit, tot i l'odi, ni un cínic, malgrat la distància irònica d'ell mateix; sinó un ésser capaç de mirar el futur, com assenyalarà en les paraules finals del text original: «Al camí, ja ho sabia, m'estaria esperant, com una trampa inevitable, la felicitat. Fins i tot allà, al costat de les xemeneies hi havia hagut, entre les tortures, en els intervals de les tortures, alguna cosa que s'assemblava a la felicitat. Tots em demanaven per les calamitats, pels "horrors", quan per a mi aquella havia estat l'experiència que més recordava. És clar, d'això, de la felicitat als camps de concentració els n'hauria de parlar la propera vegada que m'ho preguntessin. Si és que m'ho pregunten. I si jo me'n recordo» (Imre Kertész, *Sin destino*, Barcelona 2006, pàg. 262-263).

8. El final del espíritu, de Jim Hanon

De nou una altra pel·lícula en clau de testimoni. En aquest cas basada en l'assassinat de cinc missioners evangèlics en plena selva equatoriana el 1956 i el procés de reconciliació de les seves famílies amb la tribu Huaorani. Amb una factura senzilla, sense gaires mitjans espectaculars, tot i un guió massa previsible, però sense caure en la simplicitat o el maniqueisme, el film ens presenta la història ingènua de Nate Saint i els seus companys, que s'acosten als indígenes Huaorani per intentar impedir una matança per part de l'exèrcit. Després de les curioses escenes de l'avioneta en els acostaments i intercanvis previs, en la primera trobada es desencadena la tragèdia. Tot i això, el desig de reconciliació mou les famílies a una nova trobada, aquesta vegada de les dones i els nens. Aquí el missatge cristià és transparent en la superació del cicle de la venjança quan el petit Steve recorda com el seu pare «va lliurar la vida sense que ningú l'hi llevés». El procés del guerrer Mincayani exemplifica el desig de l'home per sortir de la violència, per sobreviure buscant la convivència. Un assumpte que tot i les dificultats que comporta se'ns fa imprescindible.

9. La boda de Tuya, de Wang Quan'an

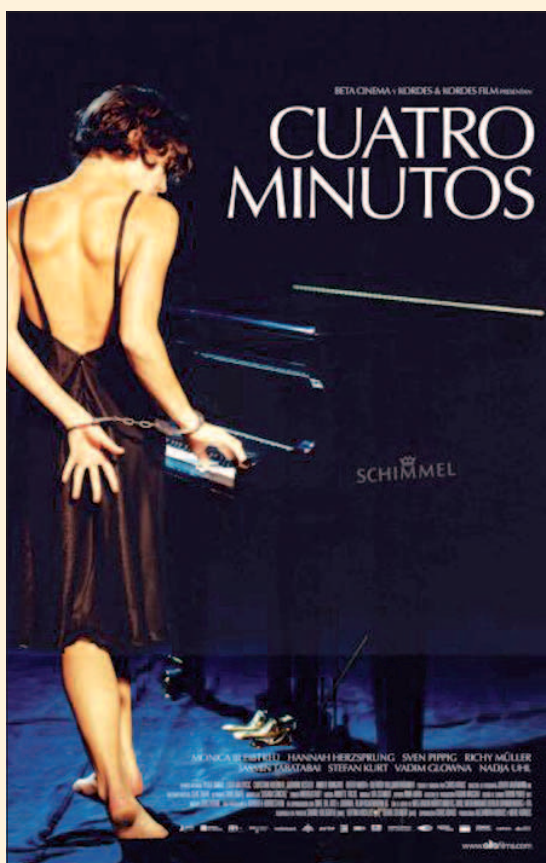
Una pel·lícula menor però plena de bellesa i bon dat que va rebre l'Os d'Or de l'últim festival

de Berlín. Narra la fortalesa serena de Tuya, una jove que viu als deserts de Mongòlia interior, l'espòs de la qual ha quedat impossibilitat i que ha de pujar dos fills petits. Els seus esforços de supervivència, més quan un metge li indica que la seva espatlla no resisteix treballar tant, semblen abocats al fracàs. Però el seu marit la convenç perquè se'n divorciï i es pugui tornar a casar. Però ella no el vol deixar abandonat («si m'acceptes a mi i al meu marit Bater, em casaré amb tu», dirà als pretendents). Entre ells sobresurt Senge, que sembla més inclinat a encertar aquestes condicions, però que és una mica esbojarrat.

Enmig de la duresa de la vida rural ressalta l'amor de Tuya, amb la seva forma de ser ferma i pacient, escassament expressiva però immensament fidel. L'entrega de l'actriu Yu Nan encarna un personatge enormement versemblant que arriba a convèncer.

El realitzador xinès Wang Quan'an ofereix una lliçó per contemplar i creure en la força de les persones per abordar tota mena de dificultats. Com a homenatge a la seva mare i prenent com a base una història real, ens convida a l'agraïment per l'entrega de tantes dones que posen una mica de seny i molt de lliurament al servei de la vida i dels altres.

10. Cuatro minutos, de Chris Kraus

Avisem que es tracta d'una pel·lícula dura però suggeridora que ha triomfat als Premis del Cinema Alemany 2007. Una proposta que planteja qüestions fonamentals per al diàleg d'aprofundiment.

Jenny és una jove presidiària, violenta però intel·ligent, que toca prodigiosament el piano. Una anciana professora aviat la tutela des d'una severitat que quadra bé amb el caràcter de la jove i que servirà per a l'acostament mutu.

La confiança en els dons de Déu i en el poder de la bellesa a través de la música planteja un procés de reconstrucció de les diferents històries que es veuen cap a l'alliberament. Hi ha una confiança bàsica en què per destrossat que estigui un ésser humà, sempre és possible la rehabilitació; que supera les circumstàncies adverses, redefineix les actituds i permet que aflori el millor que estava amagat.

Amb interpretacions sòbries, però eloqüents, especialment de la veterana Monica Bleibtreu, i tot i l'escabrositat d'algunes qüestions morals; l'ús de l'el·lipsi, l'eficàcia de la banda sonora, així com les referències simbòliques, l'encerten en un format que manté la tensió fins a l'últim minut.

Les propostes per a tota la família

Ratatouille, de Brad Bird.

Dins de les produccions de fort caràcter comercial hem de destacar especialment *Ratatouille*, la recent producció de Pixar, que se situa en la línia de qualitat de les seves ofertes en 3D. Sota la direcció de Brad Bird, del qual hem de destacar des del punt de vista espiritual el personatge d'*El gigante de hierro*, que conté fortes referències cristianes. Marcada per un gran sentit de l'humor, *Ratatouille* accentua el component altruista i generós per damunt de l'ambició i el nyap.

Dins de les que han passat de forma més humil per cartellera, *Azur y Asmar*, de Michel Ocelot, és una proposta atractiva visualment, malgrat alguns límits en l'animació dels moviments. El disseny dels ambients és fascinant i la història sobre la tolerància i la reconciliació té valors espirituals destacables. Des de l'experiència educativa en la Setmana del Cinema Espiritual agrada molt als espectadors més joves i les possibilitats didàctiques es despleguen en direccions com ara la música, la geografia i la història, els idiomes o la religió.

Passant de l'animació a la ficció, volem destacar *El puente hacia Terabithia*, basada en l'obra homònima de Catherine Paterson, i dirigida pel reconegut dibuixant d'animació hongarès Gabor Csupo. Rere l'empremta dels contes màgics de Louis o Tolkien, el món de Terabithia permet a la parella de nois protagonistes, Jess i Leslie, afrontar les dificultats del seu entorn i el que serà més important: enfrontar-se a l'elaboració del dol des d'una perspectiva amb sentit cristià de l'esperança més enllà de la mort. Novament, la imaginació ve en auxili de la creença.

Dins del documental didàctic volem destacar *¡Esto es ritmo!*, de Thomas Grube i Enrique Sánchez Lansch. Posa en imatges un experiment pedagògic emprès per una de les agrupacions musicals més importants del món: l'Orquestra Filharmònica de Berlín, que a través de la iniciativa del seu director, sir Simon Rattle, i del coreògraf Royston Maldoon, convoca 250 nens i adolescents per preparar el ballet *La consagració de la primavera*, d'Igor Stravinsky. El risc de la proposta es converteix en un procés educatiu que farà créixer en la constància, l'esforç comú i la sensibilitat artística. El documental selecciona més de 200 hores de material sobre els assajos, el procés dels implicats i la representació final. Destaquen les motivacions dels diferents protagonistes, que a poc a poc es van apropant a l'emoció estètica oferta com a camí de maduració educativa. Així doncs, un material educatiu de primer ordre per sensibilitzar en un territori ben poc freqüentat.

Per acabar, cal esmentar dues pel·lícules amb la música i els nens com a protagonistes. La primera, *August Rush*, de Kirsten Sheridan, filla del destacat cineasta irlandès, Jim Sheridan. Es tracta d'una pel·lícula d'emocions, amb una suggeridora proposta musical de to romàntic i un bon repartiment. La segona és *Vitus*, del cineasta suís Fredi M. Muer, que narra la història d'un nen prodigi capaç de tocar el piano com un virtuós. Tot i els plans de la seva mare perquè triomfi amb les seves habilitats, ell s'estima més passar l'estona amb el seu avi (Bruno Ganz). Un cop al cap sembla que deixarà les coses al seu lloc. Una proposta on els avis també són protagonistes.

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

✓ **DEL 17 AL 24 DE MARÇ**
Pelegrinatge
a
Terra Santa

✓ **DEL 7 AL 18 D'ABRIL**
Els monestirs coptes, el Sinaí,
Mar Roig i l'Egipte Faraònic

✓ **DEL 12 AL 19 DE MAIG**
Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY**
Pelegrinatge a Terra Santa al complert
(Antic i Nou Testament)

✓ **DEL 9 AL 15 DE JUNY**
Viatge a
Gal·les i el sud
d'Anglaterra:
paisatges
de llegenda

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

✓ **DEL 7 AL 13 DE JULIOL**
Bèlgica i les seves catedrals

✓ **DEL 18 AL 29 D'AGOST**
Les joies del Perú (el Machu Picchu,
La Vall Sagrada dels Inques,
Cuzco, el llac Titicaca...)

✓ **DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE**
Pelegrinatge
pels camins de
la Terra Promesa
(Egipte, Jordània
i Jerusalem)

✓ **DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE**
Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 10 AL 19 DE NOVEMBRE**
Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de
Calcuta a l'Índia

✓ **DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
DE 2009**
Pelegrinatge especial per cap d'any
a Terra Santa

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701**
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Barcelona

Benet XVI envia un missatge als Claretians

■ El Papa destaca el patrimoni espiritual del P. Claret en els 200 anys del seu naixement

BARCELONA.— Amb motiu de la celebració dels 200 anys del naixement del seu fundador, sant Antoni Maria Claret (Sallent, 23 de desembre del 1807), el papa Benet XVI ha enviat un missatge a la congregació dels Missioners Claretians:

«La vida, els ensenyaments i l'exemple d'aquest preclar pastor constitueixen un extraordinari patrimoni espiritual, no només per als qui s'inspiren directament en el seu carisma, sinó per a tota l'Església. Per això, aquesta com-

memoració del seu naixement i el reconeixement ple d'amor i agraïment pel seu lliurament generós han de ser motiu d'un renovat impuls en el vostre camí de santedat i en el vostre compromís missioner.»

En una extensa carta vehiculada als Missioners a través del seu superior general, Josep Maria Abella, Benet XVI afirma que la frase triada com a lema de l'efemèride, «Nascut per evangelitzar», «expressa l'ideal de vida que, com un foc abrusador, consumia el seu cor des de molt jove. Efectivament, el desig que cada vegada més persones coneguïn i estimin Déu va anar modelant completament la seva personalitat humana, cristiana i sacerdotal, fins al punt de forjar en ell un model acabat de missioner».

Benet XVI fa referència a la «incansable obra d'evangelització» del pare Claret, «aprofitant totes les ocasions que se li presentaven en el seu ministeri per predicar i ensenyar. En aquest sentit, va portar a terme, a més, una ingent labor de publicació de llibres, fulletons i fulls volants per a la formació cristiana del poble, multiplicant així la seva acció i arribant amb els seus escrits on no podia fer-se present físicament».

El Papa destaca al llarg de la missiva les institucions fundades pel pare Claret i expressa la satisfacció de «comprovar que l'esperit de Claret continua viu i produeix tants fruits en els seus fills i filles escampats arreu del món, eixamplant així l'horitzó missioner dels vostre fundador perquè, com ell desitjava, Déu Pare sigui més conegut, estimat i servit per totes les criatures».

Benet XVI també incideix en el fet que l'amor del pare Claret per Crist «l'alimentava, al seu torn, d'una intensa vida d'oració, plena d'adoració i diàleg íntim amb el Senyor, així com d'una escolta atenta i humil de la Paraula de Déu. Ja des de molt jove era un apassionat de la Paraula divina, que ocupava un paper central en la seva vida espiritual. En aquest contacte assidu i familiar amb l'Escriptura trobava sempre una deu abundant d'inspiració, de consol i de força, que el duia a dedicar-se amb totes les seves energies a difondre-la i a donar-la a conèixer per tot arreu, perquè tots poguessin trobar-hi la llum de les seves vides».

El Papa comunica en el seu missatge als Missioners Claretians la seva unió a l'acció de gràcies a Déu pel carisma claret-

Més de 500 persones van participar en la missa d'acció de gràcies al santuari del Cor de Maria de Barcelona.

tià en l'Església i els convida a «aprofundir en el tresor de la seva vida i del seu missatge espiritual per transmetre'l a les joves generacions». «La joventut actual —diu—, malgrat les dificultats, continua estant completament oberta als mateixos ideals que cremaven en el cor de sant Antoni M. Claret, al mateix temps que anhela trobar una guia que l'ajudi a concretar-los en la seva existència.»

Barcelona: inici del pare Claret missioner de Catalunya

Durant la celebració diocesana del bicentenari de sant Antoni M. Claret, amb l'eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que va tenir lloc el dissabte 15 de desembre al santuari del Cor de Maria de Barcelona, el P. Màxim Muñoz, provincial dels Claretians de Catalunya, va destacar el gran lligam entre Claret i la ciutat i el bisbat de Barcelona, i la importància de la casa claretiana de Gràcia, la segona de la congregació després de Vic. El P. Muñoz també va subratllar la importància que el P. Claret va donar a la vida religiosa i al laïcat dins de l'Església.

El pare Claret va venir a estudiar a Barcelona «delerós com estava de progressar» en l'art i la direcció tèxtil, però en aquesta ciutat va sentir «molt forta la crida de Déu a ser un altre tipus de teixidor i

d'empresari», va destacar el provincial. Claret torna a Barcelona l'any 1834 convertit en missioner apostòlic per predicar el mes de maig a Santa Maria del Mar. El bisbe de Barcelona, el seu gran amic Antoni Palau, li va encarregar una bona colla de missions populars per tot l'arquebisbat de Barcelona a través del seu bisbe de Vic. Fruit d'això, el pare Claret va ser demanat

pastoral, formatiu i educatiu a la gent del barri i de tota la ciutat, a través del santuari del Cor de Maria, advocació mariana preferida del P. Claret, esdevingut després parròquia, i a través del Col·legi Cor de Maria, després Col·legi Claret».

Així mateix, el pare Muñoz va destacar la passió evangelitzadora del sant que «es va traduir en un munt d'iniciatives creatives». I va acabar dient: «Volem també demanar al Pare en aquesta eucaristia que, per la intercessió del pare Claret, ens ajudi i inspire per fer front als difícils reptes que avui té plantejat l'anunci de l'Evangeli en aquesta nostra cultura i societat.»

Per la seva part, el cardenal Martínez Sistach, en l'homília, va situar el P. Claret en consonància amb els personatges d'Advent que «preparen el camí al Senyor, n'anuncien la presència i hi condueixen». Mons. Martínez Sistach va encoratjar els assistents a fer «com Claret» una experiència profunda de l'amor de Déu en Crist, «que és el motor de tota vida cristiana i de tota passió evangelitzadora».

En acabar l'eucaristia, va tenir lloc la

Una visió de l'exposició de goigs que es podrà visitar arreu de Catalunya.

per altres bisbats, de forma que «podem dir que Barcelona va ser com l'inici d'un pare Claret missioner de Catalunya», va assenyalar el pare Muñoz.

Màxim Muñoz també va fer referència a la fundació a Barcelona de la Llibreria Religiosa que «va imprimir i difondre tants milions i milions de llibres, fulletons i fulls per alimentar la fe i la vida cristiana del poble, tan necessitat d'orientació i formació en temps de canvis culturals molt forts». Quan sant Antoni Maria Claret ja era arquebisbe i confessor de la reina va encoratjar a Barcelona els seus missioners a obrir la segona casa de la congregació, ubicada al Camp del Grassot, als afores de la vila de Gràcia. Des d'aquesta casa-missió «s'ha fet un gran servei a l'espiritualitat dels preveres diocesans, que hi feien massivament els seus exercicis espirituals, i també es va fer un gran servei

inauguració d'una col·lecció de goigs dedicats al sant, ubicada al mateix temple del Cor de Maria, preparada pel claretia Antoni Andrés. Durant la presentació de la mostra, el P. Eduard Canals, membre de la comissió organitzadora del bicentenari, va afirmar que «sant Antoni Maria Claret és sens dubte el sant català al qual s'han dedicat més goigs, indicador clar de la seva popularitat. Això justifica que, a més, se li hagi dedicat també una oda, la màxima expressió poètica de llaor que es pugui fer a un personatge, escrita per Mn. Climent Forner amb motiu del bicentenari, titulada *Renovada Pasqua*». Un exemplar d'aquesta Oda Claretiana, editat per l'Associació de Gogistes Tarragonins, va ser lliurat als assistents a la celebració. L'exposició de goigs serà itinerant arreu de Catalunya. (C.C.)

El cardenal Martínez Sistach visita la presó Model

BARCELONA.— En la festa de l'Epifania, el cardenal Lluís Martínez Sistach va visitar la presó Model de Barcelona. Durant la visita el van acompanyar Albert Batlle, secretari general dels Serveis Penitenciaris, i els directius del centre. Acompanyat pel P. Narciso Vioque, mercedari i capellà del centre penitenciari, el cardenal va celebrar l'eucaristia a les onze al saló d'actes del centre, especialment dispost per a aquesta ocasió. Després de la celebració, el cardenal va conversar amb els interns i amb el grup de voluntaris que els ajuden, coordinats per la Delegació diocesana de Pastoral Penitenciària, que presideix el mercedari P. Josep M. Carod. (C.C.)

Girona

Any 2008, el repte dels joves

■ Programats mitja dotzena de moments clau en la Pastoral de Joves

GIRONA.— «No és fàcil ser jove, has d'estudiar molt per construir-te un futur, treballar els caps de setmana i a l'estiu per pagar-te la carrera i combinar-ho tot per poder veure els teus companys, que també tenen el temps tan atapeït com tu.» Així comença el missatge del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, adreçat als joves de la diòcesi en aquest inici d'any, en el qual la pastoral a ells dedicada serà preferent. S'encarrega d'aquesta programació Mn. Jordi Callejon, el darrer prevere ordenat entre nosaltres, vicari de la parròquia de Sant Josep i actual responsable dels programes de televisió de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social.

Més enllà de les activitats parroquials o arxiprestals s'han programat en aquest 2008 mitja dotzena de moments clau en la Pastoral de Joves a Girona.

8 de febrer. Sopar de rockers i rockeres que aplegarà al Casal Bisbe Cartañà de Girona els nois i noies que toquen la guitarra o qualsevol altre instrument. La proposta diu: «Si ens vols ajudar amb la música de la Pasqua Jove, en aquest sopar ho coordinarem.»

1 de març. Trobada de Confirmació a Castelló d'Empúries (Alt Empordà). Encara que es tracta d'una jornada de lleure, també es pretén aprofundir sobre el compromís que suposa rebre la Confirmació.

22 de març. La Pasqua Jove enguany

tindrà lloc a Pineda de Mar (Maresme). És la trobada més dinàmica i activa que els joves cristians de la diòcesi de Girona porten a terme cada any. S'organitza a quatre zones: Girona, Olot i Banyoles, Maresme i Selva i Empordà.

19 i 20 d'abril. Trobada amb joves universitaris a la residència de les clarisses de Vilobí d'Onyar (Selva). Tractarà d'establir un contacte amb el món universitari (la Universitat de Girona acull més de deu mil alumnes) i el paper dels universitaris cristians.

10 de maig. Vetlla de l'Esperit al monestir cistercenc de Solius (Baix Empordà). Es tracta d'una trobada per anar treballant l'Aplec de l'Esperit del 2011 i celebrar la

La Pasqua Jove és la trobada més dinàmica i activa dels joves cristians de Girona.

Pentecosta. És una trobada breu, però intensa i de joia, amb cants i danses.

31 de maig. Trobada d'agents de pastoral de joves al col·legi de la Presentació d'Arenys de Mar (Maresme). Vol aplegar tota aquella gent que treballa pastoralment amb joves. Serà una jornada de revisió i de formació del curs que s'acaba.

D'altra banda, les diòcesis catalanes han organitzat un avió per participar a la Trobada Mundial de la Joventut a Sidney (de l'11 al 25 de juliol). S'intentarà que la presència dels joves de Girona sigui la corresponent als prop de 700 mil habitants que la formen. Tot plegat, segons reconeixen els responsables de la Pastoral

de Joves, no serà gens fàcil, però caldrà que els joves catalans hi siguin.

Fent una valoració global del programa previst, Mn. Jordi Callejon assenyala que s'ha fet un esforç per adaptar l'oferta a la realitat d'aquesta franja social. Per exemple, es pot accedir a qualsevol d'aquestes activitats per participar-hi o senzillament per rebre informació des de la pàgina www.giroves.org (per a la trobada d'Austràlia també des de www.wyd2008.org). L'objectiu és que els joves, com diu el bisbe en el seu missatge, puguin respondre a aquesta qüestió: «Jove, saps realment qui ets?»

Víctor Gay

Deu anys del curset «L'educació social de la fe»

GIRONA.— La Delegació d'Apostolat Seglar, Càritas interparroquial de Girona i l'arxiprestat de Girona-Salt, amb la col·laboració de més d'una dotzena d'entitats diocesanes, organitzen des de fa deu anys el curset de formació sobre *L'educació social de la fe* que, any rere any, ha debatut i valorat diferents temes d'actualitat relacionats amb la nostra societat i la problemàtica de cada moment.

En arribar a la fita dels deu anys, s'ha volgut reflexionar a l'entorn d'un centenar de notícies (aproximadament deu per any) que des de diferents àmbits i situacions han afectat la realitat social, cristiana i ciutadana. Prèviament es va procedir a triar i valorar aquests esdeveniments que seran tractats en quatre grans blocs per persones i col·lectius especialitzats. Es pretén fer una reflexió crítica des de l'esperit cristià més evangèlic i compromès.

El curset va començar el dilluns 14 amb el tema central *Les transformacions socials*, a càrrec de Mn. Joaquim Cervera, teòleg i sociòleg reconegut que, precisament, valorarà les notícies seleccionades pel seu abast social.

Seguirà, successivament, el dilluns 21 amb el tema *Constructors de la pau*, a càrrec de Justícia i Pau, amb la qüestió de quins han estat els èxits i quins reptes tenim pendents per a la pau en el nostre temps tot reconeixent que en totes les èpoques construir la pau ha estat complicat i difícil.

El dilluns 28 de gener el tema escollit serà *Ciència i futur en la humanitat*, a càrrec del professor universitari Miquel Duran. Segons els avenços científics d'aquest decenni, molts dels quals s'han produït de forma ràpida fins a provocar un cert desconcert, cal tenir molt present que la ciència treballa per millorar la vida i el futur de la humanitat.

Acabarà el curset el proper 4 de febrer Lluís Sàez, investigador social i professor d'ESADE, que tractarà el tema *Ètica en temps canviants*, per valorar sempre en la perspectiva dels darrers deu anys si certs valors han caducat o alguns han pujat i tractar de saber quin ens serveix per viure el moment actual. El curset, obert a tothom, s'imparteix al Casal Bisbe Cartañà de 21 a 22.30 h. (V.G.)

1. Festa de Sant Joan Bosco
 Dilluns 18 de febrer
 Festa interparroquial de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

2. Festa de Sant Joan Bosco
 Dilluns 18 de febrer
 Festa interparroquial de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

3. Festa de Sant Joan Bosco
 Dilluns 18 de febrer
 Festa interparroquial de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

4. Il·luminació del Temple
 Dilluns 18 de febrer
 Il·luminació del Temple de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

5. Adoració Perpètua
 Dilluns 18 de febrer
 Adoració perpètua al Temple de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

6. Temps de Quaresma
 Dilluns 18 de febrer
 Temps de Quaresma al Temple de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

7. Festa de Quaresma
 Dilluns 18 de febrer
 Festa de Quaresma al Temple de Sant Joan Bosco
 Hora: 18 hores. Conferència sobre "Sant Joan Bosco i el nostre temps" per Carles Soler, bisbe de Girona. Lloc: Centre de Sant Joan Bosco de Girona.

Tortosa

El bisbe de Tortosa presideix la celebració de la Sagrada Família

TORTOSA.— El diumenge 30 de desembre, solemnitat litúrgica de la Sagrada Família, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas i Viñals, va presidir l'Eucaristia a la parròquia de Sant Blai unint-se, com fa normalment, a la festa que celebren en aquella parròquia des de fa anys el Patronat Obrer de la Sagrada Família i les zeladores de la capella de la Sagrada Família.

Precedida per unes jornades amb temperatures molt baixes, la celebració litúrgica de la Sagrada Família a la parròquia de Sant Blai, a Tortosa, va ser de bona temperatura i intens ambient de pietat. Més de 400 persones omplien el recinte del temple que cada any acull aquesta solemnitat en la qual dues entitats, una diocesana i l'altra parroquial, celebren la seva festa patronal: el Patronat de la Sagrada Família i el grup de zeladores de la capella de la Sagrada Família.

Com és tradicional, el bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, va presidir la celebració eucarística concelebrada pel vicari general, el provicari general i altres sacerdots que ajuden a la parròquia.

Una jornada que cada any és festiva i

Mons. Xavier Salinas va presidir l'Eucaristia a la parròquia de Sant Blai.

que vol celebrar el missatge del Nadal que s'emmarca en la Família de Natzaret i que és model i estímul per a la nostra societat actual. En aquest ambient joïós i sota el lema «Família, do de Déu», el bisbe Salinas va recordar que «el matrimoni, format per la unió de l'home i de la dona, naix i viu amb una vocació a la llibertat, amb una missió al nostre món de construir la pau, de fer créixer la persona, d'ajudar a madurar un món en el qual el respecte, la justícia i sobretot l'amor siguin els signes d'iden-

titat i l'estil de treball».

En el moment final de l'Eucaristia, tres famílies van donar testimoni de la seva vocació i del seu estil de vida. El primer testimoni el va donar una família de recent casats: Óscar i Iolanda, que van compartir els seus inicis d'aquest camí de vida junts, només fa set mesos que es van casar, units a Crist en un mateix projecte. El següent testimoni va ser donat per un matrimoni amb tres fills, Gerard i Èdit, que van explicar la seva implicació en la vida de la

seva parròquia i en la vida diocesana, en concret a la Delegació diocesana de Missions, de la qual ell és delegat episcopal. El darrer testimoni va ser el d'un matrimoni amb vuit fills, Pere i Fernanda, que estan compromesos en la Pastoral Prematrimonial i que, malgrat les seves múltiples ocupacions familiars, no han minvat el seu compromís cristià ni social per ajudar l'Església i els necessitats.

Invitades totes les parròquies de la ciutat per viure la comunió diocesana es va voler també fer un signe de comunió catòlica, universal, projectant en una gran pantalla l'Àngelus del Papa i la seva explícita referència a la festa de la família que aquell dia se celebrava a tota l'Església.

El final va ser el colofó de la festa: la presència de la Colla de Grallers i Gegants de Tortosa. Acompanyats pels dos gegants tortosins, es va fer un ball al centre de la parròquia animant a viure els valors de la família que l'Església, fonamentant-se en l'evangeli i la tradició, va predicant al llarg del temps.

Al saló del Patronat Obrer de la Sagrada Família, que està situat al costat de la parròquia de Sant Blai, es va fer un refrigeri que va ajudar a continuar la festa en un clima de compartir la fe, les notícies, les alegries i també les penes.

Com cada any, l'alegria d'aquesta festa a Tortosa es va posar de manifest en el goig que va mostrar el prelat en participar-hi presidint i acompanyant les institucions diocesanes i de la ciutat que celebren en aquesta jornada la seva festa patronal.

Víctor-Manuel Cardona

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817

E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la vostra diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les VOSTRES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles en la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Taizé

Joves units sota el signe de la reconciliació

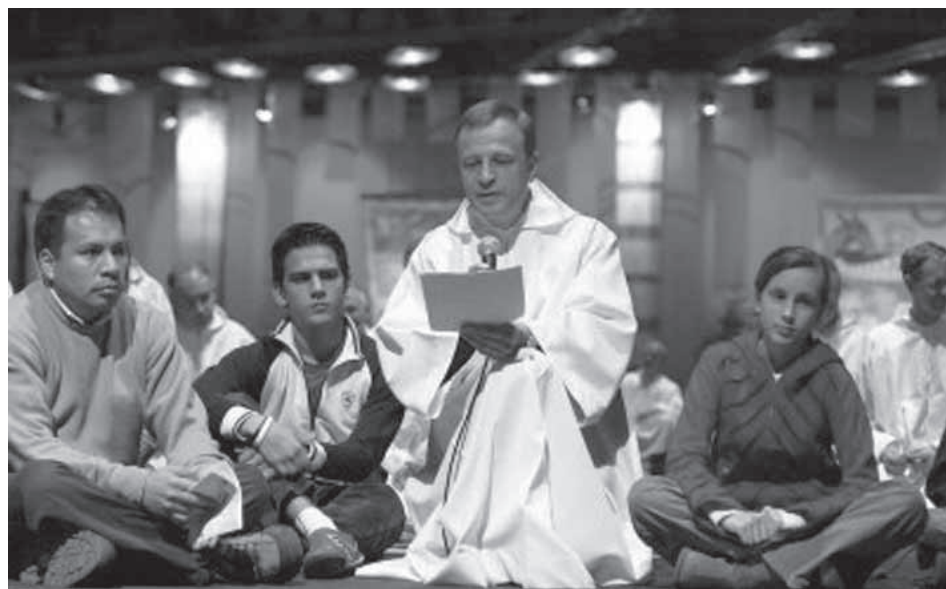
■ Taizé celebra la Trobada Europea de Joves a Ginebra

GINEBRA.— Uns 40.000 joves es van aplegar del 28 de desembre a l'1 de gener a Ginebra, convocats per la comunitat de Taizé. En aquesta cita anual, el prior de Taizé, el Gmà. Alois, va convidar els joves a ser instrument de reconciliació entre els cristians: «Només podem transmetre la llum de Crist si estem units. Per això fem, aquí a Ginebra, la “crida a la reconciliació dels cristians” que ja heu rebut. Fa temps, en nom de la veritat de l'Evangeli, els cristians es van separar. Actualment, en nom de la veritat de l'Evangeli, volem reconciliar-nos.»

Uns 40.000 joves van participar en aquesta trobada europea que organitza cada any la comunitat de Taizé. Entre aquests milers de joves un grup del santuari de Santa Eulàlia de Barcelona (parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina) va poder gaudir d'uns dies de convivència juntament amb altres nois i noies europeus, de diferents cultures i confessions. Feia temps que els joves catalans volien participar en una trobada d'aquesta mena i, finalment, en aquesta edició, ho han pogut fer, cosa que a més suposa una bonica experiència de cara a preparar la seva Confirmació.

Una de les coses que més impressiona, en aquesta mena de trobades, és la gran diversitat dels participants. Laia Urgell, una de les integrants de la comitiva catalana, assenyala que «tothom estava en comunió. No esperàvem veure-hi tants joves de diferents cultures. M'ha impactat veure persones tan diferents les unes de les altres, unides en la pregària, unides pel mateix». Clara Catalán també va poder participar en la trobada de Ginebra i comenta que «hem viscut un ambient de molta tranquil·litat i relaxament, i això és una cosa que ara trobo a faltar. Hi ha hagut molta diversitat i “bon rotllo”».

Abans d'anar a Ginebra el grup del santuari de Santa Eulàlia es va preparar per a l'ocasió «participant en les pregàries a l'estil de Taizé que s'organitzen al santuari i també assistint a la pregària que celebrem en l'àmbit de la diòcesi a l'església dels jesuïtes de Casp de Barcelona per als grups que anàvem a la trobada», explica Eulàlia Planas, amiga de la Laia i la Clara. La veritat és que l'experiència a Ginebra no les ha defraudades i són moltes les vivències i els moments intensos que han «col·leccionat» en quatre dies. Una de les experiències que més les ha omplert és el silenci que amara les pregàries de la comunitat de Taizé. Així, l'Eulàlia assegura que «el silenci ens ha impactat i és una cosa que considerem molt

El Gmà. Alois va llençar un missatge de reconciliació.

positiva». Això no obstant, la Clara reconeix que «per a la gent de la nostra edat i en la societat en què vivim, tan accelerada i plena de sorolls, no és fàcil aconseguir i cercar moments de silenci».

La convivència entre les persones és tot un art, i en aquests dies la Clara, l'Eulàlia i la Laia han fet veritables «filigranes». «M'ha agradat molt», apunta la Clara, «que moltes vegades, en no saber l'idioma de l'altre, com el polonès o el croat, haguéssim de fer servir una altra mena de llenguatge, com el somriure, i que tothom

feia on cada grup feia una cosa típica del seu país, com una dansa, una cançó... nosaltres fins i tot vam poder menjar el raïm. Tothom tenia una actitud oberta, disposat a entendre l'altre. Ens ho vam passar molt bé!»

Promoure la reconciliació

El prior de Taizé, el Gmà. Alois, proposava als joves ser artífexs de reconciliació: «En el passat, en nom de la veritat de l'Evangeli, els cristians es van separar.

El grup de joves catalans ha tornat il·lusionat de Ginebra.

entenien». En aquest intercanvi d'experiències destaca la nit de cap d'any, que en aquesta ocasió els joves han viscut d'una manera força diferent de com estan acostumats. Així, la Laia recorda que «ha estat un cap d'any molt diferent del que hem celebrat en altres ocasions. Vam fer una pregària per la pau i abans de les dotze vam tenir una estona de silenci. Van tocar les campanes i després es va celebrar una

Actualment, en nom de la veritat de l'Evangeli, volem reconciliar-nos. Com ser creïbles parlant d'un Déu d'amor si estem separats?» Aquesta pregunta del Gmà. Alois va fer pensar molt els joves. Per a l'Eulàlia, és cert que «de vegades costa perdonar, perquè és difícil, però cal intentar-ho». La Clara va més enllà en afirmar que «hem de perdonar, com Jesús, encara que ens costi. Va haver-hi una frase que es

va dir durant la trobada i que em va cridar molt l'atenció: “Hem de demanar perdó perquè no sabem perdonar.” M'agradaria que quan perdoni, ho faci perquè realment ho sento, no perquè ho consideri una imposició o un mandat». La Laia opina que «moltes vegades pensem que el món va malament, però no ens adonem que hem de començar per reconciliar-nos amb els que tenim al costat, amb els que tenim més a prop: amics, família...».

«En Crist», deia el Gmà. Alois, «Déu es va reconciliar amb la humanitat. Ens acull en Ell i ens comunica la seva vida. En aquest sentit, la reconciliació no és una dimensió de l'Evangeli entre moltes altres, n'és el cor mateix. És el restabliment d'una confiança entre Déu i l'home, i aquesta transforma les relacions entre els homes». Per això, per promoure la reconciliació, el germà Alois encoratjava els cristians a trobar-se «en presència de Déu en l'escolta de la seva Paraula, en el silenci i en la lloança».

Aquesta trobada que organitza la comunitat de Taizé permet als joves sentir que estan acompanyats en el seu camí de seguiment de Jesús, que són molts els que senten el mateix que ells. «De vegades», subratlla la Clara, «et sents com una persona estranya, però trobades com aquesta et fan veure que no estàs sol. Necessitem reafirmar-nos. Crec que hi ha més joves cristians del que sembla, però també crec que tenen por de reconèixer-ho públicament perquè no està de moda o no volen ser rebutjats...». L'Eulàlia també pensa que «sí que hi ha joves cristians, encara que no sempre se'ns vegi». Per la seva part, la Laia considera que «és important veure que hi ha més gent que comparteix el mateix que tu. És una cosa semblant al que vam viure a l'Aplec de l'Esperit a Tarragona. A més, també ha estat important per a Ginebra, perquè a la casa on vam ser acollits ens van dir que aquesta trobada de joves marcaria un abans i un després».

Ja de tornada a casa, toca fer balanç d'aquesta experiència i repassar amb calma la trobada. «Ara podem assimilar més bé el que hem viscut i revisar el que hem experimentat a Ginebra», assegura la Clara, si bé «ja estem pensant en la trobada vinent. És una experiència personal que cal viure i que recomano als joves. Podem dir que ens hem enriquit com a persones i que ens hem conegut més a nosaltres mateixes. Hem vist que hi ha moltes maneres diferents de resar i això és molt bonic». Per a la Laia, «crec que seria molt bo que la gent pogués fer una experiència d'aquesta mena, fins i tot la que no creu, perquè segur que els agradaria». Si hi ha una cosa que tenen clara aquestes tres joves és que tot el que han viscut a Ginebra no es pot oblidar, per això l'Eulàlia afirma que «en grups petits i entre nosaltres podem continuar mantenint viu l'esperit de Taizé».

Les pregàries comunes i els intercanvis, amb motiu d'aquesta nova etapa de la «Peregrinació de Confiança a través de la terra», han estat una invitació a posar-se en marxa per cercar camins de pau i de confiança. La pròxima trobada europea de joves serà del 29 de desembre del 2008 al 2 de gener del 2009 a Brussel·les.

Rosa María Jané Chueca

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Pallassos Sense Fronteres per posar somriures on hi ha llàgrimes

■ La universalitat del llenguatge del «clown» permet als pallassos desenvolupar la seva feina en zones llunyanes i conflictives

Pallassos Sense Fronteres va néixer el 1993 gràcies al desig d'un nen i a la iniciativa del pallasso Jaume Bullich, «Tortell Poltrona». Aquest nen va tenir la gran idea d'alleugerir els patiments i les misèries de la guerra que pateixen milers d'infants

enviant-hi pallassos. «El pallasso és un referent universal de Joc, d'Amor i d'Humor», apunta Maria Colomer, presidenta de Pallassos Sense Fronteres, a més de llicenciada en Pedagogia i Psicologia. «La nostra finalitat més primordial seria aconseguir que

deixessin d'existir les guerres com a resolucions als conflictes», explica Colomer, «amb tot, com que sabem que això és molt difícil d'assolir, el nostre objectiu és poder alleugerir aquest patiment als infants d'arreu del món amb el que nosaltres podem oferir: el riure».

És fàcil detectar que a la nostra societat occidental riem poc, malgrat que sabem que és molt saludable tant a nivell orgànic, com psicològic i mental. «Una societat que no és capaç de tenir vies d'expressió per les quals es pugui riure d'ella mateixa, contrastar-se i poder-ne detectar les contradiccions, difícilment serà una societat oberta, tolerant, respectuosa envers els altres i creativa», afirma la presidenta de Pallassos Sense Fronteres. Davant d'aquesta evidència han sorgit els tallers de teràpia del riure. «Amb tot, el que realment és important és la pràctica d'aquest setè sentit que tots tenim, l'humor, de manera quotidiana, i entrenar-nos en el seu ús fins i tot abans de néixer», observa Maria Colomer, «és urgent exercir el nostre sentit de l'humor cada dia, com a contrapunt a tanta incoherència i a un món que ens ve gran».

Amb la il·lusió d'aconseguir l'objectiu d'ajudar els infants que pateixen els conflictes bèl·lics, Pallassos Sense Fronteres ha fet projectes en camps de refugiats, zones de conflicte com Kosovo, Palestina, Sierra Leone, o assotades per catàstrofes naturals com el Perú. En moments de desgràcies d'aquestes magnituds, el somriure esdevé una peça clau, és la manifestació externa d'un benestar interior, sigui quina en sigui la causa; per tant, el somriure és una clau per desfer fronteres personals i culturals», afirma la presidenta.

El somriure és un referent comú en totes les cultures i possibilita el contacte a diversos nivells, l'acceptació i la complicitat, que són fonamentals per treballar com a pallassos. «El nas del pallasso és la finestra que té el cor per sortir al món exterior,

Pallassos Sense Fronteres va viatjar a Sierra Leone per portar rialles als infants que viuen en conflicte.

obrir-se als altres que l'envolten, i el somriure n'és la millor campanya. Un somriure que s'acompanya de mirades obertes, generoses i còmplices, envers la persona que tenim al costat.» L'humor és, doncs, un clar factor de *resiliència* —capacitat de resistència i fortalesa emocional a les situacions adverses— en l'individu. «Com en moltes altres àrees del coneixement, gràcies als escrits de molts supervivents de l'holocaust nazi, sabem que l'humor va ser fonamental per poder suportar tanta degradació i tanta brutalitat. En tenim una bonica història a *La vida és bella*, o als llibres de Borys Cyrulnik o Viktor E. Fran-

kl», recorda Maria Colomer.

Una altra de les excel·lències de l'humor és, sens dubte, la creativitat, que permet una llibertat més gran a l'hora d'actuar. Així ho creu la pedagoga de Pallassos Sense Fronteres: «L'humor ens permet ser més creatius, i com més creativa és una persona, més flexible és també en l'àmbit psicològic i mental, i per tant més tolerant, democràtica i oberta a les noves propostes i imprevistos.»

Ser pallasso no és gens fàcil: «Per fer-ho bé, perquè sigui creïble i veritable, requereix un gran domini de la tècnica, de moltes hores i hores de preparació i de feina, i de molta suor a l'escenari i a la pista.» I sobretot comporta «mostrar la teva fragilitat i la teva feblesa obertament als altres, i deixar que se'n riguin, quan a la nostra societat el que preval és tot el contrari: la perfecció, l'eterna bellesa, la competitivitat... Crec que és una cosa que cal entendre des del cor i no des de la raó», reconeix Maria Colomer.

Aquest any 2008 Pallassos Sense Fronteres compleix 15 anys. «El balanç és molt positiu», n'afirma la presidenta, «són milers i milers els somriures que formen part de la nostra memòria arreu del món». Aquests quinze anys de feina, tal com passa amb la pròpia vida, comporten una necessitat d'anàlisi i de reflexió per poder ser més clars i contundents en l'acció. Això no obstant, hi ha qui també menysprea els qui tenen com a desig arrencar un somriure. «De vegades, encara solem trobar-nos amb persones de mentalitat tancada que fan broma d'una manera despectiva de la nostra presència: "Ja són aquí els pallassets, a divertir"», relata Maria Colomer. «Davant d'aques-

tes posicions, el que fem és treballar, de la manera més professional possible. La pràctica, l'experiència, demostra la importància i la seriositat de la nostra feina. No som solemnes, però sí que som seriosos i responsables en el que fem.» La presidenta de l'associació té clar que el seu èxit més important és «continuar aportant granets de rialles perquè el desig de viure es mantingui en la gent, el desig de viure i de lluitar per una altra manera de viure més digna».

El repte per a l'entitat és, com passa tot sovint, la independència econòmica, que al seu torn possibilita «la independència ètica i d'acció». Per això el gran repte consisteix a animar com més persones millor «a creure en el nostre projecte i a fer-se socis de la nostra organització, o almenys a donar suport puntualment a la nostra feina». «Col·laborar amb Pallassos Sense Fronteres és fàcil!», anima Maria Colomer. Es pot fer mitjançant ajuda econòmica, com a voluntari no artista en tasques internes, com a artista en els projectes internacionals que es duen a terme. «Per tant, qualsevol persona pot acostar-se a Pallassos Sense Fronteres i compartir amb nosaltres molt d'amor i molt d'humor, que és la millor manera de combatre la violència i la por.»

Mónica García

PALLASSOS SENSE FRONTERES

C/ ROSER 74, BAIXOS

08004 - BARCELONA

TEL. 933 248 420

685 864 971

FAX 934 412 099

a/e: comunicacion@clowns.org

www.clowns.org

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Salut i dietes

Tabac i alimentació

Tabac i alimentació formen part de les opcions de consum. El consum actua com a forma de comunicació. A través de determinats consums, informem els altres sobre les nostres diferències. Ens individualitzem. Per atreure i mantenir clients, la indústria del tabac posa en marxa anuncis publicitaris a la premsa, ràdio, televisió, cinema, esdeveniments esportius i culturals, etc.

El consum de tabac és una causa de malaltia, discapacitat i mort prematura en les persones. Part dels seus efectes nocius sobre la salut es produeixen a través de la seva interacció amb l'alimentació i processos relacionats, cosa que afecta negativament el procés de nutrició. Els fumadors constitueixen un grup important de població amb una problemàtica nutricional diferent de la dels no fumadors.

Hàbits alimentaris dels fumadors

El tabac pot modificar les preferències alimentàries, el sentit del gust i l'olfacte i, en definitiva, alterar els hàbits alimentaris: la ingesta d'energia, fibra i nutrients.

Quan es redueix la percepció de sabors i olores, es poden produir mancances nutritives, incrementar les necessitats de nutrients, alterar els efectes nutricionals de diferents elements, potenciar l'acció cancerígena de dietes inadequades o augmentar el risc de patir malalties cròniques a causa de la interacció amb els mecanismes nutricionals o metabòlics-nutricionals.

En general, l'estat nutricional dels fumadors pot deteriorar-se per una alimen-

Deixar de fumar retorna vida als anys i proporciona més anys de vida.

tació inadequada, perquè habitualment consumeixen menys fruita i verdura. La dieta dels fumadors, per tant, sol ser menys equilibrada que la dels no fumadors. Això provoca que la ingesta de vitamines i minerals sigui més baixa.

Les persones d'edat avançada constitueixen el grup amb risc més elevat de patir malnutrició. Algunes d'aquestes mancances en micronutrients molts cops no es detecten fins que aquestes mancances no es presenten combinades amb altres problemes de salut que suposen una

necessitat més gran de vitamines o oligoelements.

Algunes persones, entre ells força adolescents, s'incien en l'hàbit de fumar per disminuir el seu pes corporal, fent servir el tabac per disminuir la gana, i així es poden causar també problemes de nutrició i estrès. L'efecte del tabac sobre el sistema endocrí sovint causa una distribució alterada del greix corporal; els grans fumadors presenten dipòsits de greix al voltant de la cintura (abdominal). S'associa l'obesitat abdominal amb un risc més

gran de problemes cardiovasculars i metabòlics.

Tabac i embaràs

Deixar de fumar durant els primers dos mesos de l'embaràs disminueix els perills per al fetus i malalties en la mare. La situació nutricional de la mare és decisiva en l'estat vitamínic del nadó. A més, els components nocius del fum del tabac afecten la respiració i altres funcions i processos nombrosos en l'organisme matern i també en el fetal. Les substàncies tòxiques del fum de la cigarreta poden causar algunes deficiències alimentícies en el fetus.

Recomanacions dietètiques

Deixar de fumar seria el recomanable, però si vostè encara continua amb aquest hàbit hauria de fer una dieta adequada i equilibrada, fent canvis més saludables en els costums alimenticis.

Si vostè està intentant deixar de fumar pot ser que experimenti un augment de pes en la fase de deshabitació. S'han proporcionat diferents explicacions a aquest fenomen. En general, una ingesta més gran d'aliments a causa de l'augment de la gana quan falta l'efecte anorexigen de la nicotina sobre el sistema nerviós central o la millora progressiva del gust i l'olfacte, fa que augmenti el gust pel menjar, entre altres, però penseu que la preocupació per la salut que us ha impulsat a abandonar el tabac possiblement no ajudi que aquest augment de pes no sigui definitiu.

Maria Josep Camps Sánchez

*Tècnica en Dietètica i Nutrició
campsjmj@terra.es*

La Fundació Catalana de Suport a la Gent Gran comença a caminar

Mons. Jaume Pujol va ser present a l'acte.

TARRAGONA.— Recentment es va presentar en societat la Fundació Catalana de Suport a la Gent Gran, la primera a Catalunya d'aquestes característiques. Segons els estatuts, la fundació té per objecte ajudar la gent gran que, per mancances de tipus familiar i/o econòmic, no pugui gaudir de totes les ajudes personals o tècniques que necessiti per a una mínima qualitat de vida. Dit d'una altra manera: arribar allà on les administracions no arriben i no deixar cap persona sense el suport que requereix, perquè «dissortadament l'ajut de l'administració no arriba a tota la gent gran», va declarar el president i impulsor de

la nova entitat, Antonio Fernández.

Aquesta fundació, l'àmbit d'acció de la qual és la demarcació de Tarragona, neix amb el suport de cinquanta socis fundadors que han fet aportació de 1.500 euros, entre els quals hi ha empreses, professionals i associacions, com ara el mateix Ajuntament de Tarragona, l'arquebisbat i col·legis professionals com el de Metges, Farmacèutics i Enginyers, o empreses com El Corte Inglés. Segons va indicar Antonio Fernández, a aquests socis fundadors «s'hi incorporaran un centenar de membres benefactors».

El president de l'entitat, que, a més, és

president de l'Associació Popular de la Gent Gran de Tarragona i un dels promotors de la residència Nostrallar, al poble dels Pallaresos, comentà que amb els recursos de la fundació i els ajuts provinents dels organismes públics «volem oferir col·laboració directa, com per exemple buscar finançament per posar ascensor en llars on hi faci falta, a més d'ajudes econòmiques, ja sigui per a tractaments, per a compra de cadires de rodes o per a llits i grues articulades». Així mateix, des de la fundació es prestarà ajuda en la tramitació de sol·licituds de subvencions a les administracions i assessorament de tipus legal i administratiu als qui ho necessitin.

Al l'acte de presentació de la fundació hi van ser presents Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i Josep Fèlix Ballesteros, alcalde de la ciutat, els quals van lloar aquesta iniciativa humanitària, «de correspondència i justícia amb la gent gran, de la qual en som deutors».

Provisionalment, l'oficina de la Fundació Catalana de Suport a la Gent Gran és al carrer Sant Magí número 6 de Tarragona, seu de l'Associació Popular de la Gent Gran. L'horari d'atenció és de quatre a set de la tarda. Més informació: tel. 977 216 635. (J.B.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Catedral de Parma

Itàlia va dedicar el 2007 una sèrie filatèlica al patrimoni artístic italià. Entre els segells, destaca el dedicat a la catedral de Parma. Va ser construïda després del terratrèmol del 1117. Inspirada en l'església de Sant Ambrós de Milà, la façana es decora amb pisos de galeries obertes, dels quals, el superior s'adapta a la doble vessant de la coberta. El conjunt presenta ja els elements més avançats de l'arquitectura de la Vall de Po en els anys de transició cap a l'estil gòtic. En aquesta catedral es troba la tomba del matemàtic Biagio Pelacani.

cultura

Obres mestres d'art religiós al Museu Diocesà de Barcelona

■ «Europa en art. Del romànic al renaixement» es pot visitar fins al 30 de març

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona i l'Aliança de Liberals i Demòcrates per Europa (ALDE) commemoren el 50è aniversari del Tractat de Roma amb l'exposició *Europa en art. Del romànic al renaixement*, que es pot visitar a l'edifici de la Pia Almoina —seu del Museu Diocesà de Barcelona— fins al proper 30 de març. La mostra compta també amb el patrocini de l'empresa Gustav Heess.

L'exposició presenta seixanta obres extraordinàries d'art religiós, procedents de diversos indrets d'Europa, que abracen des del romànic fins al renaixement. L'acurada selecció és fruit de la tasca del comissari de la mostra, el Dr. Antoni José i Pitarch, catedràtic d'Història de l'Art de la Universitat de Barcelona. «Aquestes peces són testimoni que el cristianisme va ser, sense dubte, la primera identitat comuna europea. Tot un bell recordatori del nostre passat», va afirmar Blanca Montobbio, conservadora del Museu Diocesà de Barcelona, durant l'acte de presentació de la col·lecció.

«Cadascuna de les peces té la seva pròpia història, tot i que nosaltres la desconeixem. Moltes de les talles formaven part d'un oratori, d'una capella, d'un altar... Quan una imatge abandona l'emplaçament per al qual va ser concebuda i hi perd tot el contacte esdevé una altra imatge, sense nom, sense història i comença una nova vida», va assegurar el comissari de la mostra. I va afegir: «Des d'aquests nous emplaçaments, les figures de fusta, pedra i metall, esculpides i pintades, grans i petites, exquisides i tosques, concentren l'aten-

«Mare de Déu amb l'Infant», del segle XIII.

Creu d'altar, del segle XV.

«Sant Pere, papa», del segle XV.

ció i l'admiració amb tocs de reverència per part de qui les contempla.»

El naixement d'Europa

Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, que no va ser present a la inauguració de l'exposició perquè es trobava de viatge, escriu en el catàleg que «en l'art també es pot dir que Europa neix cristiana, tal com ho demostren les nombroses manifestacions artístiques amb símbols i personatges eminentment cristians; i això qualsevol ho pot contemplar en la present mostra *Europa en art*, en la qual no sols es presenten obres de la diòcesi de Barcelona, sinó de moltes altres esglésies europees. És una bona oportunitat per reviuir el naixement d'Europa».

Per la seva banda, Ignasi Guardans, diputat al Parlament Europeu, comenta en el catàleg de l'exposició que «resulta molt oportú que el Museu Diocesà de Barcelona, posant-se en perfecta sintonia amb el conjunt d'activitats desenvolupades per celebrar els cinquanta anys del Tractat de Roma i de la Unió Europea, hagi promogut aquesta magnífica exposició. Un pantocràtor, una creu gòtica i un altar medieval són signes ben forts dels temps en què ja eren realitat alguns dels elements que tant valorem en aquesta Europa d'avui».

Entre les obres mestres que es poden contemplar en aquesta exposició cal destacar les següents: *Crist crucificat*, escultura de coure, de finals del segle XII-començaments del XIII; *Mare de Déu amb l'Infant*, talla de fusta policromada, del segle XIII; *Mare de Déu amb l'Infant*, escultura de coure, del segle XIII; *Santa Llúcia*, talla de fusta policromada, del segle XIV; *Sant Pere, papa*, tremp sobre fusta, del segle XV; una creu d'altar, de bronze, del segle XV; *Santa Maria Magdalena*, talla de fusta policromada, del segle XV; *Sant Miquel Arcàngel*, talla de fusta policromada, del segle XV; *Pietat*, del segle XVI; *Epifania*, oli sobre fusta, del segle XVI i una creu d'altar, d'argent repussat, del 1631.

Miquel Àngel Codina

Concert nadalenc a la basílica de Tremp

TREMP.— El 30 de desembre, a la basílica de la Verge de Valldeflors de Tremp va tenir lloc el tradicional concert de Nadal de la Coral Polifònica de Tremp juntament amb la Camerata Coral Sant Cugat, els cors infantils de Sant Cugat, Solsona i Grup Coral Casp de Barcelona, amb l'orquestra Camerata Sant Cugat sota la direcció de Xavier Baulies. Per tercer any consecutiu la basílica de Tremp va esdevenir el marc de l'estrena d'una obra d'un compositor català. Després de l'estrena, el 2005 de *Fes-te el pessebre*, de Lluís Vila, i el 2006 del *Cant de Nadal*, de Xavier Benguerel, aquest any es va estrenar la cantata *Belén*, composta per Joan Josep Gutiérrez sobre un poema de Juan Gutiérrez Gili (1894-1939), escriptor vinculat al món editorial que va formar part de l'avantguarda literària i artística de l'època.

El concert va aplegar un públic molt nombrós que va poder gaudir d'un gran acte musical amb un repertori de música natalenca molt variat, interpretat amb tècnica i emoció. El programa va incloure

altres peces de compositors contemporanis, com ara *L'abraç del pastor*, de Lluís Vila; *l'Ave Maria*, de Raimon Romaní; *Quin millor cant*, de J. Rutter, o *Magnum mysterium*, de Morten Lauridsen —obra pràcticament inèdita a Catalunya—, així com nades populars catalanes i d'arreu del món. I es va completar amb una selecció de fragments del *Messiah*, de Haendel, amb la col·laboració del tenor Aniol Botines en la part solista.

El poema *Belén*, de Juan Gutiérrez Gili, més enllà de la seva imatge poètica i la seva bella sonoritat castellana, aporta un punt de vista original del naixement de Jesús. No és un poema superficial ni festiu; transmet una alegria continguda, gairebé un sentiment de tristesa. Un punt central és l'angoixa de la Mare en la visió del futur que espera al seu Fill. Es pot llegir com un símbol de la maternitat, que contraposa l'alegria del naixement amb el sentiment interior de la incertesa de les conseqüències.

La primera part de la cantata *Belén*

descriu l'espai físic del naixement i ens presenta la primera angoixa de la Verge: «¿Qué Vía Crucis la Madre descubre!» És en aquest moment on es troba el punt àlgid amb el trencament de l'estructura musical estròfica, respectada fins ara, i l'aparició de la frase més aguda que, a més, es contraposa dinàmicament i expressivament amb la frase següent.

En la segona part, la descripció cedeix el pas a un sentiment més interior. La música també es presenta en forma estròfica, que es trenca quan diu: «*Pero viendo un lejano camino de dolores, la Virgen se esforzaba por no echarse a llorar*», moment que el cor mixt canta a capella en un estil polifònic imitatiu. Els nens transformen les llàgrimes en una alegre cançó.

La tercera part té un sentit nadalenc més tradicional, amb una imatge poètica de pau i esperança. Musicalment, està tractat amb estrofes iguals, amb una mínima variació instrumental. Els dos cors tanquen junts l'obra amb una coda majestuosa i un acord de mi major. (C.C.)

El concert va ser tot un èxit.

El Museu de Montserrat acull l'exposició «El miracle dels ocells»

■ Són dotze pintures a l'oli realitzades per l'artista Ramiro Fernández Saus

MONTSERRAT.—L'espai d'art Pere Pruna del Museu de Montserrat (MDM) presenta, fins al proper 17 de febrer, l'exposició *El miracle dels ocells*. Es tracta d'una sèrie de dotze pintures a l'oli —disperses en diverses col·leccions— realitzada el 2006 per l'artista sabadellenc Ramiro Fernández Saus.

El miracle dels ocells és un cant popular castellà del segle XIX, en què es relata un deliciós miracle atribuït a un nen de vuit anys anomenat Antoni, que no és un altre que sant Antoni de Pàdua. El text té tot l'encís de la ingenuïtat d'un cant nascut de les entranyes del poble.

El pintor Ramiro Fernández Saus (Sabadell, 1961), que té un currículum admirable, amb exposicions a Chicago, Viena, Caracas, Lisboa i a moltes altres ciutats de la península i fora d'ella, és un home d'ofici, però, a més, d'una sensibilitat i d'una tendresa que es guanya l'espectador des del primer moment. Ningú com ell està capacitat per donar forma plàstica a aquests diversos referents al miracle dels ocells, que el pintor ha dividit en dotze quadres a l'oli (50 x 61 cm), que formen la sèrie sencera.

Tots aquests quadres van ser estrenats a la Galeria Estampa de Madrid, l'octubre del 2006, i van ser adquirits immediatament pels col·leccionistes que van al darrere de les obres de Ramiro. La presenta-

Óscar Bardají

L'abat de Montserrat va assistir a l'acte inaugural.

ció d'aquesta sèrie a Montserrat representa un esforç de reconstituir la sèrie original i presentar-la per primera vegada a Catalunya. El Museu de Montserrat ha ofert l'Espai d'art Pere Pruna per exhibir aquesta bella col·lecció, que no deixa indiferent ningú.

L'estil de Ramiro encaixa admirablement amb el franciscanisme que emana la petita història; es troba en la confluència de l'antiga pintura gòtica, aquella que va expressar les escenes de la vida de sant Francesc en el segle XIII, i en els exvots populars. Ramiro, a més, aplica en la seva producció pictòrica una bonhomia natural i el bon exercici de pintor de cavallet.

Aquesta exposició va acompanyada de

l'edició d'un catàleg pulcre i acurat, editat amb el suport de Banc Sabadell, que respira la delicadesa i la gràcia d'aquesta pintura. L'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, en fa la presentació i el crític d'art Àlex Mitrani explica els valors de la pintura de Ramiro i els enllaça amb el panorama artístic d'ahir i d'avui. Una exposició petita pel nombre i mida dels quadres, però gran per l'encís i pels panorames que mostra. (C.C.)

Apareix el primer número del 2008 de la revista «Poblet»

POBLET.—A primers del mes de gener ha aparegut el primer número de l'any de la publicació semestral de la revista *Poblet*, editada per la Germandat del monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet. La publicació es correspon amb el número 15 dels que s'han vingut editant des de fa vuit anys. La revista inclou l'habitual «Pòrtic» de l'abat, on el P. Josep Alegre parla del perdó i l'amor, necessaris en un món «que genera violència, crispació i odi».

La publicació, acurada i profusament il·lustrada com de costum, inclou també la crònica de l'assemblea anual de la Germandat de Poblet, el discurs del seu president, Antoni Garrell, i el lliurament de medalles i regla de sant Benet als nous germans. Així mateix, insereix la crònica de l'ordenació presbiteral del monjo de Poblet Lluç M. Torcal i del diaconat a fra Lluís Solà. També informa de l'entrada de dos novicis i de la celebració de les noces d'or d'Anna Maria Camprubí, abadesa del monestir cistercenc de Vallbona de les Monges. Cal destacar l'entrevista al Dr. Joan Bassegoda i Nonell, tan vinculat amb els projectes de restauració de Poblet, sense oblidar les seccions habituals, com ara «Escola de pregària», «Crònica de la comunitat» o curiositats i activitats diverses al voltant de la vida monàstica del cenobi, a més de tractar temes eclesials i socials. (J.B.)

Mostra sobre la revista «Serra d'Or»

Detall de la mostra al Centre Cultural de la Mercè.

del procés que ha seguit la cultura catalana en la recuperació de la identitat nacional.

En el marc de la mostra es va organitzar una taula rodona amb el tema «*Serra d'Or*», la resistència de la cultura, amb la participació del P. Josep Massot, director de la publicació; l'artista Narcís Comadira, que també havia format part de la comunitat benedictina, i el professor Joaquim M. Puigvert, de la Universitat de Girona. El periodista gironí Narcís-Jordi Aragó va actuar de moderador. Un dels trets que s'hi van destacar va ser l'obertura temàtica i de col·laboradors de pensament divers que *Serra d'Or* ha mantingut en el decurs del quasi mig segle d'existència. (V.G.)

Llibre sobre la capella de Sant Cristòfor

BARCELONA.—El llibre *La capella de Sant Cristòfor i el barri del Regomir de Barcelona*, de Josep Capdevila i Soldevila, arxiver de la basílica barcelonina dels Sants Just i Pastor, que es va

presentar fa uns mesos amb motiu de la festivitat de Sant Cristòfor, ja és a la venda a l'Editorial Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona, tel. 933 010 887. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El préssec de Calanda

Uns petits insectes volaven al costat d'aquells préssecs «vestits» entre les províncies de Terol i Saragossa, on hi trobem el Consell regulador del préssec de Calanda.

Durant els mesos de juny, juliol i agost, mentre estan en procés de maduració i abans de collir-los, «vesteixen» els préssecs com si fossin models de pret à porter. D'aquesta forma, els paràsits, plagues o insectes amb intenció de devorar o fer malbé aquest succulent aliment, es troben amb la bossa que els protegeix d'aquestes intencions dolentes.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

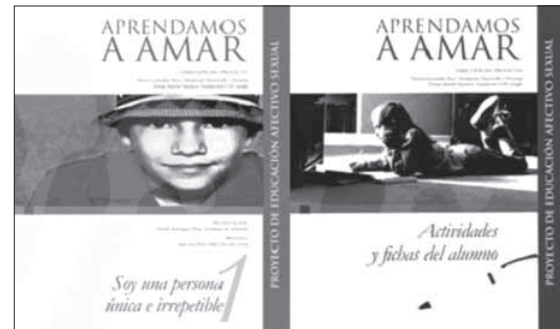
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Presentació del programa d'educació afectiva i sexual «Aprendamos a amar»

■ Nieves González i Teresa Martín són les directores del projecte

BARCELONA.—Mai abans s'havia parlat tant de sexualitat i mai abans s'havia fet de manera tan irresponsable. Davant d'aquesta preocupant constatació, des de l'any 2005 diferents institucions d'Església, animades des de la Delegació de la Família de la Conferència Episcopal Espanyola, treballen amb entusiasme en l'elaboració d'un

projecte d'educació afectiva i sexual per a joves d'entre 11 i 14 anys. El resultat d'aquesta iniciativa acaba de sortir a la llum en forma d'uns materials nous didàctics publicats per Ediciones Encuentro sota el títol suggeridor *Aprendamos a amar*. El projecte va ser presentat l'11 de desembre passat a l'auditori FIATC de Barcelona.

Els materials didàctics *Aprendamos a amar*, que consten de dos volums per a educadors, un volum de fitxes per a alumnes i un CD audiovisual, s'emmarquen dins d'un programa més ampli d'educació afectiva i sexual, que inclou una oferta de cursos de formació de monitors. El projecte, adreçat a educadors i joves amb edats compreses entre els 11 i els 14 anys, ja s'ha posat en marxa amb èxit a diferents diòcesis espanyoles.

La presentació a Barcelona dels materials *Aprendamos a amar*, organitzada pel Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) en col·laboració amb el Fòrum Català de la Família, l'Associació Cultural Charles Péguy i Ediciones Encuentro, va comptar amb la presència de les doctores Nieves González i Teresa Martín, directores del projecte i expertes en sexualitat humana; el catedràtic Juan José Pérez-

La presentació va tenir lloc a l'auditori FIATC de Barcelona.

Soba, professor de Teologia Moral a la Facultat de San Dámaso de Madrid, i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Va moderar la presentació Daniel Arasa, president del GEC.

«La tasca pròpia de l'Església és ensenyar a estimar.» Amb aquesta declaració contundent va començar el P. Pérez-Soba la seva exposició sobre el nou projecte, que neix com a «autèntica proposta eclesial dins del marc de la nova evangelització». «L'objectiu primordial d'aquests materials —va afegir— no és ensenyar què fer, sinó ensenyar cada persona a descobrir la seva vocació en la vida. Proposem una saviesa del cor, no a través de lliçons magistrals, sinó intentant transmetre el que significa la vida i l'amor pel qual val la pena lliurar-la.» I va acabar dient Pérez-Soba: «*Aprendamos a amar* exposa la sexualitat des de la bellesa d'una perspectiva nova i veritable, que respon als desitjos més profunds del cor humà.»

La bellesa de la sexualitat

Després de la introducció del catedràtic de Teologia Moral a San Dámaso, va prendre la paraula la doctora Nieves González, metgessa màster en sexologia i experta en educació afectiva i sexual i mètodes naturals de regulació de la fertilitat. Com a codirectora del projecte i àmplia coneixedora de la realitat dels joves des d'una perspectiva molt més pràctica, González va descriure a grans trets les línies directrius del que ha d'abastar avui l'educació sexual: «Davant de la problemàtica que vivim actualment, on l'educació afectiva acostuma a ser simplement informació an-

ticonceptiva, cal més que mai no reduir únicament els joves a víctimes potencials dels seus instints. El repte és ajudar-los a situar-se en el món com el que són: persones necessitades d'amor i capaces d'estimar.» La sexòloga va insistir en la importància que siguin els mateixos joves els que descobreixin la bellesa que suposa la sexualitat humana ben orientada. En cas contrari, va advertir la també directora de la Fundació Desenvolupament i Persona, «correm el greu perill que els nostres fills esdevinguin joves envellits i desgastats abans d'hora per experiències superficials». La paradoxa, afegia, i d'aquí la importància de l'educació, és que, antropològicament, «l'ésser humà té la necessitat infinita de ser estimat, mentre que per estimar està infinitament limitat».

Amb un llenguatge molt precís però alhora actual, Nieves González va repassar els diferents elements que componen el temari dels materials i fitxes que ara surten a la llum. Anomenant a cada cosa pel seu nom, va parlar sense embuts d'*orgasme, masturbació o moc vaginal...*, relacionant cada concepte amb els desitjos més profunds de la persona. Quan va acabar la seva exposició, l'arquebisbe de Barcelona es va congratular de la posada en marxa d'aquest nou projecte d'educació afectiva i sexual. «Moltes gràcies per aquesta iniciativa —va afirmar com a conclusió de l'acte—. Propostes com aquesta avui són importants. Hi ha molts adolescents i joves sense punts de referència, als quals els manquen els valors més essencials per orientar-se en la vida. Els joves avui es troben en una cruïlla i necessiten ajuda. Avui l'oferta és molt gran, però com ja sabem, no tots els camins porten a la felicitat de les persones.»

Samuel Gutiérrez

Préssecs farcits

INGREDIENTS:

4 meitats de préssec en almívar
formatge fresc
melmelada
nata per muntar
torró d'Alacant

PREPARACIÓ:

Disposarem de 4 meitats de préssec en almívar que siguin més aviat grans. Els posarem cap per avall perquè s'escorrin bé. Passats uns minuts, els farem amb una barreja que hauré preparat a part formada per 5 cullerades de formatge fresc i 3 cullerades de melmelada del gust que més us agradi. Una vegada estiguin farcits, els reservarem.

Mentrestant, muntarem un bric de nata líquida. Aquesta nata portarà trossets de torró d'Alacant ja ben picat al morter, més o menys, un 30%.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Per un món millor

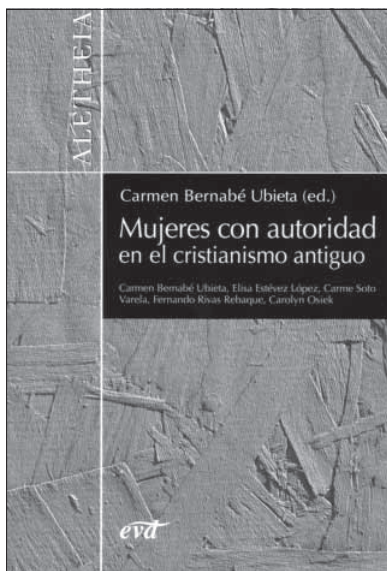
Hola, amics! Hem viscut amb Maria l'alegria de la nativitat de Jesús, però Herodes ja estava preparat per a la persecució del Nen Diví. Josep i Maria, amb gran preocupació però sempre sota la fe i l'esperança vers l'Altíssim, han de fugir a un país llunyà a cercar refugi per protegir el seu Fill. Ara, en el segle XXI, l'emigració és un dels fenòmens que continua repetint-se entre els éssers humans. N'hi ha que emigren per desamparament i pobresa; d'altres, per persecució; també hi ha qui cerca nous horitzons per oferir una vida més bona a la seva família. Hauríem d'ajudar aquestes persones, tractar-los com a germans i permetre que conservin les seves tradicions i creences. No obstant això, ells també han d'adaptar-se als nostres costums, aprendre la nostra llengua i treballar honradament, complementant-nos amb el coneixement dels uns i dels altres i la voluntat de cadascú. Així podrà arribar un dia en què tots visquem en un món fratern, just i feliç.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

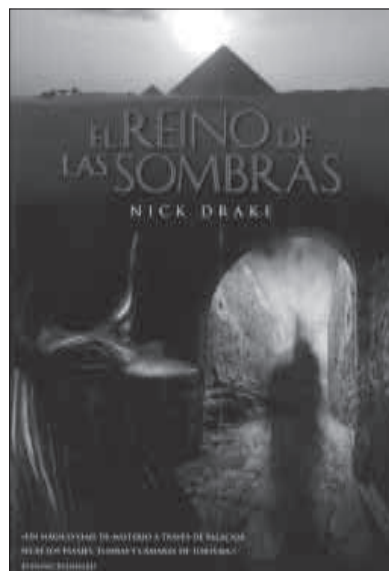
Llibres

Vides apassionants

Els articles d'aquest llibre ens mostren un seguit de dones que, en el cristianisme antic, van tenir una autoritat innegable en les comunitats per motius diferents: van ser deixebles de Jesús i testimonis del Ressuscitat o missioneres i enviades a anunciar l'Evangeli. Aquestes dones van formar part de la vida d'aquelles comunitats cristianes i ho continuen sent per a la història de l'Església universal. Unes vides apassionants molt rellevants als inicis del cristianisme. (C.C.)

AA.DD., *Mujeres con autoridad en el cristianismo antiguo*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Aletheia, Estella 2007, 214 pàg.

Enigma de la història

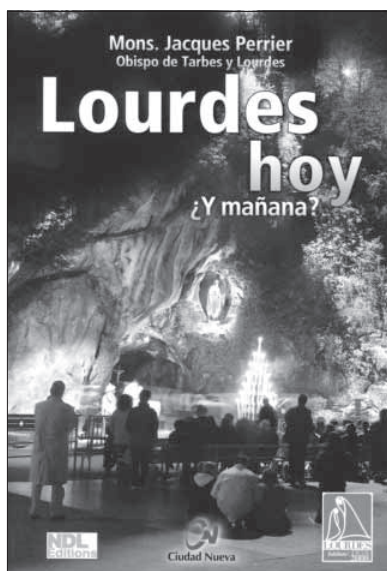
Al segle XIV aC, durant el regnat d'Akhenaton i la seva esposa Nefertiti, Egipte viu un dels moments de més esplendor de tota la història. La desaparició de Nefertiti amenaça de dur Egipte al caos. Podrà ser trobada abans que sigui massa tard? Amb el rigor propi d'un historiador, l'escriptor britànic Nick Drake aborda en aquesta novel·la un dels grans enigmes de la història: la misteriosa desaparició d'una reina fascinant i molt poderosa. (C.C.)

Nick Drake, *El reino de las sombras*. Editorial Grijalbo, Colección Novela Histórica, Barcelona 2007, 425 pàg.

Nova evangelització

Per celebrar el 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a Bernadeta Soubirous, Mons. Jacques Perrier, bisbe de Tarba i Lourdes, presenta en aquest llibre les dotze missions de Lourdes per a la nova evangelització: l'Església en missió amb Maria, per la unitat dels cristians, entre els discapacitats, per cridar a la conversió, per la pau, alimentada per l'Eucaristia, al costat dels marginats... Cada capítol va seguit d'un testimoni sobre aquest tema. (C.C.)

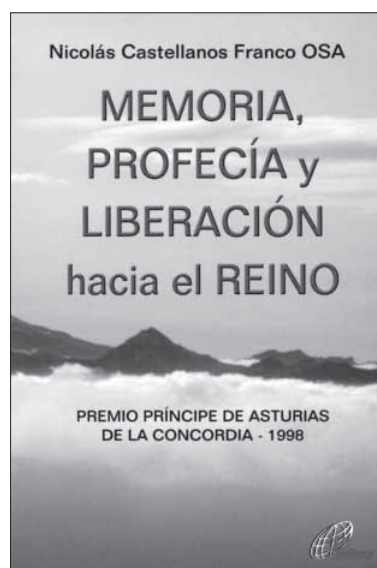
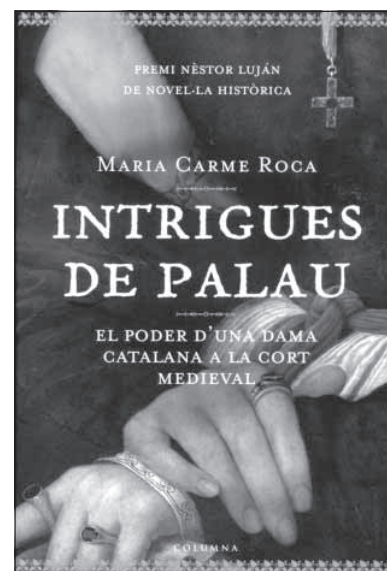
Mons. Jacques Perrier, *Lourdes hoy. ¿Y mañana?* Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2007, 180 pàg.

Intrigues de palau

Violant de Bar, la reina viuda del rei Joan I, dona tan ambiciosa com culta i refinada, farà el que calgui per aconseguir que la seva estirp ocupi el tron de la corona catalanoaragonesa que la desgràcia s'entossudeix a deixar buit. Enmig de les intrigues de palau que entre tots els cortesans van teixint, hi ha una dama de la cort, Anfosa de Castellnou, que les broda com ningú. Amb aquesta obra, Maria Carme Roca va guanyar el premi Nèstor Luján de novel·la històrica 2006. (C.C.)

Maria Carme Roca, *Intrigues de palau. El poder d'una dama catalana a la cort medieval*. Columna Edicions, Col·lecció Clàssica, Barcelona 2007, 311 pàg.

Experiència pastoral

El religiós agustí Nicolás Castellanos Franco, bisbe de Palència durant tretze anys i, des del 1992, missioner en un barri marginal de Santa Cruz de la Sierra (Bolívia), fa memòria de la seva experiència pastoral en aquest volum. Recorda el seu passat amb una mirada agraïda i una actitud creativa des dels nous signes dels temps en què vivim. President de la Fundació Hombres Nuevos, va ser guardonat amb el premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia el 1998. (C.C.)

Nicolás Castellanos Franco, *Memoria, profecía y liberación hacia el Reino*. Editorial Paulinas, Col·lecció Candil Encendido, Madrid 2007, 430 pàg.

Tot sobre el jazz

El jazz va néixer a Nova Orleans i té les arrels més profundes en el blues, però al llarg del segle XX s'ha revelat com una de les formes més grans d'art popular i ha aconseguit superar les pròpies fronteres temporals i geogràfiques. El jazz ha recorregut durant la seva història un camí ple d'innovacions estilístiques i tecnològiques. Amb centenars d'imatges il·lustratives, aquest llibre descriu la història del gènere i ofereix una perspectiva interessant de la música i el seu entorn. (C.C.)

AA.DD., *Jazz. La historia completa*. Ediciones Robinbook-Ma Non Troppo, Barcelona 2007, 528 pàg.

Pilars bàsics

Els manaments són els pilars bàsics de l'ètica cristiana. Són molt més que unes prohibicions o unes prescripcions: ens proporcionen seguretat i orientació en un món ple de possibilitats i d'opinions. El monjo benedictí Anselm Grün opina en aquest llibre que els manaments, encara que tinguin una antiguitat de tres mil anys, no han perdut ni un bri d'actualitat i en una època de globalització, com és la nostra, tenen més validesa que mai. (C.C.)

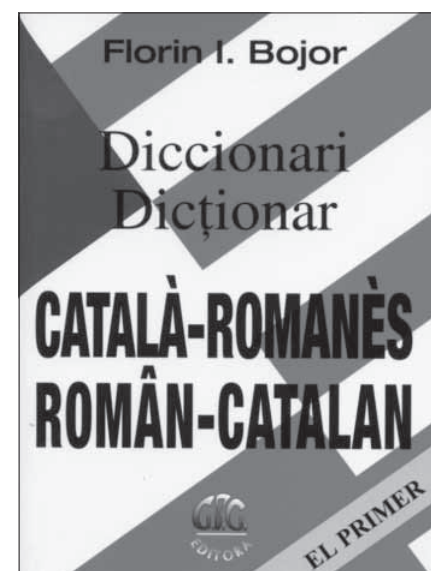
Anselm Grün, *Els deu manaments. Camins vers la llibertat*. Editorial Claret, Col·lecció Saviezes, Barcelona 2007, 124 pàg.

Eina útil

Florin I. Bojor, un jove romanès i estudiant de Teologia, ha treballat durant tres anys en el projecte de creació del primer diccionari català-romanès; *dictionar român-catalan*. Pretén ser una eina útil per a tot aquell que vulgui parlar aquestes llengües. Per això, compta amb un apèndix gramatical molt pràctic per familiaritzar-se amb les estructures de totes dues llengües. També inclou una guia de conversa per aprendre frases usals. Compta amb 36.000 entrades. (C.C.)

Florin I. Bojor, *Diccionari català-romanès. Dictionar român-catalan*. Editorial Griselda Bonet Girabet, Barcelona 2007, 1.056 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Fi del món?

Fa gairebé vint anys, vam viure intensament una anècdota important en la nostra vida de lectors empedreïts... La causa? Les pàgines difícilment oblidable d'*Els pilars de la terra*, de l'anglès Ken Follett, i ens vam sentir identificats amb els esdeveniments ocorreguts en un poble, Kingsbridge, que s'hi narraven. Van ser fets que impressionaven, perquè ens portaven a imaginar-nos dins d'aquella voràgine de la vida, que assumeix fets, persones, història, ambicions, traïció i dolor. Tot això, a més, a l'ombra d'uns pilars, els de la immensa catedral del temps que passa i queda, i va deixant una empremta que no desapareix, encara que s'amagui sota les capes d'oblit o misèria que acumula el temps.

Follet es va inspirar aleshores davant dels murs de la catedral de Vitòria, en reconstrucció.

Al cap de vint anys, l'escriptor anglès torna als mateixos escenaris, i ens transporta de nou a Kingsbridge però dos-cents anys després, el 1327, en una Europa assolada per les plagues devastadores de pestes, fam i guerres interminables de pobles que cerquen hegemonies utòpi-

ques. Els protagonistes són descendents dels llunyans habitants del poble: quatre marreces que són espectadors d'un enfrontament fortuït, com tants esdeveniments que passen constantment al voltant nostre, però que formen el gran mosaic de la Història.

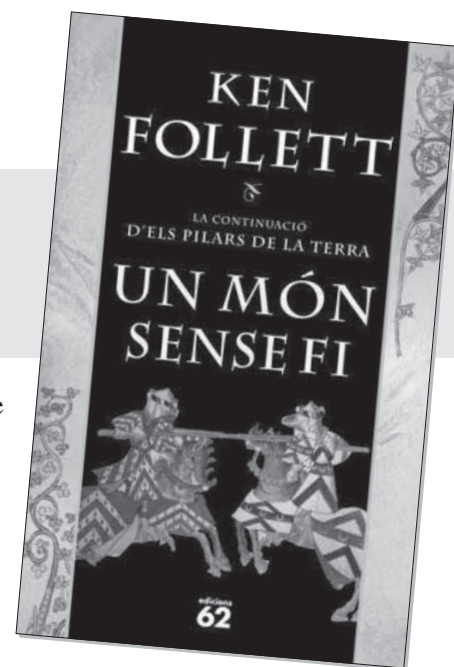
La intenció de Ken Follett és la de jutjar la Història. Ho fa veient-la des de la llunyaia en el temps, però descobrint que tot es repeteix fins a la sacietat. En una primera part se centra en la crònica del que passa en els límits estrets del poble de Kingsbridge, on les lluites entre poders fàctics són la monòtona narració del que continua passant avui dia: poderosos contra humils, clergues contra polítics, comerciants contra comerciants.

I un cop abocats a l'exterior, han de constatar que la vida segueix els mateixos rumbos, si oblidem els principals punts de

referència, que fa que tot sigui possible si s'acut als «pilars de la història».

Un món sense fi és de lectura apassionant per al qui li agradin els grans textos d'Història. Com en altres obres recents de la nostra literatura (recordeu *L'església del mar*), tot es desenvolupa a l'entorn d'aquelles obres que sorgeixen de l'empenta col·lectiva, de la fe i, per què negar-ho, d'una ambició molt comuna i molt «gremial» de «ser els millors».

Hi ha algun crític que compara l'èxit d'aquesta obra amb el que han tingut els volums que narren les aventures de Harry Potter, opinió respectable, però discutible, perquè la ficció del món màgic es troba en una altra òrbita. La vida té ben poc de màgic, encara que sigui gairebé sempre sorprenent. I, sobretot, si podem examinar la realitat des de lluny, tant en

l'espai com en el temps. La realitat supera massa vegades la ficció, i no cal acudir a aquesta última per veure el que té de fantàstic o alligador qualsevol esdeveniment.

Un món sense fi és un bon instrument de reflexió humana i un bon paradigma de revisió d'històries més recents i pròximes del que voldríem.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

El Premi Manel Saderra i Puigferrer dotat amb 6.000 euros

La convocatòria del Certamen Musical Ceret-Banyoles aplega enguany un especial relleu perquè coincideix amb la commemoració del centenari del naixement del mestre Manel Saderra i Puigferrer. En aquesta avinentesa, el Foment de la Sardana de Banyoles ha decidit apujar la dotació econòmica del Premi Manel Saderra i Puigferrer fins a 6.000 euros. La importància econòmica del premi es correspon amb el seu prestigi artístic i amb l'alt nivell de compromís i exigència recíproca que tant els organitzadors com els compositors atorguen a aquest concurs.

A més del premi únic ja esmentat, les bases de la convocatòria faculden el jurat a atorgar un accésit de 2.500 euros si alguna de les obres presentades mereix aquest reconeixement. Igualment, el jurat pot concedir un premi especial «Autor Jove», dotat amb 1.200 euros, per a la millor obra presentada per un autor de menys de 30 anys que tot i no haver obtingut premi es consideri que mereix un reconeixement. Les bases també especifiquen que el jurat podrà declarar desert el premi.

Les obres concursants han de ser rigorosament inèdites i escrites originàriament per a cobla en la formació habitual d'onze a tretze instruments o bé per a més d'una cobla, amb l'afegit d'instruments de percussió, si es consideren necessaris. Així mateix s'admetran obres que incloguin un instrument solista, sigui o no dels habituals en la formació de la cobla, inclosos la veu o un cor, en el benentès que aquest fet no suposa un increment de la quantia del premi. Les obres, que en cap cas se subjectaran a l'estructura formal de la sardana, cal que tinguin una durada d'entre 5 i 20 minuts.

El 24è Certamen Musical de Composició per a Cobla-Premi Manel Saderra i Puigferrer està obert a tots els compositors que hi vulguin participar, amb un màxim de dues obres per concursant, ja sigui amb el seu propi nom o sota pseudònim. Per tal d'incentivar al màxim la rotació dels autors premiats, el guanyador del Premi Manel Saderra i Puigferrer d'aquest 24è Certamen no podrà participar en la propera convocatòria, però se'l convidarà a formar part del jurat d'aquell any.

Les obres concursants s'han d'enviar al Foment de Banyoles, Apartat de Correus 125, 17820 - Banyoles, especificant clarament en el sobre «Premi Ceret-Banyoles». El termini d'admissió d'obres acabarà el 31 d'agost del 2008. Les partitures hauran d'incloure, en la seva part inferior, la transcripció per a piano i anar acompanyades de les corresponents partitelles. S'acceptarà, a més de la transcripció per a piano, la gravació de l'obra en format *midi*, *wab* o qualsevol altre. Seran desestimades les obres que continguin una referència a la identitat de l'autor. El nom, cognoms, adreça i telèfon del compositor concursant hauran de constar dins d'un sobre tancat que acompanyarà cada obra; en el cas que tinguin menys de 30 anys haurà de fer constar la seva data de naixement.

La primera setmana d'octubre del 2008 es donarà a conèixer el veredict del jurat en un acte públic, així com amb el corresponent comunicat als mitjans de comunicació i a la pàgina web www.b.coco.com. El lliurament de premis es farà el 20 d'octubre a Banyoles en el concert de la Festa de la Música per a Cobla. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Embrions híbrids d'animal i home?

Segurament ja n'heu sentit parlar. La cosa ve de dies. Va ser el 15 de setembre passat que Robert Lanza, de l'Advanced Cell Technology, a la revista *New Scientist* exposava els treballs que el seu grup d'investigació havia portat a terme per aconseguir produir aquest tipus d'embrions. Declarava que tots els intents que havien realitzat, tots, només havien arribat com a màxim a la mòrula de 16 cèl·lules, no més. El desenvolupament es bloquejava segurament, deia Lanza, per la incompatibilitat genètica entre patrimoni d'espècies diferents que no podien «dialogar entre ells».

La tècnica era semblant a com s'havia aconseguit el clonatge de l'ovella Dolly el 1997: substituir el nucli d'una cèl·lula embrional per un d'una cèl·lula mare d'un altre animal (en aquest cas d'un humà), que era el que es volia clonar. És el mètode SCNT (Somatic Cell Nuclear Transfer). Com que la primera cèl·lula no era humana el nucli de la nostra espècie es començava a dividir, com és normal, però com a màxim fins a quatre vegades i prou. Això és el que obtingueren aquells investigadors.

necessari ni conforme al manament diví de no mataràs. A part de la també immoralitat intrínseca que suposa fer aquests «híbrids» animal-home («cíbrids», en diuen, pel fet de ser un híbrid citoplàsmic, ja que amb nucli humà té citoplasma animal), cosa que el mateix sentit comú ja ens diu que és profanar el santuari de la vida humana. Oi que no cal dir-hi res més?

I per què feien aquest experiment? Deien que per veure si aconseguien cèl·lules mare embrionals amb fins terapèutics. No volien clonar tot un nou ésser humà sinó només embrions per aprofitar-ne les cèl·lules. Què hi hem de dir? Evidentment que no s'hi veu correcció ètica. Per això l'Església ja n'ha parlat: a l'*Osservatore Romano* del 15 de novembre passat hi ha un llarg article sobre aquest tema, fent notar la manca de moralitat en aquesta mena d'experiments. Les cèl·lules mare o es-taminals es poden obtenir, com hom sap, fins i tot de la pell, com s'ha vist no fa gaire. I experimentar amb embrions humans per anul·lar-los, impeding la continuació del seu desenvolupament normal (o sigui, matar-los), no és ni

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

De la tribu biològica dels *Australopithecins* (o dels australopitecs, com se sol dir vulgarment) havia de sorgir el primer representant de l'altra tribu de la família dels homínids formada pels *Hominins*, segons es creu en la teoria de l'evolució. El problema és trobar el fil conductor. En multiplicar-se les troballes d'australopitecs no cal dir que hi aparegueren diversos candidats. En aquest capítol resumirem les troballes que se n'han fet. Actualment s'han simplificat molt les denominacions que s'havien posat en un principi (com *Plesianthropus*, *Telanthropus* i altres) reduint tots els australopitecs a dos gèneres: *Australopithecus* i *Paranthropus*, i hi ha autors que diuen que amb el primer gènere n'hi hauria prou. Els dos gèneres dits també són coneguts amb els noms d'australopitecs gràcils i robustos. Els homínins (hi ha consens que només comprenen el gènere *Homo*) haurien sorgit d'un dels gràcils, però encara no es té clar de quina espècie. Els australopitecs trobats fins ara tots a l'Àfrica i ordenats per l'edat dels sediments a què pertanyen, no per l'ordre cronològic de les troballes, són, resumint, els següents:

Australopitecs de fa més de 3 milions d'anys

De fa 6-5 milions d'anys, dins del miocè encara: un fragment de mandíbula amb unes dents que sembla correcte classificar-la en el gènere *Australopithecus*. La troballa es féu a Lothagani (Kenya) prop del llac Turkana el 1960. Poc després al districte de Baringo del mateix país una dent que era de la mateixa època.

De fa 4,4-3,5 milions d'anys: un tros de fèmur (que indicava bipedisme) i un fragment d'os frontal a Afar (Etiòpia) al Middle Awash Valley, i restes de dents, cranis i ossos postcranials a la localitat d'Aramis, trobats el 1994 per l'equip de T. D. White. Es consideraren suficients per dir-ne una espècie nova: *Australopithecus ramidus* i

44 El món dels australopitecs

fins i tot hi hagué qui considerà millor també gènere nou *Ardipithecus ramidus*. Aquí cal afegir que el 2001 en un altre estrat etiòpic més antic de 5,8-5,2 milions d'anys Yohannes Haile-Selassie trobà onze noves restes classificables com de la mateixa espècie i que pel lloc on eren es pot deduir que vivia a la selva, en un ambient humit, i no en la sabana com hom havia cregut.

De fa 4,4-4,2 milions d'anys a Kanapoi (Kenya), al sud del llac Turkana, el 1992, l'equip de Richard Leakey desenterrà restes de dents, cranis i ossos d'un exemplar semblant a l'etiòpic d'Aramis. Són ells que digueren que millor dir-ne *Ardipithecus* i no *Australopithecus* d'aquesta espècie, que consideraren la mateixa, per les diferències notables que tenen amb els altres australopitecs.

De fa 4,1 milions d'anys l'equip de Meave Leakey (esposa de Richard Leakey), el 1995, a un estrat de Kanapoi un xic superior, trobaren restes d'una altra espècie, clarament australopitecina, que anomenaren *Australopithecus anamensis*.

De fa 3,7-3,6 milions d'anys a Laetoli (o Laetolil, Tanzània), al sud de la plana de Serengeti, a uns 40 km de la gorja d'Olduvai, l'equip de Mary Leakey trobà fragments de mandíbules, dents, clavícula i fèmur que consideraren que eren de la mateixa espècie que l'*Australopithecus afarensis*, trobat poc abans però en un estrat un xic més modern.

De fa 3,5 milions d'anys a Garusi (Tanzània) fragments de difícil classificació però indubtablement d'australopitecs. També al sud del riu Garusi es trobaren petjades de bípede gravades sobre cendra volcànica que podien ser d'un *afarensis*.

De fa 3,5-3 milions d'anys a Bahr el Ghazal (Txad) una mandíbula trobada per l'equip de Brunet el 1995, semblant a la de l'*afarensis* però amb alguna diferència. Se l'ha anomenat *Australopithecus bahrelghazali*, i familiarment «Abel», però no és segur que en sigui espècie diferent. És l'únic trobat a l'altra banda del Rift Valley. Com va anar aquest australopitec tan lluny dels altres?

De fa 3,18 milions d'anys és el més cèlebre, trobat a Afar (Etiòpia) a la regió d'Hadar per l'equip de Donald J. Johanson el 1976. Les restes fòssils comprenien el 40% de l'esquelet. Era l'espècie que s'anomenà *Australopithecus afarensis* i familiarment «Lucy». De moment es considera l'australopitec més bon candidat a ser l'avantpassat de l'espècie humana. Ja en parlarem amb més extensió al pròxim capítol.

Australopitecs més recents

De fa 3,0-2,6 milions d'anys són les restes de Makapansgat que trobà Dart el 1947 i anomenà *Australopithecus prometheus*.

De fa 2,8-2,2 milions d'anys són els fòssils (crani, mandíbula i dents) trobats el 1967 a la Vall d'Omo (Etiòpia) per Arambourg i Coppens, anomenats de moment *Paraustralopithecus aethiopicus*, però considerats ara d'australopitec.

De fa 2,8-1,5 milions d'anys són els de Sterkfontein, dels quals el primer va ser el que Broom anomenà *Plesianthropus transvaalensis*. S'hi han fet excavacions sistemàtiques i ja són 470 les dents trobades, a part de molts fragments d'ossos. Al llarg dels estrats s'hi reconeix la mateixa espè-

cie que seria l'*Australopithecus africanus* de Dart. L'exemplar de Broom era segurament d'una femella adulta.

De fa uns 2,5 milions d'anys la mandíbula d'*Australopithecus garhi* trobada a Etiòpia per l'equip de B. Asfaw el 1999.

De fa 2,1-1,7 milions d'anys són els de dues espècies de la gorja d'Olduvai (Tanzània) que trobaren el 1935 els esposos Louis i Mary Leakey, anomenades per ells *Australopithecus robustus* i *Zinjanthropus boisei* (el segon actualment es diu *Paranthropus boisei* (o *Australopithecus boisei*)).

De fa 2,0-1,5 milions d'anys són les restes trobades a Swartkrans (prop de Sterkfontein, Sud-àfrica) per Broom el 1949 de l'anomenat *Paranthropus crassidens*.

De 2-1 milions d'anys és el primer australopitec trobat el 1924 per Dart, el cèlebre «nen de Taung» o *Australopithecus africanus*. Era un lloc de difícil datació. Avui dia es diu que és més pròxim a només un milió que a dos milions d'anys.

De fa 1,2-1,0 milions d'anys són els fòssils del *Paranthropus robustus* (que ara hi ha qui en diu *Australopithecus robustus*) trobats per Broom el 1938 a Kromdraai, Sud-àfrica) i els que s'hi han afegit descoberts posteriorment.

Tots aquests australopitecs es distribueixen avui dia en dos grups: els gràcils amb *ramidus*, *anamensis*, *afarensis*, *garhi*, *bahrelghazali*, *africanus*, *prometheus* i alguna possible espècie més que no hem detallat, i els robustos amb *aethiopicus*, *boisei*, *crassidens* i *robustus*. El segon grup hi ha qui, com hem dit, el considera un gènere a part amb el nom de *Paranthropus*. Com que els gràcils apareixen primer, potser ara fa uns 6 milions d'anys, sembla que s'ha de dir que els robustos són una branca col·lateral que es despenqué d'ells uns 3 milions d'anys més tard, i una altra branca dels gràcils seria la que originà el gènere *Homo*, que s'inicià fa 2,8 milions d'anys.

A partir de fa un milió d'anys ja no es troben fòssils d'australopitecs.

TIC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El prado de las estrellas ***

Director i guionista: Mario Camus.

Intèrprets: Álvaro de Luna, Marian Aguilera, Rodolfo Sancho, Óscar Abad, Mari González, Antonio de la Torre.

Gènere cinematogràfic: drama.

Espanya, color, 2007. 119 minuts. / Públic: joves.

Alfonso, un home que viu tranquil i preocupat per coses senzilles, visita molt sovint la que va ser la seva segona mare i que ara viu en una residència d'ancians. Nanda —així es diu l'antiga protectora d'Alfonso— no rep visites dels seus fills, però sí dels seus administradors financers. D'altra banda, l'assistent social de la residència

viu en un continu conflicte interior que no sap com resoldre, mentre que el seu germà, un jove valor del ciclisme, és descobert per Alfonso.

Mario Camus, un dels directors espanyols més veterans, reprèn la seva feina a l'entorn rural. Rodada en unes localitzacions magnífiques i plàcides —entre Cantàbria i Castella-Lleó—, Camus torna a defensar, com *En el color*

de las nubes, la pervivència dels valors del camp, de la terra conservada per les famílies que l'han treballada des de sempre i el valor de les petites coses i feines. Amb tot, els personatges tampoc no s'apropen gaire a l'espectador, en part a causa de la perspectiva austera del guió i la direcció, i també al fet que reconstrueixen unes casuístiques menys freqüents en la societat actual, eminentment urbana.

El prado de las estrellas va al pas de la natura rural. És a dir, a poc a poc, però sense pausa, amb canvis subtils, tot i que de vegades profunds en les persones i en la societat. Malgrat la bellesa formal, tampoc no planteja grans qüestions, i les que planteja, de vegades, tenen una resolució una mica contradictòria: com la Luisa, que vol donar-ho tot per la cura

dels ancians, però és incapaç de comprometre's afectivament.

Una pel·lícula, sens dubte, per a aquells que cerquen un cinema desitjable però autèntic, i un cinema espanyol que torna a allò rural i oblidat, com la tercera edat.

• Humor: 0; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

La sombra del cazador ***

Director i guionista: Richard Shepard.

Intèrprets: Richard Gere, Terrence Howard, Jesse Eisenberg, James Brolin, Diane Kruger.

Gènere cinematogràfic: drama.

Estats Units-Bòsnia-Croàcia, color, 2007. 96 minuts.

Tots els públics.

El reporter de televisió Simon Hunt i el càmera Duck han treballat a les principals guerres del món, cobrint-les amb un gran èxit. Un dia, en un poble de Bòsnia, tot canvia. Durant una emissió d'un te-

lenotícies, Simon s'ensorra i desapareix del mapa i, com a conseqüència, Duck és ascendit. Cinc anys més tard, Duck torna a Sarajevo amb un corresponsal novell, Benjamin, per cobrir el cinquè aniversari del final de la guerra. Simon torna a aparèixer i convenç Duck per trobar el Zorro, el criminal més buscat de la guerra. Simon, Duck i Benjamin començaran un viatge que els comportarà nombrosos esdeveniments.

La sombra del cazador és una gran pel·lícula en la qual es mostren els horrors de la guerra, on l'home és capaç del pitjor, però també del millor. Tant els actors consolidats Richard Gere i Terrence Howard, com el jove Jesse Eisenberg, representen un paper brillant al film.

La pel·lícula fa una gran crítica a les autoritats internacionals (OTAN, Estats Units, Unió Europea, Nacions Unides...) pel poc interès que posen a caputar criminals de guerra a causa de pactes al final del conflicte.

No aporten res al guió, però, diferents converses de Duck amb la seva sensual nòvia, parlant de les seves vacances planejades.

• Humor: 1; acció: 2; violència: 1/2; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Sin reservas ***

Director: Scott Hicks. / Guionista: Carol Fuchs.

Intèrprets: Catherine Zeta-Jones, Aaron Eckhart, Abigail Breslin, Patricia Clarkson.

Gènere cinematogràfic: comèdia romàntica.

Estats Units-Austràlia, color, 2007. 105 minuts. / Públic: joves.

Kate és una xef consolidada en la seva feina i d'un caràcter autosuficient i desconfiat. Dos esdeveniments, un de personal i un altre de professional, faran trontollar la seva existència organitzada.

El film és un *remake* d'una producció alemanya, *Deliciosa Martha* (2001), que va esdevenir una pel·lícula d'èxit sense grans campanyes publicitàries. Va ser una d'aquelles cintes senzilles, ben fetes, que va endevinar la tecla del gust del públic, el qual va ser el seu millor difusor.

La Warner es va fer càrrec d'aquesta mena de calc americanitzat del guió de Sandra Netelbeck (que també va ser la directora de la pel·lícula original). L'«americanització» no és només per l'equip tècnic i artístic, sinó per la dulcificació d'alguns aspectes, per la dramatització més sentimental d'altres i per la introducció d'estereotips i tòpics més propis del cinema comercial. Amb tot, *Sin reservas* deixa veure gràcies a la correcta direcció

de Hicks (*Shine, Mientras nieva sobre los cedros*), l'atractiva il·luminació —en especial en les seqüències culinàries— i l'ambientació elegant. Malgrat els esforços, però, Aaron Eckhart no fa tant la sensació de cuiner estrambòtic i simpàtic com Sergio Castellitto.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

• Extres DVD: idiomes (anglès, castellà, alemany, italià); subtítols (anglès, castellà, alemany, italià, portuguès, danès, holandès, finlandès, noruec, suec); reportatges, documentals...

El món de la televisió

Ja arriba en Noddy ***

De dilluns a divendres - 17.05 h - K3

Ja arriba en Noddy transporta el públic preescolar al món màgic de les joguines, on aquestes cobren vida i les aventures mai no s'acaben. Noddy n'és una, una petita joguina de fusta amb una divertida gorra blava que condueix un taxi vermell i groc. El seu entusiasme innocent, però, el porta en ocasions a involucrar-se en tot tipus de dificultats.

Un espai recomanable en el qual s'inclou una cançó nova a cada episodi.

Enginy ***

Dilluns - 17.30 h - K3

L'espai *Enginy* ofereix un nou contingut perquè els nens puguin jugar des de casa seva. Totes les joguines estan presentades amb un grafisme modern de gran qualitat. Aquests microespais fomenten en els nens la curiositat innata, alhora que eduquen la seva capacitat de reaccionar davant de situacions noves. A més, els jocs d'*Enginy* fan exercitar el cervell i una sèrie d'habilitats que configuren la intel·ligència, com pot ser la imaginació, la memòria, etc.

TIC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> (reflexió) <i>Espurna d'alba</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Laudes</i> <i>Santoràl</i>
08.00-09.00	<i>El Primer Cafè</i> (informatiu i tertúlia)
09.00-17.00	<i>Radiofórmula</i>
22.00-23.00	<i>Finestra oberta</i> (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

20.00-21.00	<i>El tercer temps</i>
21.00-22.00	<i>Coneixes Jesús?</i>
23.00-00.00	<i>Planeta Blau</i> (medi ambient)
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i> (música en català)
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimarts

20.00-21.00	<i>Parlem de Salut</i>
21.00-22.00	<i>Buscant la llum</i>
23.00-00.00	<i>Paraules d'amor</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dimecres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
20.00-21.00	<i>A peu de carrer</i>

21.00-22.00	<i>Temps d'escolta</i>
23.00-00.00	<i>Persona i vida</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dijous

20.00-21.00	<i>Sense embuts</i>
21.00-22.00	<i>Projectes</i>
23.00-00.00	<i>Mirades</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Divendres

18.00-19.00	<i>Amb els ulls de Maria</i>
19.00-20.00	<i>Catalunya sense barreres</i>
23.00-00.00	<i>Amb llum pròpia</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Dissabte

07.00-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Santoràl</i> <i>Espurna d'Alba</i>
08.00-10.00	<i>Radiofórmula</i>
10.00-11.00	<i>A tota costa</i> (submarinisme)
11.00-12.30	<i>Aires hípics</i> <i>Trotamundos</i>

12.30-00.00	<i>Radiofórmula</i>
00.00-01.00	<i>Pregària de Completes</i> <i>Radiofórmula</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Diumenge

06.50-08.00	<i>El tren de les set</i> <i>Espurna d'alba</i> <i>Sant Rosari</i> <i>Evangelí</i> <i>Ressons</i> <i>Santoràl</i>
08.00-09.00	<i>Radiofórmula</i>
09.00-10.00	<i>Tot sardana</i>
11.00-12.30	<i>Missa de Montserrat</i>
12.30-14.30	<i>Rutes per Catalunya</i> (excursions)
18.00-18.30	<i>La taula de l'Evangeli</i> (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	<i>Avui és el dia del Senyor</i> (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	<i>Església Viva</i>
20.30-23.00	<i>Melodies de fe</i> (música cristiana)
23.00-23.45	<i>La cantata</i>
23.45-00.00	<i>Moments a mitjanit</i> (reflexió cristiana)
00.00-00.30	<i>Pregària de Completes</i>
00.30-01.00	<i>Jazz</i>
01.00-02.00	<i>Ressons</i>
02.00-02.30	<i>Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba</i>
02.30-06.50	<i>Música instrumental-Radiofórmula</i>

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	<i>Informatiu matí + el temps + agenda</i>
10.30	<i>Agenda</i>
12.00	<i>Butlletí informatiu</i>
14.00	<i>Informatiu migdia + el temps + agenda</i>
16.00 i 18.00	<i>Butlletí informatiu</i>
18.30	<i>Agenda</i>
20.00	<i>Informatiu vespre + el temps + agenda</i>
20.30	<i>Música Principat</i> (Dl., Dm., Dc.) <i>La Taula de l'Evangeli</i> (Dj.) <i>Església d'Urgell</i> (Dv.)

Dissabte

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

Diumenge

08.00	<i>Agenda</i>
14.00	<i>Agenda</i>
16.00	<i>Agenda</i>
17.30	<i>Agenda</i>

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 20

08.45	<i>Islam hoy</i> Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.00	<i>Buenas noticias TV</i> Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15	<i>Shalom</i> Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
10.00	<i>Últimas preguntas</i> Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	<i>Testimonio</i> Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona. Director: Isidro Catela.
10.30	<i>Santa Missa</i> Amb la participació de la Coral Rosa de Bardissa, de Canovelles (Vallès Oriental), sota la direcció d'Isidre Pegenaute. Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
11.20	<i>Els camins de la calma</i> Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.
11.30	<i>Pueblo de Dios</i> «Tierra caliente.» La meitat dels guatemalencs viu per sota del llindar de la pobresa i els indígenes són els més pobres d'entre els pobres. L'ONG dels germans maristes SED treballa a favor de la població més necessitada. Director: Julián del Olmo.

Diumenge 20

10.30	<i>Signes dels Temps</i> Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.
11.20	<i>Fonaments de la fe</i> «Humanisme.»

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

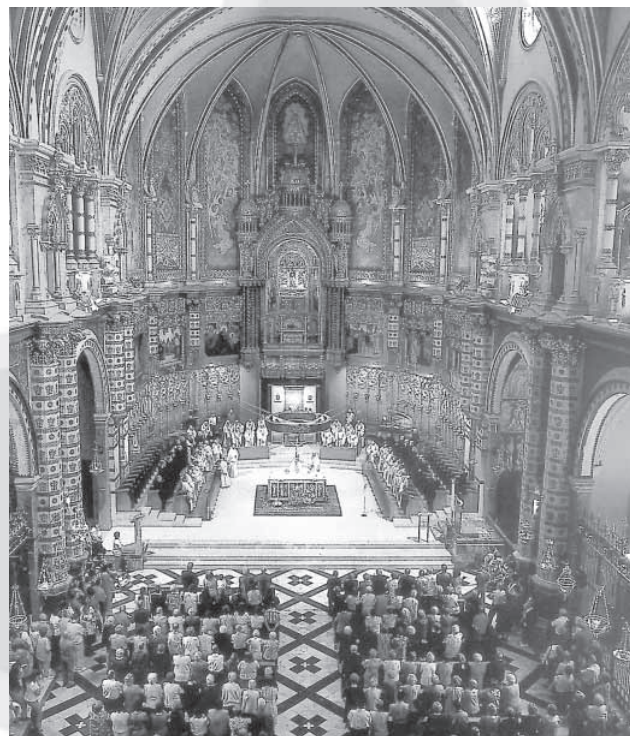
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a divendres,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Misa conventual

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

• **SANTUARI DE COTOCÀ.**— La festivitat de la Mare de Déu de Cotocà ha obert una finestra al món a través d'Internet, www.infodecom.com/Cotoca, per accedir a aquest santuari marià de Bolívia i les seves activitats pastorals.

Barcelona

• **ESCOLA AUDIOVISUAL DE LA DELEGACIÓ DE CATEQUESI.**— El 17 de gener, de 18.00 a 20.00, *Cant a la vida a través de les tecnologies de la informació i la comunicació*, per Maria Eulàlia Palau. Més informació: tel. 934 541 898.

• **CATEDRAL.**— El 17 de gener, a les 19.30, catequesi d'adults per Mons. Pere Tena amb el tema *Un sí a la solidaritat i a la justícia (setè manament)*; el 18, a les 20.00, acte de pregària amb motiu de l'inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 17 de gener, a les 18.30, missa per la unitat de les Esglésies; el 22, a les 17.30, taller d'oració; el 24, a les 18.30, el reconegut fotògraf Oriol Alamany explicarà en fotos el que ha vist a Austràlia; el 25, sortida de tot el dia al Montseny. Més informació: plaça del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

• **FESTA DE SANT SEBASTIÀ.**— Inici de les celebracions del 50è aniversari de la parròquia de Sant Sebastià de

Verdum: el 18 de gener, a les 20.30, representació del *Retaule de sant Sebastià* pels nois i noies més grans de la catequesi; el 19, a les 18.30, concert de la coral Canticorum i de la banda simfònica de Roquetes; el 20, a les 12.00, missa solemne presidida pel vicari episcopal, Mn. Joan Galtés.

• **ECUMENISME.**— El 20 de gener, a les 10.30, xerrada amb Àngel Lloret, agent de pastoral de malalts a l'església evangèlica del carrer Tallers de Barcelona; a les 12.00, celebració ecumènica. Serà al carrer Sant Pere més Baix, 18 - Barcelona.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU LES NEUS.**— El 20 de gener, a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor, ofici polifònic a les 11.00, amb la coral Santa Eulàlia de Ronçana.

• **LLUÏSOS D'HORTA.**— El 20 de gener, a les 12.00, matinal infantil *Paf el Drac Màgic*, a càrrec de Titelles Renai-xença. Més informació: info@lluissoshorta.org.

• **CORAL AKAN.**— El 20 de gener, a les 21.00, a la parròquia de Sant Ramon de Penyaforat (Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona), concert de la coral Akan.

• **CAIXAFORUM.**— El 20 de gener, a les 12.00, arts escèniques per a la família amb l'espectacle *Vés allà on et portin els peus*, amb Laura Kibel; el 21, a les 19.00, *Cinema darrere els murs: un trajecte entre els enigmes quotidians i els finisterres de l'esperit*, a càrrec de Domènec Font (UPF); a les 20.30, projecció de *Las armonias de Werckmeister*; el 22, a les 19.30, conferència de César Coll (catedràtic de Psicologia Evolutiva i de l'Educació, UB) sobre *El*

sentit dels aprenentatges escolars; el 23, a les 17.00, tarda de música *Händel a Itàlia. El viatge de formació*; a les 19.30, xerrada de Carlos Forcadell (Universitat de Saragossa) sobre *La Revolució Russa i el naixement de la Unió Soviètica*; el 26, a les 17.30, i el 27, a les 12.00, concert familiar *Simfonia dels objectes abandonats*, amb Max Vander-vost. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 953 945, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 21 de gener, a les 19.30, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Ramon Pascual (físic i exmembre del Patronat de la Fundació). C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **«TORAR A CREURE».**— Si de vegades penses... la fe que vaig aparcar fa anys potser ara m'ajudaria a viure. Si de vegades penses... hi ha gent que té fe, potser jo també podria. Vine a conèixer «Torar a creure», el 22 de gener, de 20.45 a 22.00, a la parròquia de Santa Cecília (passeig Sant Gervasi, 66 - Barcelona).

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 23 de gener, a les 19.30, comença el curs *I a mi? Qui m'ajuda? Tenir cura del voluntari*, a càrrec d'Eduard Fonts. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

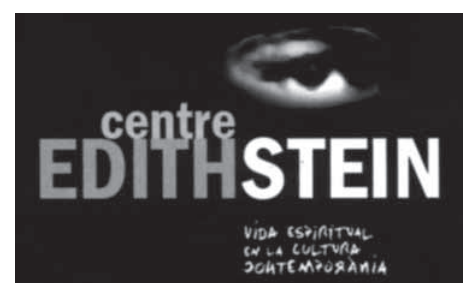
• **FUNDACIÓ CLARET.**— El 24 de gener, de 19.30 a 21.00, sessió del II Cicle Claret de pensament xerrades-col·loqui sobre *La vida en l'univers*, a

càrrec de David Jou. Més informació i inscripcions: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclaret.org, web: www.fundacioclaret.org.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 24 de gener, de 20.00 a 21.00, escola de pregària per a joves a la catedral de Barcelona, amb el tema *Testimonis de l'Esperit*.

• **COSMOCAIXA.**— El 25 de gener, de 9.00 a 14.00, jornada per a educadors sobre *L'espècie humana i l'escorça terrestre*. Més informació: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— El 25 de gener, a les 19.30, cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians a la capella de l'Església cristiana adventista del setè dia (c/ Urgell, 133 - Barcelona).

• **SOPAR CREATIU.**— *La bellesa com a camí de trobada amb el misteri (itinerari de la recerca estètica vers Déu)* a càrrec de Pablo d'Ors, escriptor, crític literari, el 25 de gener, de 21.00 a 23.00, al Centre Edith Stein (c/ València, 244, 4t - Barcelona, tel. 934 876 363).

• **SANT PAU.**— Llibreria Paulines, l'Escola d'Animació Bíblica i el grup bíblic i missioner «Cinco panes y dos peces» conviden el 26 de gener, a les 18.00, a la conferència *El Jesús de Pablo*, a càrrec de Javier Velasco (laic i biblista). Tot seguit, petita estona de pregària. Ronda Sant Pere, 21 - Barcelona, tel. 933 011 488.

• **TIBIDABO.**— El 26 de gener, a les 18.00, conferència sobre *Don Bosco i el món actual*, per Carles Rubio (director de l'Escola Universitària de Sarrià); a les 19.00, missa concelebrada; a les 20.30, convivència familiar; a les 21.00, projecció de la pel·lícula de sant Joan Bosco; el 27, misses a les 8.00, 10.00, 11.00, 13.00, 17.00 i 19.00; a les 18.00,

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els proper 1 al 3 de febrer.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu als nostres telèfons d'informació: **932 188 876**

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA EN L'ESPERIT (RCCeE)

"TROBADA 2008"

DELS GRUPS DE PREGÀRIA DE CATALUNYA
Presidida pel P. Manolo Tercero, o.f.m.

26 i 27 de gener del 2008

"MANTENIU-VOS ARRELATS EN CRIST" (Col, 2,7)

Trobada oberta a tothom! Us hi esperem!

LLOC: Seminari Salesià Martí Codolar
Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1.
Informació: Ramon Pros, 933 389 911 - Ascen, 934 340 375.

善行無轍迹。善言無
瑕譴。善數不用籌策。
善閉無關鍵而不可開。

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

Bon caminant no deixa petjades.
Bon orador no ofereix blancs.
Bon comptador no necessita àbacs.
Bon manyà no fa servir forrellats
i, tanmateix, no es pot obrir.

**CONVIVÈNCIA
AMB PETER YANG**
Del 25 al 27 de gener
a **SANT SEBASTIÀ**

Des del carrer

El mòbil de la germana Teresa és un no parar. Si el té engegat, les trucades se succeeixen una rere l'altra fins ben entrada la mitjanit. Als 86 anys, aquesta discreta religiosa mercedària del barri de Sant Gervasi està del tot entregada a l'atenció d'immigrants a la recerca de feina. Gairebé fa d'assistenta social, però no li dóna importància. Després de més de mitja vida dedicada a l'ensenyament, la jubilació no se li va presentar a la germana Teresa com un temps de descans i contemplació, sinó com una ocasió per abocar-se en l'ajut al proïsme més necessitat.

Gna. Teresa Martínez, religiosa mercedària

«M'agrada fer el bé i ajudar els altres»

—Als 86 anys, i després de més de 50 dedicada a l'ensenyament, vostè s'ha convertit pràcticament en una assistenta social dedicada a l'atenció de dones immigrants. Com ha arribat fins aquí?

—Doncs no l'hi sabria dir... Quan em vaig jubilar ja fa 20 anys com a professora de matemàtiques i física en col·legis mercedaris, la meua primera intenció va ser dedicar-me a la contemplació, a la lectura, a l'estudi... però molt aviat, sense saber com, dones immigrants en situació precària es van començar a posar en contacte amb mi en busca de feina. Em va impactar veure com vivien: sense diners, sense sostre, sense família... I com qui no vol la cosa, ens hi vam anar embolicant, em vaig posar en contacte amb famílies que buscaven noies per treballar al servei domèstic, i això es va anar escampant ràpidament a través del boca a boca, no només entre les noies que buscaven feina, sinó també entre les dones i les famílies que n'oferien. Jo no buscava res, tot m'ha vingut donat. Jo només he intentat respondre amb fidelitat al que crec que Déu em demana en aquests moments.

—Sense buscar-ho, ha creat quasi una ONG.

—Sí, ho podríem dir així, però

en realitat és una cosa molt senzilla duta a terme de manera particular. No hi ha cap estructura ni es pot parlar d'una organització. Jo simplement faig de pont entre noies que busquen feina i famílies o senyores que n'oferixen.

—En una missió com aquesta la disponibilitat ha de ser total, com és una jornada en la vida de la Gna. Teresa?

—Certament que aquesta tasca em té molt atrapada però em sento molt feliç. M'agrada fer el bé i ajudar els altres. Em llevo a les 6.45 i poc després vaig a la capella a pregar, i m'hi estic fins a les 8.30. A partir de llavors em reuneixo amb les noies que busquen feina en un local del convent habilitat per a aquesta missió. Acostumen a ser entre 30 i 40, la majoria sense papers, procedents sobretot de Sud-amèrica (Bolívia, Paraguai, Hondures...) i algunes d'Àfrica. Durant tot el matí parlo amb les noies, les entrevisto, intento discernir quin lloc pot ser millor per a elles i els vaig oferint les feines que van arribant. Quan puc, també les ajudo econòmicament, donant-los una mica de diners per a aliment i transport. Fem el que podem segons les necessitats i les possibilitats, que no són gaires.

—La seva jornada de treball continua a la tarda?

—Sí, sí, després de dinar una mica i descansar, cosa obligada als 86 anys, continuo a la tarda atenent per telèfon les peticions d'ofertes de treball. Solen ser senyores, soles o mares de família, que busquen noies per a la cura de malalts, nens i sobretot encarregar-se del servei domèstic. En prenc nota, en faig una fitxa i a partir d'aquí busquem la noia més adequada. En general, solen quedar força contentes i d'aquí que s'ho diguin les unes a les altres.

—Ha de tenir molta vista a l'hora de seleccionar?

—Doncs és el que més em costa, ja que m'agradaria col·locar-les a totes. De vegades, però, cal escollir i no sempre és agradable. També cal tenir en compte que algunes senyores exigeixen certes condicions. Aquest és el meu gran patiment, que he de seleccionar a la força.

—Com que la majoria no tenen papers, hi ha perill d'exploació?

—El perill hi és, per això pacto els salaris abans de començar a treballar segons el preu de la vida. Crec que ho tinc bastant controlat i si en algun moment les senyores paguen menys, les noies m'avisen i els crido l'atenció. Una cosa de què també es queixen les noies és que han de treballar molt i fins molt tard. Però aquí no hi podem fer res, ja que forma part de la cultura mediterrània en què vivim. La qüestió és que aquesta feina sigui ben remunerada.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Parlem de la parròquia

La Facultat de Teologia i el Centre d'Estudis Pastoral de Catalunya tenen la mateixa edat: han arribat als quaranta anys, una edat encara no avançada però ja respectable, i celebren conjuntament el seu aniversari. Enhorabona!

M'ha alegrat especialment que hagin inclòs en els actes commemoratius unes jornades d'estudi sobre la parròquia. Feia temps —si la memòria no em traeix— que no se li dedicava una sessió monogràfica amb amplitud i amb projecció diocesana. Guardo un record entranyable de la Setmana de la Parròquia celebrada a Barcelona, en temps del bisbe Gregorio Modrego, amb Mn. Joan Bonet Baltà, com a impulsor, amb Mn. Joan Cortinas, amb la senyora

Mercè Barjau, com a secretària... entre tants d'altres. L'escenari, evidentment, ha canviat molt d'ençà d'aleshores.

Podríem aplicar a la parròquia, al·legòricament i específicament, allò que sant Pau deia dels cristians en general: ens veiem oprimits, però no esclafats; sense camins a seguir, però no sense sortida; tirats per terra, però no abatuts... (Cf. 2Co 4,9).

Són moltes, en efecte, les contrarietats, i també les incomprensions, sofertes per la parròquia en els últims cinquanta anys. Unes li han vingut més aviat de fora: canvis socials profunds, secularització, reducció d'algunes celebracions a formes socials, disminució, ara ja fins a límits extrems, del nombre de sacerdots en edat activa... Altres, de dins mateix de l'Església: acusacions massa poc

matisades d'anacronisme, desplaçament del centre d'interès cap a successius moviments, puritanisme i elitisme...

Però, sense brillantor, és cert, la parròquia ha resistit. I molts dels mals que li eren atribuïts com a peculiars, han reaparegut en els seus pretesos recanvis.

Valoro, en especial, el redescobriments que de la parròquia va fer Jean Lustiger, després arquebisbe de París i cardenal, quan, el 1969, var ser nomenat rector de la parròquia de Santa Joana de Chantal, al barri llatí de la capital francesa. Portava, aleshores, setze anys de sacerdot entre els estudiants del Centre Richelieu. Havia treballat sempre com a consiliari de moviment. «Ahir», deia, «la parròquia era durament criticada: és arcaica, no té raó de ser a la ciutat diversificada... Aquesta reflexió, d'aparença sociològica, amaga una dificultat: es pot caure en l'error de sacralitzar una organització funcional i conflictiva de la societat, renunciant a la seva recomposició i a un mínim de comunió desitjat, evidentment per tothom. L'experiència catòlica de l'Església no nega les diferències, sinó que les assumeix tot obligant-les a reconèixer-se i en una fraternitat que supera les divisions». La parròquia és un espai de recomposició cristiana d'un cos social dividit i contraposat.

Ara mateix

Duran i Lleida / BLOG

Imprimeix aquesta opinió ✉ Envia-ho a un amic

Ens hem equivocat!
S'han de recuperar valors
com el respecte, l'esforç, l'autoritat,
el mèrit, la disciplina ...
a la família, a l'escola i a la societat.

17/1/08

www.duranilleida.cat